Cu cât e mai intensă emoția, cu atât e mai puternică magia!

SOARTA SAGA WINX

NETFLIX
UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Calea zânelor

Ava Corrigan

LEDA EDGE

Ava Corrigan

Calea zânelor
SOARTA
SAGA WINX

Colecție coordonată de Shauki Al-Gareeb

Ava Corrigan

Calea zânelor
SOARTA
SAGA WINX

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

LEDA EDGE
2021

Redactare: Adelina Dragomir, Liviu Szöke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Ava Corrigan
The Fairies' Path

ISBN 978–606–95079–5–7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Corrigan, Ava
Calea zânelor (Soarta: Saga Winx) / Ava Corrigan; trad. din lb. engleză de Andra Elena Agafiței. – București: Leda Edge, 2021
ISBN 978–606–95079–5–7
I. Agafiței, Andra Elena (trad.)
821.111

Începutul basmului

Tremurând pe salteaua gonflabilă dezumflată de pe podeaua rece, Bloom Peters și-a tras până la bărbie sacul murdar de dormit și și-a dorit să fie acasă.

Nicio zână binevoitoare nu a venit să-i îndeplinească dorința.

Depozitul în care își petrecea nopțile era un loc care putea să-ți provoace coșmaruri, iar Bloom nu prea mai avea nevoie de vreun ajutor în privința asta. În colțurile spațiului cavernos erau mormane de pietre și, uneori, Bloom auzea foșnete ciudate dintr-acolo – foșnete pe care hotărâse ferm să *nu* le cerceteze. Razele reci ale lunii pătrundeau prin ochiurile din acoperiș ca niște nave spațiale extraterestre în căutarea unuia care fusese răpit.

Din fericire pentru Bloom, în coșmarurile ei apăreau case în flăcări, și nu depozite friguroase. Și, dacă nu dormea niciodată, nu putea să viseze urât.

S-a ridicat în capul oaselor în patul improvizat și și-a luat carnețelul, folosindu-se de telefon ca să lumineze partea de sus a paginii.

Lista de idei a lui Bloom se intitula *Ce naiba se întâmplă cu mine?*

Pirokinezie?

Mutații?

Superputeri?

Sunt ignifugă?

Sub lista ei de idei, scrisese rezultatele

experimentelor făcute:

6 iulie – lumânări – nicio arsură.

8 iulie – aragaz de camping – nicio arsură.

10 iulie – lampă de sudură – nicio arsură.

Experimentele asupra propriei persoane fuseseră înfricoșătoare, dar nu la fel de înspăimântătoare ca amintirea casei sale cuprinse de flăcări. În fiecare noapte, retrăia cearta cu mama ei și, apoi, clipa în care își văzuse locuința arzând. Cumva, știuse că ea făcuse asta. Trecuse în viteză prin vâltoarea focului către dormitorul părinților, ca să vadă că patul, perdelele și întreaga încăpere se transformaseră într-un iad pârjolitor. Bloom își aducea aminte că tatăl ei tușea disperat pe podea și că mama ei, înfășurată într-o pătură, era plină de arsuri. De parcă focul s-ar fi năpustit să-i înghită mama, când Bloom niciodată nu ar fi…

Niciodată. Doar că o făcuse.

Noapte de noapte, se furișa din dormitorul ei drăguț și obișnuit, din casa drăguță și obișnuită, reconstruită în urma incendiului. Venea aici, se ghemuia pe jos și încerca să-și dea seama cum să scape de situația asta. Bloom se considera o luptătoare, dar ea fusese cea care-și rănise mama. Nu știa cum să se lupte cu sine.

S-a auzit alt foșnet, de data asta mult mai puternic. Cu o smucitură, Bloom și-a ridicat capul. Pe ferestrele pătate de funingine, nu putea să vadă prea multe. Dacă cineva ar fi zărit o adolescentă furișându-se într-un depozit abandonat, ar fi putut să-i vină tot felul de idei.

Bloom și-a lăsat telefonul și carnețelul pe jos.

Să-ncerce numai să o atace! Își rănise propria mamă. N-ar fi ezitat să pârjolească un ciudat. La propriu!

S-a mai auzit un sunet – ecoul unor pași. Bloom și-a strâns mâinile-n pumni, simțind o mâncărime în mijlocul fiecărei palme, ca o căldură din ce în ce mai intensă.

Pașii nu se auziseră dinspre ușă.

Bloom s-a întors să o vadă pe femeie.

Intrusa nu era una oarecare.

Femeia asta era clar extraordinară. Nici nu încăpea îndoială. Femeia albă și înaltă, de vârstă mijlocie, cu sprâncene negre bine conturate, purta haine de modă veche, își ținea părul bogat, blond-cenușiu, bine prins cu agrafe, iar prezența ei impunea un respect incomensurabil, părând să transforme depozitul murdar într-o sală de recepție.

În plus, peretele din spatele femeii se deschisese într-un portal sclipitor de lumină. Încă un indiciu că se petrecea ceva neobișnuit.

— Bloom Peters? a întrebat străina. Sunt Farah Dowling. Te rog să-ncerci să-mi uiți imediat numele mic! Dacă ai să vii la școala mea, nu ai să-l folosești. Directoarele nu au nume de botez.

Bloom începea să-și revină după primul șoc.

— Dacă vin… la școala dumneavoastră, a zis Bloom și un râset răgușit i-a erupt din gât. O străină misterioasă a venit să-mi povestească despre școala ei pentru vrăjitori?

— Nu este pentru vrăjitori, i-a răspuns femeia.

Bloom i-a ignorat răspunsul.

— Asta-i partea în care-mi spuneți că acum am puteri magice?

— Ai avut dintotdeauna, Bloom, i-a zis Directoarea Dowling. Doar că n-ai știut.

Replica i-a fost de ajuns. Poate că avea puteri misterioase pe care nu le putea controla și lumea o lua razna, însă părinții ei nu o educaseră să-i asculte pe străinii adulți care o abordau în toiul nopții ținându-i un discurs de parcă ar fi vrut să o recruteze într-un cult. Bloom a râs zgomotos, și-a abandonat sacul de dormit și s-a îndreptat spre ușă.

Glasul femeii a oprit-o la ieșirea din depozit.

— Știu despre incendiu, Bloom.

Bloom a tremurat ca flacăra unei lumânări surprinse de o rafală de vânt. Încet, s-a întors. Femeia o urmărea cu o privire fixă, aspră, dar nu haină.

— Unde pleci? Nu poți să te duci acasă! Îți este prea teamă că ai să-ți rănești din nou părinții.

Directoarea Dowling avea dreptate. Bloom s-a cutremurat. Nopțile puteau să fie friguroase chiar și în California.

Directoarea Dowling a venit lângă Bloom, iar fata a încremenit, cuprinsă de un amestec de frică și speranță.

— Tu cauți răspunsuri. Eu sunt profesoară. Asta înseamnă că am toate răspunsurile. Sau cel puțin am să-ți spun că le am.

Bloom își dorea să fie acasă mai mult decât să primească răspunsuri, dar nu putea să ajungă acolo în siguranță. Nu pe cont propriu.

BASMUL #1

Vino, pui de om!
Spre ape și sălbăticie...
— W. B. Yeats

FOC

Abia ajunsesem la castel și, sincer, eram șocată.

Calmează-te, Bloom! Îmi tot repetam în minte, dar era greu să fii calmă în tărâmul zânelor. Nu mă așteptasem ca noua mea școală pentru zâne să arate precum castelul dintr-o carte de basme ilustrată pe care, cândva, o prețuiam. Odată, demult, era obiectul meu preferat, cea mai luxoasă carte pe care o aveam, cu spirale aurii pe copertă. Dar, crescând, mi-am lăsat cartea în vechea ladă cu jucării, alături de ursuleții de pluș. Crezusem că am lăsat în urmă basmele de ceva vreme.

Asta înainte să-mi folosesc magia ca să-mi ard casa din temelii, cu tot cu lada mea cu jucării și cartea de basme.

Nici măcar în copilărie nu mă așteptasem să pășesc într-un basm. Întregul peisaj era ca acesta: dealuri înverzite care păreau catifelate ca velurul, păduri de un verde intens și, acum, un castel împrejmuit de porți și grădini.

Turnuri cu bolți flancau castelul, iar pe acoperiș, din loc în loc, găseai câte o turlă. Zidurile păreau a fi de granit, dar cumva mai netede, ca și

cum granitul s-ar fi transformat în sticlă sau i s-ar fi dat un luciu magic. Poate că zânele erau în stare să facă așa ceva.

Habar nu aveam ce puteau să facă zânele. Și, aparent, eram una dintre ele.

În cartea mea de basme nu se spunea nimic de vreo mulțime de copii de vârsta mea. O puștoaică afro-americană cu picioare lungi și care părea a fi în formă deplină a trecut pe lângă mine, cărând o geantă ticsită cu echipament sportiv. Stai, nu era afro-americană. Africa sau America nu existau pentru zâne. Nu știam cum se numea tărâmul zânelor pe care mă aflam. În plus, nu-mi imaginasem că zânelor le plăceau sporturile extreme.

Altă fată, palidă și cu un păr șaten vâlvoi, s-a grăbit să traverseze curtea ținând la piept o plantă într-un ghiveci. O a treia, cu ten măsliniu, care purta niște căști uriașe din care se auzea slab un bâzâit și care semăna oarecum cu o fană a punk rockului, a trecut agale. Nu-mi imaginasem nici că zânelor le plăcea rockul.

Am văzut și un tip înalt și zvelt cu blugi strâmți, sprâncene mult prea diabolice și un nas ascuțit. În California erau mulți rebeli albi, dar rebelul ăsta avea un cuțit adevărat. O, nu, un cuțit adevărat! Nu mă interesa deloc să-l cunosc mai bine pe Cuțitar.

O blondă uimitoare cu ten de porțelan își făcea un selfie cu un grup de eleve mai mici impresionate peste măsură. Un fir luminos plutea în aer, făcându-i părul lucios să scânteieze. Ce să

mai vorbim de „unghiul bun”! Se pare că zânele puteau să-și creeze propria lumină care să le avantajeze.

Mi-am verificat telefonul. Directoarea Dowling îmi spusese că Stella, o fată mai mare ca mine, avea să mă întâmpine și să-mi arate mersul lucrurilor. Stella întârzia, iar eu nu mai voiam să o tot aștept. Puteam să mă descurc și singură.

Am înaintat, am ezitat și am schimbat direcția, înaintând apoi din nou. Îndrăzneala era totul.

— Uau! s-a auzit o voce. Te-ai rătăcit, nu glumă!

Un tip vorbea cu mine. Nu Cuțitarul, din fericire, dar… scuze, Individule, nu am timp pentru tine.

Individul a continuat, pe un ton meditativ:

— Problema este că-ți dai prea mult silința. Adică fugi pur și simplu. Și acum, că sunt aici, e imposibil să-mi dai satisfacția de a te întoarce.

I-am aruncat pe furiș o privire și am rânjit. Individul era destul de drăguț, cu un bronz văratic la care eu, roșcata palidă, puteam doar să visez, însă nu aveam de gând să-l încurajez.

— Presupun că asta înseamnă că suntem nevoiți să facem asta pentru totdeauna. Există și lucruri mai rele, dar…

M-am oprit și m-am întors către el.

— N-am nevoie de ajutor, dar mulțumesc!

Acum, că-l priveam cu atenție, Individul era *foarte* drăguț, cu maxilarul unui erou și un aer încrezător. Chiar dacă era simpatic, eu eram genul de fată independentă.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi oferit să te ajut, m-a tachinat Individul. Ce încrezută! Sigur ești o zână!

Ei bine, asta-mi spusese Directoarea Dowling. Am inspirat adânc și am spus-o pentru prima dată cu voce tare:

— Da. Sunt o zână.

Castelul și tipul simpatic s-au încețoșat pentru un minut în jurul meu. Am continuat să-l iau peste picior, dar nu prea reușeam să ascund cât de copleșită eram. Presupunând că nu eram de pe aici, privirea i s-a îndulcit de parcă i-ar fi părut rău pentru mine.

În California, nu reușisem să mă integrez. Puteam s-o fac aici? Băiatul ăsta părea să se simtă ca acasă într-un castel, într-o lume în care zânele erau adevărate. O parte din mine voia să-i tot zâmbească, iar o alta să-mi găsesc singură drumul.

— Omule! Nu te mai da la boboace!

Simpaticul s-a întors către glas, care era al Cuțitarului. O, la naiba! Nu! Trebuia să plec.

M-am îndreptat spre scară cât cei doi s-au îmbrățișat. Din câte se pare, Cuțitarului i se spunea „Riv”. Ei bine… Numele meu era Bloom. Nu trebuia să judec pe nimeni.

Blonda cu iluminatul magic m-a prins din urmă lângă scări. Ar fi fost și mai frumoasă dacă n-ar fi afișat o expresie care sugera că a simțit vreun miros urât.

— Bloom?

Am presupus că despre mine era vorba.

— Cred că tu ești Stella. Bună! Te așteptam.

Doar că mi-am cam pierdut răbdarea.

Stella n-a părut impresionată de nerăbdarea mea, însă m-a condus prin castel, fluturând o mână grațioasă spre împrejurimile impresionante. Unele candelabre de aici erau atât de elegante și de delicate, încât semănau cu niște stele suspendate de panglici aurite. Încăperile erau mari și luminoase, razele soarelui pătrunzând pe ferestrele cu vitralii la fel de complicate ca broderia de pe tivul unei prințese. O mare parte din vitralii erau în diferite nuanțe de verde, colorând subtil aerul din jurul nostru, ca și când ne-am fi aflat într-o lume din jad și de smarald.

Până și mâna Stellei era împodobită. Am dat din cap spre bijuteria ei ornamentată.

— Ce inel fantastic!

— E moștenire de familie, a spus Stella. Un inel-portal. Singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd mințile în locul ăsta e posibilitatea de a-l părăsi.

Ea a continuat să vorbească, extrem de *plictisită* de castelul de basm, în vreme ce eu m-am mai uitat o dată pe furiș la inelul ei. „Dacă ai să-ți dorești vreodată să te întorci”, mi-a spus Stella când mi l-a fluturat intenționat prin fața ochilor. Juca un soi de joc al puterii, dar nu știam de ce.

Fata asta, Stella, nu știa cât de mult îmi doream să mă întorc acasă. Dar nu puteam. Femeia aia, Directoarea Dowling, îmi promisese răspunsuri.

Am lăsat-o pe Stella să mă conducă la etaj,

spre complexul de camere din castelul de basm pe care-l denumea apartamentul Winx. Mi-am lăsat bagajele pe jos, fără să fiu prea atentă la ce spunea Stella. Mă concentram asupra răspunsurilor.

Primul punct de pe agenda mea era să o găsesc din nou pe Directoarea Dowling.

FOC

O zână care părea interesată doar de telefonul ei m-a îndrumat spre biroul directoarei. Odată ajunsă acolo, am descoperit că aveam mai multe întrebări. În birou se afla un glob pe care erau înfățișate tărâmuri, nu continente. Unul era Eraklyon – numele aducea cu sunetul scos de un dragon care-și dregea glasul. Din câte se pare, cel în care mă aflam acum se numea Solaria.

Școala de zâne Alfea. Solaria, tărâmul zânelor. Lumi departe de California și de casa mea.

Și Directoarea Dowling, femeia cu răspunsurile. Singura mea speranță. Cu volumele și vitraliile din fundal, globul cu tărâmuri și biroul ei strălucitor, părea să se încadreze în peisaj. Stătea în picioare lângă birou, cu spatele la scaunul minuțios sculptat și la ferestrele rotunde din mozaic de sticlă verde, spunându-mi că sunt o Zână de Foc.

— Atâta lucru știu și eu, i-am zis sec și, apoi, i-am adresat prima întrebare: Așadar, când începem?

Doamna Dowling mi-a răspuns pe un ton egal.

— Lecțiile încep mâine. Ai să începi cu

elementele de bază. Să înveți să-ți folosești magia încetul cu încetul, în siguranță.

M-a durut. Credeam că, de vreme ce venise personal să mă ia, ar fi putut să-mi dea niște lecții speciale. Dar nu, eram doar o altă elevă la școala pentru zâne. Mie-mi convenea. Misiunea mea era să scap de aici cât mai repede posibil.

Prin urmare, un singur cuvânt pe care-l folosise m-a neliniștit.

— Când spuneți *încet*...

— Vorbesc serios. Magia poate să fie periculoasă, după cum bine știi. Planul nostru de învățământ este conceput în acest sens. Ai încredere în proceduri!

Cu vocea tremurândă, am spus:

— În... procedurile... lente.

— Absolvenții școlii Alfea au condus tărâmuri și oștiri. Au făurit relicve puternice și au redescoperit magia demult pierdută. Ei orânduiesc Lumea Cealaltă. Dacă ai să reușești aici, ai să poți și tu.

Mi-a vorbit pe un ton profund, serios și convingător. Cuvintele ei s-au desfășurat înaintea mea ca o altă hartă a tărâmurilor ciudate. Doamna Dowling mi-a ținut un discurs grozav de recrutare, dar eu nu căutam să fiu recrutată.

— Locul ăsta... Lumea Cealaltă, Alfea? Sincer, pare... – aidoma unei povești care a prins viață – uimitor, însă nu este casa mea, i-am zis eu. N-am nevoie să conduc un tărâm sau o oștire. Am venit pentru că mi-ați promis că o să mă învățați să mă controlez.

N-am vrut să o implor să mă încurajeze și nici

nu a făcut-o.

Privirea rece și hotărâtă a doamnei Dowling mi-a întâlnit ochii în care se citea stăruința. Vocea ei a pus capăt conversației.

— Nu, Bloom. Ai venit pentru că știai că nu ai de ales.

Aproape am urât-o pentru că nu m-a ajutat, dar avea dreptate. Ăsta era locul în care puteam să învăț cum să mă controlez. Părinții mei meritau ceva mai bun, nu un copil scăpat de sub control ca un incendiu forestier. O făceam pentru ei.

FOC

Aș face orice pentru părinții mei, chiar și să-i mint în legătură cu noua mea școală cu internat din Elveția.

Apelul video de după-amiază a fost un pic ciudat, mai ales când mama și tata mi-au dat de înțeles că voiau să vadă priveliștea de la fereastră. Măcar de-ar fi existat pârtii de schi în tărâmul zânelor…

Pe vremea când mama credea că aveam să cresc și să ajung majoretă și poate regina balului, ne jucam prefăcându-ne că eram prințesă. Ne costumam și îmi cânta melodii ca pentru majorete. Mi-am adus aminte de un vers care suna cam așa*: Închide ochii și deschide-ți inima!* Spălarea deloc stilată a creierului nu avusese efect. Niciodată nu mi-a păsat prea mult de rochiile cu volănașe de prințesă, dar mi-a plăcut ideea de a fi acasă, în castelul meu de prințesă.

În reveriile mele cu castele de basm, prințesa avea camera ei.

În ceea ce frumoasa blondă Stella spusese că era apartamentul Winx – o serie de camere luminoase, cu ferestre înalte și o priveliște pe care nu le-o puteam arăta părinților –, o singură persoană avea camera ei. N-am fost deloc uimită să aflu că acea persoană era Stella.

Cealaltă camera era ocupată de Musa, fata cu căștile bâzâitoare pe care o zărisem mai devreme, și de Terra, care chiar și acum se agita prin camere așezând plante pe toate suprafețele disponibile. Eu împărțeam camera cu o fată pe nume Aisha. Îi observasem geanta de antrenament în curte, dar, acum, mulțimea impresionantă de medalii sportive ale Aishei strălucea mai puternic decât oglinda de pe șifonierul ei. Nu știam unde era ea. Se mișca repede, trecând prin camerele noastre cu o viteză și o grație terifiante.

Părea drăguță, dar nu mă vedeam împrietenindu-mă cu o sportivă de performanță.

Când mama, care aștepta mereu să mă transform în Miss Popularitate, m-a întrebat despre celelalte fete, am ridicat din umeri. „Sincer, suntem cinci fete într-un spațiu închis, deci… e doar o chestiune de timp să ne trezim într-o situație ca în *împăratul muștelor* și să ne ucidem una pe cealaltă”.

Mamei nu i-a plăcut răspunsul. După întrebările zilnice, părinții mei au vrut din nou să vadă Alpii. M-am uitat în jur, cuprinsă de panică. Nu puteam să le ofer o fiică de succes din punct de vedere

social și nici măcar o priveliște a munților.

Pe noptiera mea, un bec s-a stins. După care s-a aprins. Și s-a stins încă o dată.

— În regulă, s-a auzit vocea calmă a Aishei. Să stingem luminile și să închidem telefoanele!

Le-am spus alor mei că îi iubesc și m-am deconectat. Apoi, am putut să-mi exprim recunoștința veșnică față de Aisha.

Abia a schițat un zâmbet, dar mi s-a părut că simt un strop de căldură.

— Oare aș vrea să știu de ce cred ei că ești în Alpi?

— Ambii mei părinți sunt umani. Se pare că nu au voie să afle nimic despre locul ăsta, așa că ei cred că Alfea este o școală internațională cu internat din Elveția.

Aisha a părut uimită.

— O fiică zână din părinți umani?

Sperasem să nu fie un lucru atât de neobișnuit pe cât mi-a dat de înțeles tonul Aishei. Nu părea genul de fată ușor de uimit.

M-am apucat de despachetat ca să-mi maschez stânjeneala.

— Doamna Dowling a spus că e o zână pe undeva în arborele meu genealogic... O descendență magică latentă de multă vreme? am zis, cu un oftat. Într-o zi, am să mă obișnuiesc cu cât de ridicol sună toate astea.

Uimirea Aishei s-a transformat într-un fals amuzament.

— O, Dumnezeule! Oare tocmai am cunoscut singura persoană din univers care nu a citit *Harry*

Potter?

— Cum îndrăznești? Dac-ai ști câte ore am pierdut făcând teste cu Jobenul Magic pe internet…

— Ochi-de-Șoim?

— Uneori Viperini, am recunoscut eu.

Câteodată trișam ca rezultatul să nu fie Viperini. Mă-ngrijoram că asta mă făcea mai potrivită ca niciodată pentru Viperini.

— Atunci așa se explică minciunile, a zis Aisha cu blândețe.

— Cercetași? am întrebat-o la rândul meu. Așa se explică logica.

Am zâmbit larg amândouă. Apoi, mi-am luat portfardul și m-am îndreptat spre baie. Până acum, îmi plăcea noua colegă de cameră. Dacă am fi ajuns într-adevăr să ne ucidem una pe cealaltă, poate pe Aisha aș fi omorât-o ultima.

Și tot ar mai fi trebuit să mă gândesc pe cine să ucid prima dată.

Am trecut pe lângă camera Stellei și am văzut-o studiindu-și ținutele întinse pe pat ca un general care-și pregătea campania.

— Pot să te ajut? m-a întrebat Stella fără să se uite la mine.

Directoarea Dowling a spus că Stella trebuia să fie îndrumătoarea mea. Deși, până acum, nu se arătase prea interesată să mă ajute.

— Te schimbi? am întrebat-o eu.

— Da.

— Credeam că petrecerea de orientare e un eveniment neprotocolar.

— Ai dreptate.

— Un eveniment neprotocolar pentru care te schimbi, adaug, doar ca să fiu clară.

— Am fost văzută în ținuta asta. Oamenii au să se aștepte la ceva diferit, a spus Stella, ca și când ar fi fost evident, contemplând altă fustă cu intensitatea a o mie de sori.

Am clipit.

— Oamenii se așteaptă să porți mai multe ținute într-o zi?

— Se așteaptă să-mi pese de cum arăt.

Stella s-a uitat la ținuta mea deloc oficială și s-a dus la oglinda ei fără să mai scoată un cuvânt. Când și-a privit reflexia, ochii i-au strălucit brusc într-o nuanță de galben-ocru, surprinzători ca farurile în fața unei fete, și o altă lumină magică și scânteietoare a apărut. Relaxată, Stella a luat-o din aer și a poziționat-o într-un unghi ca să-i lumineze ținuta.

Am încremenit, surprinsă ca un iepure în farurile magiei.

— Mai voiai și altceva? a spus Stella, părând plictisită.

— Lumina aia. Este magică, nu? Cum anume...

— Sunt îndrumătoare, a zis Stella cu hotărâre. Nu dascăl.

Bine, Stella, am priceput.

— E un lucru pe care ai să-l înveți în prima zi de cursuri, dar magia zânelor are legătură cu emoțiile, s-a înduplecat Stella să-mi spună. Ar putea fi gânduri bune sau rele. Iubire, ură, frică. Puterea magiei este direct proporțională cu intensitatea emoțiilor.

— Deci mă urăști sau te temi de mine? am tachinat-o eu. Mă fixai cu privirea când ai făcut vraja aia. Și sunt destul de sigură că nu mă iubești.

Glumeam, dar Stella a părut să mă ia în serios.

— Nu te cunosc, mi-a răspuns ea. Sunt sigură că, după ce am să ajung să te cunosc, am să găsesc... ceva care să-mi placă la tine.

După felul în care m-a privit, mi-am dat seama că nu era atât de sigură. În același timp, era drăguț din partea Stellei că nu respingea ideea. Erau momente în care mă uitam în oglindă și nu vedeam multe de iubit.

M-am întrebat dacă vreuna dintre noile mele colege de apartament se simțea vreodată așa. Terra cea fericită și agitată, Musa imperturbabila, fermecătoarea Stella și Aisha, care părea cu picioarele bine-nfipte în pământ. Cumva, bănuiam că nu.

MINTE

Cinci fete. Patruzeci și opt de plante. Apartamentul Winx era aglomerat. Pentru Musa, orice loc era ticsit: plin de sentimentele nedorite ale altor oameni, strecurate pe sub ușa ei ca un flux constant de mesaje pe care nu-și dorise niciodată să le primească.

Musa își dorea cu ardoare ca măcar să fi primit o cameră a ei, dar dorința nu îi fusese ascultată. Terra a intrat în dormitorul pe care-l împărțeau, supărată că obrăznicătura de Stella îi spusese să-și ducă plantele în altă parte.

Terra părea că putea fi ușor rănită. Durerea ei răsuna în capul Musei ca un gong, iar Musa și-a ieșit din sărite.

— Pare încântătoare, a comentat Musa.

Emoțiile Stellei erau oricum, numai nu încântătoare. Dar, pe de altă parte, luând în considerare experiența Musei, sentimentele majorității oamenilor nu erau așa.

Terra, cu vocea ei superdulce, a intrat în priză și a început să vorbească repede, spunând înnebunită tot felul de lucruri plăcute.

— Doar se distrează! Și știu că sunt greu de suportat. Zâna de Pământ Terra adoră plantele – șocant! Așa e în familia noastră. Am o vară pe nume Flora. Numele mamei este Rose, iar tata lucrează în sera de aici. De asta știu multe despre cele din anul doi. Am crescut pe lângă Alfea și...

Printre mulți alții din anul doi, ca Stella, voia să zică Terra. Părea nedrept. Informația a surprins-o pe Musa, ca și când ar fi observat lipsa unei cărți de pe un raft.

— Stella e în anul doi? De ce stă într-un apartament numai cu boboace?

— O, da! De fapt... Nu știu. O fi vreo problemă administrativă de anul trecut? Adică, așa cred...

Cred că minți, a gândit Musa. S-a întors cu spatele și și-a canalizat puterea spre Terra, simțind oarecum că...

Nu, nu trebuia să meargă mai departe. Mulți oameni mințeau. Terra nu trebuia încurajată, asta era clar. Deja umplea camera pe care o împărțeau cu plante și capul Musei cu prea multe informații

pe care ea nu i le ceruse niciodată.

— Știi ce? De fapt, nu e mare lucru, a hotărât Musa și s-a întins după căștile ei ca unul care se îneacă după o plută de salvare.

Terra a pălăvrăgit mai departe.

— În plus, nu i-aș spune nimic despre asta. Haideți doar să… cădem de acord. „Cui îi pasă?”

— Destul de straniu, ăsta e mottoul meu în viață. Deci ne-am înțeles, a spus Musa, ca să încheie subiectul ferm, dar cu blândețe.

Terra-Teroarea nu s-a prins.

— Vrei o suculentă? Sunt grozave! Ușor de îngrijit. Ți-ar plăcea. Nu că te-aș cunoaște cu adevărat, dar…

— Dacă o iau, ai să taci odată? s-a răstit Musa și, apoi, s-a simțit imediat prost. Terra! Glumeam!

Musa a luat planta, făcându-i Terrei pe plac și primindu-și răsplata când ea s-a întors. Ușurată, Musa și-a pus repede căștile.

Apoi, dezastru! Pentru că Terra nu voia cu adevărat ca Musa să ia o plantă, ci să se implice, să fie interesată și copleșită de valul de emoții amestecate ale Terrei. Să se scufunde în ele.

— De fapt, asta s-ar putea să fie…

Musa s-a întors cu spatele ca Terra să nu-i vadă chipul, sperând cu disperare că Terra avea să cedeze și să-i dea pace.

S-a auzit o bătaie în ușă. Musa a aruncat o privire într-acolo, presupunând că era Aisha ape-calme sau Bloom-zvăpăiata. Stella cu siguranță nu era genul de fată care să ciocănească la ușă.

Aisha și-a băgat capul pe ușă.

— Ai zis că ai crescut la Alfea?

Aisha, sportiva înrăită, voia să găsească un bazin, pentru că trebuia să înoate zilnic, de câte două ori, altfel, după câte se pare, ar fi murit. Plină de energie, Terra a-nceput să-i dea o sumedenie de informații total inutile despre iazul unde se antrenau Specialiștii. Când se luptau cu săbiile, se pare că cei din divizia militară a școlii se îmbrânceau unii pe alții în apă, pe rând.

Musa a lăsat-o pe Aisha să se descurce cu Terra.

Obișnuiți-vă cu dezamăgirile, și-a spus Musa în sinea ei, cu gândul la Aisha și la Terra. Aisha n-avea să poată înota în piscină, după cum nici Terra nu urma să-și facă vreo prietenă.

În mod clar, Terra era genul de persoană care-și dorea să fie plăcută de toată lumea. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai puțin o plăceau oamenii – ceea ce o făcea să-și dea și mai mult silința. Era ca-n *Catch-22,* dar mai grav.

Asta o făcea pe Musa să se simtă groaznic văzând că Terra făcea tot posibilul... dar nu să o și placă. Musa presupunea că felul în care reacționa Terra era o parte din problema ei.

Nu conta. Musa avea și ea probleme. Nu-i păsa de Zânele de Foc, de Zânele de Lumină, de Zânele de Pământ, de Zânele de Apă sau de Specialiști. Era concentrată pe încercarea de a-i ignora pe toți și pe toate.

SPECIALISTUL

În Alfea, era o altă zi frumoasă în care puternicii Specialiști se antrenau să-și apere tărâmurile magice. Ucenicii se duelau pe platformele care se întindeau de-a lungul lacului, un dreptunghi uriaș de apă în care se reflectau zidurile de piatră gri, o potecă mărginită de copaci, pe o parte, și o porțiune de gazon verde, pe cealaltă parte. Un nerod tocmai fusese împins în apă.

Riven a zâmbit superior și și-a rotit sabia. După o lungă vară liberă, era grozav să țină din nou o sabie în mână. Mai puțin grozav era Sky, cel mai enervant și cel mai bun prieten al lui Riven din întreaga lume, care pălăvrăgea despre roșcata din lumea oamenilor pe care o întâlnise cu o zi în urmă. Riven era sigur că era nebună. Știa asta, pentru că nebunia îl atrăgea pe Sky la o femeie.

Tot neplăcut, dar de neașteptat, era faptul că Sky conducea detașat în sesiunea de scrimă cu Riven.

— Te-ai „ramolit” vara asta! a spus Sky râzând.

Riven și-a dezgolit dinții.

— Permite-mi să te corectez: vara asta m-am „afumat”!

Nu prea avea sens să încerce să-l învingă pe Sky. El era cel mai bun. Oricine din Alfea putea să-ți spună asta… imediat după ce-ți spunea că Riven era cel mai slab.

Era în zadar, însă Riven tot încerca să-l învingă

oricum pe Sky. Hei, nimeni n-a zis vreodată că era inteligent!

Tatăl lui Sky era Andreas din Eraklyon, răposatul erou legendar, ucigașul Incendiaților. Înlocuitorul tatălui său era Directorul Specialist Silva, liderul lor neînfricat cu ochii de un albastru glacial și pasionat de alergările de la primele ore ale zilei. Precaut, Riven a aruncat o privire în jur. Avea o problemă cu autoritatea, și anume că nu suporta ca alții să-și exercite autoritatea asupra lui. Riven era sigur că Silva urma să vină în curând și să le explice dependența tragică a Directorului de ședințele de antrenament și că toți bobocii Specialiști trebuiau să-l respecte pe Sky, să-l imite și să fie ca el, dar niciodată la fel de buni.

Ucide-mă, a gândit Riven. *Mă duc în pădure să mă droghez.*

S-a îndreptat spre pădure, ignorând protestele lui Sky. Făcând asta, l-a observat pe unul dintre bobocii Specialiști urmărindu-l. Să fi fost Don? Nu, era Dane. Riven s-a gândit dacă să-i arate sau nu degetul mijlociu, dar a ales să nu se sinchisească.

A trecut pe lângă Barieră și a intrat în pădurea adâncă și întunecată. Mai că îl auzea pe Silva povestindu-i că, în primii ani, Bariera fusese scutul lor magic împotriva Incendiaților. Trebuia să se ferească de monștrii nemiloși cu viteza și puterea lor inumană; nu conta că nimeni nu mai văzuse unul de șaisprezece ani – uau, uau, ce înfricoșător!

Riven era alergic la discursurile motivaționale.

Tocmai voia să-și aprindă un joint când a auzit zgomotul. Zornăitul intens și grav, ca al oaselor

târâte peste alte oase. Trosnetul ciudat și tăios.

Venea dinspre copaci. Pădurea arăta la fel ca întotdeauna: ramurile se îndoiau sub greutatea frunzelor verzi luminate ici și colo de razele soarelui. Era un sunet care-l făcea pe Riven să tresară și să-l ia cu frisoane, în ciuda soarelui.

S-a uitat cu atenție în jur, apelând la tot ce-și putea aduce aminte din timpul ședințelor de antrenament, ca să fie vigilent și să se pregătească.

Nimic nu ar fi putut să-l pregătească pe Riven pentru ceea ce zăcea dincolo de frunze. Era cadavrul sfârtecat al unui bătrân. Capul era aproape nimicit, dar ce mai rămăsese din chipul său zicea povestea unei terori și-a unei groaze ce depășeau orice imaginație. Trupul neînsuflețit fusese făcut bucăți și bucățele. În profunzimea celor mai adânci și zimțate răni, Riven a zărit întunericul tăciune.

Riven s-a uitat o dată, lung, la părțile care, cândva, alcătuiseră trupul unui om. A încercat să se poarte ca un soldat, să fie curajos. Apoi a fugit, împiedicându-se de rădăcinile copacilor și grăbindu-se înapoi, prin pădurea deasă și întunecată, spre Barieră și siguranță. A strigat după Sky. După Silva. După ajutor.

PĂMÂNT

În curte erau înșirate lumini. Se auzea muzică. Terra era în sfârșit elevă la Alfea și participa la petrecerea de orientare, așa cum visase

dintotdeauna. După ani de zile în care fusese fiica profesorului care stătea prea mult pe lângă seră, era, în sfârșit, elevă cu drepturi depline.

Însă când Terra își imaginase scena asta, nu se gândise niciodată că toată lumea avea să vorbească despre crimă. Fiind la o petrecere, nu o interesau în mod deosebit bârfele despre cadavre.

Din câte se pare, Riven găsise un cadavru în pădure. Se șoptea că bătrânul ar fi murit de mâna unui Incendiat, dar oamenii șușoteau mereu despre Incendiați. Terra știa că era imposibil să fie adevărat.

Cred că Riven este foarte supărat, a gândit Terra, dar cu siguranță fără să-i pese cu adevărat. Își petrecea timpul cu noile ei colege de apartament la o petrecere. Apartamentul lor avea un nume grozav – apartamentul Winx. Ar fi putut oare să spună că făceau parte din Clubul Winx?

Terra, Aisha și Musa tocmai își luau de mâncare, simțindu-se bine și vorbind despre... crimă.

— Poate a murit de bătrânețe, a spus Terra stânjenită. Oamenii îmbătrânesc. Mor. Toți murim.

Varianta ei suna bine. Nu era prea înfricoșătoare.

Noua colegă de cameră a Terrei, Musa, care era prea îndrăzneață și cu siguranță prea grozavă pentru Terra, a spus:

— Mda. Decapitarea chiar te ia prin surprindere la bătrânețe!

Terra și-a mușcat buza. Probabil Musa o credea proastă de-a binelea.

Pe un șervețel, Aisha construia un magnific turn de prăjituri. Turnul înclinat al Prăjiturilor. Agitată, Terra s-a uitat la mâncarea întinsă pe mesele din fața lor. Uneori, i se părea că mâncarea ar fi putut să o muște înainte ca ea să apuce să ia o îmbucătură. Nu putea să mănânce prăjituri. Toate celelalte fete din apartamentul Winx erau foarte slabe și drăguțe. Dacă Terra ar fi mâncat o mulțime de prăjituri, oamenii ar fi spus: „Nu-i de mirare că arată așa!” Dar dacă și-ar fi umplut o farfurie cu morcovi, ar fi zis: „Pe cine crede că păcălește, când arată așa?” îi era greu să-și dea seama cum să procedeze.

Musa și Aisha făceau glume pe seama numărului uriaș de prăjituri pe care le mânca Aisha. Părea că Musa chiar nu știa să zâmbească.

Musa a dat din cap spre prăjituri.

— Nu vreau să judec pe nimeni, dar…

— Mănânc un milion de calorii pe zi. Dacă nu aș înota, aș fi cât o balenă, a zis Aisha, părând amuzată.

Arăta și se mișca precum o mașinărie zveltă, răutăcioasă și frumoasă. Bineînțeles că o amuza ideea de a fi cât o balenă.

— Și eu dansam, a spus Musa. Înțeleg ce vrei să spui.

Chiar păreau să se înțeleagă una pe cealaltă și să se împace.

— Și, acestea fiind spuse…

Aisha s-a ridicat și a plecat în căutarea altor prăjituri.

— A doua rundă, a tachinat-o Musa. La naiba!

De două ori pe zi! În fiecare zi! Nu glumeai.

Aisha a râs și a plecat. Acum, că nu o mai avea pe Aisha cu care să se distreze, Musa a vrut să-și pună din nou căștile.

— Deci ai auzit-o mai devreme? a spus Terra pe un ton mai tăios decât intenționase.

— Poftim? i-a răspuns Musa.

Terra știa că nu trebuia să insiste. Simțea deja că îi era greață și că discuția doar ar fi făcut-o să se simtă mai rău, dar nu se putea abține.

— În cameră. Pentru că-mi aduc aminte că aveai căștile pe urechi. Și… m-ai ignorat de parcă nu m-ai fi auzit. Dar pe Aisha ai auzit-o?

Era clar că Musa își alegea cuvintele cu atenție.

— Uneori îmi pun căștile când nu am chef să vorbesc.

— Mda, a spus Terra. Am observat că le porți mult în jurul meu.

Sub luminile care scânteiau și înconjurată de muzică, Terra și-a urmărit noua colegă de cameră, străduindu-se să-i dea un răspuns.

Musa era drăguță, gândea Terra cu tristețe. Ea nu voia să o rănească pe Terra. Pur și simplu nu o *plăcea.*

— Așa sunt eu, a afirmat Musa după o pauză. Nu are…

— E în regulă, i-a zis Terra, brusc sătulă de propria-i persoană. Nu-i nevoie să-mi explici. Ai spus destule. Și eu prea multe.

I-a făcut Musei singura favoare pe care putea să i-o facă și a plecat, lăsând-o în pace și ajungând astfel să fie singură la prima ei petrecere de la

Alfea.

S-a zărit tatăl, care, părând deosebit de hotărât, își făcea loc printre petrecăreți. Câțiva elevi au strigat „Hei, domnule profesor Harvey!” când a trecut pe lângă ei, dar fără să-i audă. Până și tatăl Terrei era mai popular decât ea.

În momentul de față, tatăl său era singura ei speranță.

Terra a încercat să-i vorbească vesel:

— Hei, tată! Te duci în seră? Ai nevoie de ajutor?

Era imposibil să aibă de-a face cu… cadavrul. Nu, Terra era sigură că ajunseseră noile specii de brândușe plângătoare.

Binevoitor, tatăl i-a făcut semn din ochi, iar ei i s-a strâns inima.

— Nicio șansă, iubire! Este prima ta zi. Nu ai să te ascunzi în seră. Toată viața ta ți-ai dorit să înveți la Alfea. Acum ești aici. Socializează! Fii *tu însăți!*

Să fiu eu însămi este problema, și-a spus Terra în sinea ei. *Mi-aș dori să fi putut fi altcineva!*

Nu avea de gând să-și caute fratele enervant. La Musa și Aisha nu putea să se întoarcă. Simpla ideea de a pleca să o caute pe Stella era hilară și foarte, foarte înfricoșătoare totodată.

Și Terra nici măcar nu era sigură că Bloom venea la petrecere. Roșcata din lumea oamenilor – la fel de zveltă și de drăguță ca toate celelalte colege ale ei de apartament – părea distrasă când îi vorbeai. De parcă s-ar fi concentrat la altceva și nu ar fi avut timp pentru tine.

Era vremea să recunoască. În mod evident,

toate colegele ei de apartament o credeau la fel de plictisitoare ca solul afânat. Chestia era că solul afânat era cu adevărat interesant, gândea Terra. Din nefericire, nimeni altcineva nu era de acord cu ea.

Nu-și dorea decât să aibă pe cineva cu care să-și petreacă timpul și să facă lucruri amuzante, cum ar fi compostul. O singură persoană. O prietenă.

Părăsită chiar și de propriul tată, Terra și-a îndreptat privirea spre mesele pline de mâncăruri abandonate. Măcar putea să se facă utilă. Cineva trebuia să curețe mizeria asta.

FOC

Am scrutat curtea școlii mele pentru zâne, căutându-mi colegele Winx de apartament. Hotărâsem că scrisesem destule despre foc și părinții mei în carnețel. Eram la Alfea, unde intenționam să rămân până învățam suficiente lucruri încât să mă întorc acasă. Trebuia să profit la maximum de situație.

Dar aici, la petrecere, erau mulți oameni. Zâne. Ciudățenii de oameni-zâne, în locul ăsta magic și ciudat. La nici două minute de când ajunsesem la petrecere, aveam nevoie de o pauză.

În loc să văd o colegă, l-am zărit pe Simpaticul de mai devreme și m-am îndreptat spre el, recunoscătoare să văd un chip cunoscut.

— Mulți oameni mai sunt pe aici! i-am spus, în încercarea de a-mi explica posibila oboseală vădită.

— Ce, voi nu dați petreceri în... Simpaticul s-a oprit, gândindu-se, și apoi a riscat: *California?*

Prefăcându-mă surprinsă, am tăcut.

— Și-a adus aminte!

Simpaticul mi-a zâmbit.

— Impresionată?

De faptul că intrase în belele, poate. Mi-a plăcut grija cu care a pronunțat *California,* de parcă ar fi rostit un cuvânt necunoscut. O făcuse corect, dar cu anxietatea incertitudinii.

Tot mai simțeam nevoia să iau o pauză.

— Unde pot să mă duc să fie liniște? Ce este afară?

Simpaticul mi-a părut alarmat.

— Dincolo de Barieră? În funcție de zvonuri, urși, lupi sau ceva mai înspăimântător.

— Dar nu oameni? l-am întrebat. Perfect! Mulțumesc!

Parc-ar fi fost depozitul în care mă ascunsesem acasă. Inofensiv în esență, dar înfiorător, ca alții să-l evite, iar eu să pot să mă refugiez acolo. M-am îndreptat spre porți, iar Simpaticul a-nceput să spună că nu ar trebui să mă duc singură. S-a oferit să mă însoțească, iar eu l-am luat peste picior. Ce replică de agățat!

— Nu vreau să te agăț. Crede-mă! a spus el.

M-am gândit la ce-mi zisese Stella, și anume că odată ce ar fi ajuns să mă cunoască, ar fi găsit ceva să-i placă la mine.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Sau poate că băiatul din fața mea m-a făcut să zâmbesc.

— Poate într-o zi am să încerc!

Băiatul căruia California i se părea un concept extraterestru era foarte drăguț și, în mod evident, se străduia să mă înveselească. Faptul că nu-mi găsisem niciodată locul acolo nu ar fi contat pentru el. Poate că trebuia să-i permit să mă însoțească.

De parcă aș fi invocat-o gândindu-mă la ea, am auzit vocea Stellei.

— Hei, Sky! Putem să stăm de vorbă?

Stella era îmbrăcată cu noua ei ținută impecabilă și ținea două băuturi. Fiecare lumină scânteietoare din curte devenea aurie în părul ei. Se uita chiar la Simpatic, al cărui nume era, se pare, Sky. După expresia lui Sky, o cunoștea destul de bine pe Stella.

Uau, asta chiar nu mă privea deloc! I-am lăsat singuri. În jurul meu, toți vorbeau entuziasmați despre nu știu ce film de groază cu măruntaie scoase peste tot. Nu eram aici să-mi fac prieteni, să capăt încredere în cineva sau să iubesc pe careva. Curând, aveam să plec acasă.

Am trecut pe lângă ceea ce Sky spusese că era Bariera. Să fiu singură, unde eram în siguranță.

PĂMÂNT

Ocupată să care tăvile cu mâncare printre petrecăreți, Terra a surprins o scenă de o nedreptate îngrozitoare.

O, pentru numele lui... Riven flirta amenințător cu un sărman Specialist. Așa se purta Riven de obicei când nu se simțea în apele lui. Odată, Terra îl văzuse apropiindu-se de o ferigă de parcă ar fi

vrut să o smulgă cu răutate sau să o sărute.

Binecuvântată fie mizeria asta! gândise pe atunci. Acum, era și mai convinsă că mizeria asta trebuia să devină compost.

Bietul băiat era cu siguranță boboc. Terra nu-l recunoștea de anul trecut. Riven îl ținea cu un braț și-l obliga să bea ceva care conținea alcool, după bănuielile Terrei.

„Ajută-mă!” – rugămintea se citea în privirea noului băiat. Așa că Terra a făcut-o.

— Serios? Îl agresezi pe puștiul cel nou? Nu-ți mai da în petec!

Riven a rânjit superior pentru că, bineînțeles, asta făcea.

— Nu poți să-i agresezi pe cei care vor să fie agresați. Nu-i așa? a spus Riven pe un ton parcă apăsat de ceva anume.

— Nu știu ce înseamnă asta! a zis tăios băiatul cel nou care, în mod clar, se simțea stânjenit.

Terra îl compătimea. Săracul nu trebuia să ia personal comportamentul groaznic al lui Riven.

— Ignoră-l! i-a spus ea, arătând spre Riven. Se crede șmecher. Ar fi trebuit să-l vezi anul trecut. Este doar un tocilar trist care se ascunde.

Riven a mijit ochii.

— Și ea are trei personalități pe care le ascunde!

O tăcere asurzitoare s-a lăsat peste petrecerea zgomotoasă la care Terra nu-și găsea locul. Băiatul cel nou i-a aruncat o privire vinovată, oferindu-se în tăcere să facă ceva – era foarte frumos din partea lui, dar nu și necesar.

— Mă descurc, dar mulțumesc! i-a spus Terra băiatului dulce, renunțând la tonul vesel când s-a îndreptat spre Riven.

Ce ușurare, a gândit distrată. Nu trebuia să se mai prefacă a fi de treabă în fața Domnului Sociopat în blugi strâmți. Terra putea să-l distrugă pur și simplu.

— Vezi tu, oamenii cred întotdeauna că pot să se poarte ca naiba cu fetele dolofane. Suntem drăguțe. Inofensive. Ar trebui să fim fericite că măcar stați de vorbă cu noi.

Vrejurile de pe zidul castelului din spatele lui Riven au început să se răsucească și să se miște, ca niște șerpi verzi prietenoși.

— Dar uneori avem o zi proastă și un tâmpit sfrijit spune ce nu trebuie la momentul nepotrivit, a zis Terra încetișor. Și, deodată, nu mai suntem fericite că vorbiți cu noi. Și nu suntem drăguțe. Și, mai presus de toate, nu suntem inofensive.

Vrejurile s-au încolăcit în jurul gâtului lui Riven. S-a întâmplat atât de repede, încât nu a avut timp să-și folosească abilitățile de Specialist ca să se ferească. Vrejurile îl sufocau, de nici măcar nu putea să vorbească. Era foarte plăcut și liniștitor.

Terra a zâmbit dulce.

— Ce spui, Riv? Sunt sigură că vreo replică inteligentă. Doar că nu te aud.

El s-a înroșit la față. Era pe punctul de a leșina, a observat Terra, tot bucurându-se că era la distanță. De fapt, nu s-ar fi cuvenit să-l lase să leșine. Lui Riven nu i-ar fi plăcut.

Vrejurile s-au retras și Riven a inspirat adânc.

— Ai fi putut să mă omori, ciudato! a spus cu năduf, ca și când el ar fi fost cel trădat.

Riven a luat-o la fugă. Terra a strigat în urma lui, pentru prima dată pe un ton plăcut și natural:

— Și mie mi-a fost dor de tine!

Apoi, deodată, și-a dat seama cum se purtase în fața băiatului cel nou și s-a întors pe deplin umilită.

— Bună! a izbucnit ea. Îmi pare rău! Eu sunt Terra și nu ți-am lăsat o primă impresie ideală.

Băiatul cel nou i-a zâmbit. Era un zâmbet vag, dar Terra aprecia efortul lui.

— Este mai bine sau mai rău decât să vomiți după o singură băutură?

Noul Specialist, a remarcat Terra, era foarte drăguț – impresionant pentru cineva pe cale să vomite. Ochii lui erau de un ciocolatiu intens, ca pământul roditor și proaspăt săpat, era grozav din cap până-n picioare, cu brațe fantastice, iar mușchii îi ieșeau în evidență pe sub pielea de un măsliniu închis. Dinții îi erau albi, dar zâmbea neîncrezător.

Ai să apreciezi fizicul deosebit mai târziu; acum, ajută-l pe novice! El se abținea să spună ce gândea, dar Terra era de părere că n-avea s-o mai facă mult timp. Terra ar fi trebuit să-l ducă într-un loc privat și poate să-i aducă un pulover subțirel.

— Eu sunt Dane, i-a spus băiatul când a urmat-o.

Terra nu știa decât că exista cineva care avea nevoie de ea. În sfârșit!

FOC

În pădure era frumos și liniște, așa cum sperasem. Printre copaci erau roiuri multicolore de insecte minuscule, scânteietoare ca niște bijuterii în verdele umbrit.

Pădurea asta mistică era locul perfect în care să-mi exersez magia. *Magia se manifestă cu ajutorul sentimentelor,* îi spusese Stella. Ca dragostea. Mi-am scos telefonul și m-am uitat la fotografiile cu familia mea. În regulă, Bloom, gânduri frumoase! Poți s-o faci!

Casa în flăcări. Mama mea, încremenită.

Nu, Bloom, nu gândurile alea…

Fugeam spre părinții mei în timp ce țipau, știind că am să ajung prea târziu…

Of, la naiba! Simțeam ceva. Cu siguranță trebuia să funcționeze. *Mi se părea* că asta ar fi putut să funcționeze. M-am concentrat la acel sentiment, și nu la amintirile mele. Începeam să simt că mă încălzeam.

Odată cu strălucirea care s-a născut în mine, în mâna dreaptă mi-a apărut un mic foc. Apoi mi s-a aprins și în mâna stângă.

M-am holbat la cele două flăcări care-mi dansau în palme, fermecându-mă. Era frumos. Începeam să mă simt destul de bine.

M-am jucat cu flăcările de parcă ar fi fost niște bile de jonglerie, urmărindu-le în aer limbile strălucitoare ca lumina stelelor. Flăcările ardeau mai puternic, înălțându-se, din ce în ce mai intens.

Îmi picurau din mâini.

Panica a început să se intețească odată cu focul.

Am încercat să arunc flăcările și mi-am dat seama de prostia mea doar când scânteile mi-au căzut din palme și solul din pădure s-a aprins.

Peste pârâitul flăcărilor, am auzit-o pe Aisha rostindu-mi calm numele.

Prinsă în lupta dintre rușine și panică, am fixat-o cu privirea când a înaintat spre mine, hainele ei albastre contrastând intens cu frunzele verzi și cu pământul din pădure. Cosițele-i lungi și negre erau încă umede din cauză că înotase în râu, iar ea folosise o bentiță de pânză ca să nu-i vină peste față. Apropiindu-se de mine, a continuat să-mi vorbească în stilu-i calm și liniștitor, dar eu n-aveam chef să mă liniștească nimeni.

— N-ar trebui să fii aici! am mârâit eu.

— Nici tu, a spus Aisha. Ți-ai pierdut controlul.

În mine, frustrarea era un infern.

— Știu.

Știam asta mai bine decât oricine altcineva.

— Calmează-te! m-a îndemnat Aisha. Dacă te superi pe mine…

— Pleacă odată!

Țipătul de frustrare a izbucnit din mine, manifestându-se în flăcările de la picioarele mele. Brusc, mă aflam în mijlocul unui foc, de parcă aș fi fost o vrăjitoare pe rug, însă flăcările nu mă răneau. S-au năpustit spre Aisha, grăbindu-se să o învăluie, așa cum țâșniseră și spre mama.

Eram un incendiu forestier în forma unei fete.

Toată lumea trebuia să stea departe.

— Fugi, Aisha! am strigat eu. *Fugi!*

Însă Aisha nu a făcut-o. În schimb, a înfruntat flăcările care se grăbeau în direcția ei. S-a ghemuit la pământ, iar ochii i-au strălucit albastru intens când a invocat apa. Apa a lovit focul ca o sabie albastră, punând capăt ravagiilor mele.

APĂ

Aisha nu era obișnuită cu Alfea, dar era obișnuită să facă parte dintr-o echipă. Se bucura că avea colege de apartament, și era și mai bucuroasă că avea o colegă de cameră, în loc să fie singură cu Stella. Și pe Bloom o plăcuse imediat, apreciind că era directă și avea simțul umorului.

Era o inconveniență că Bloom aprinsese un foc în pădure, dar Aisha încerca să facă față. Dacă ar fi reușit să le convingă pe fetele din apartamentul Winx să simtă că făceau parte din echipa ei, atunci ar fi știut că putea să înfrunte orice ar fi întâmpinat la Alfea.

Aisha sperase la ceva din partea noii ei colege de cameră. Nu neapărat la o explicație, dar poate la o scuză de genul „Îmi pare rău că aproape ți-am dat foc?”

Însă Bloom nu a spus nimic. În schimb, a fugit din pădure și înapoi la castel.

Aisha a urmărit-o pe Bloom în curte, încercând să îi explice cât de nesăbuită fusese.

— Erai scăpată de sub control, Bloom! Habar n-

aveai ce făceai!

— Și de aia eram acolo *singură,* încercând să-mi dau seama!

— Strălucită idee! a spus Aisha.

Era cea mai cretină idee pe care o auzise în toată viața ei.

— N-am crescut aici! s-a răstit Bloom. Părinții mei nu sunt zâne. Am făcut magie o dată în viața mea. Și a fost…

— Cum? Groaznic? a întrebat ironic Aisha. Sunt șocată! Eu mi-am inundat toată școala generală după ce am picat un test la matematică. Apa a ieșit de peste tot: din robinete, aspersoare… *toalete.* Ai înotat vreodată prin excremente de om? Eu da. Nu este plăcut. Dar, uneori, a fi zână înseamnă să ai de-a face cu tâmpenii.

Trebuia să fie o istorioară amuzantă, una care să o facă pe Bloom să râdă. Una care să le ajute să se împrietenească, să le transforme într-o echipă. Când Bloom s-a oprit și s-a întors, uitându-se în ochii ei, Aisha s-a gândit pentru o clipă că Bloom avea să-i împărtășească o întâmplare stupidă ca să râdă împreună.

— Suntem colege de cameră, Bloom, a șoptit încurajator Aisha. Trebuie să ne deschidem una în fața celeilalte.

Bloom a inspirat adânc și i-a spus povestea ei: că se certa cu mama ei din cauza vieții sale sociale, că ea prefera să repare veioze vechi decât să fie majoretă; că trântise o ușă, iar mama îi spusese: „Dacă o trântești, rămâi fără ea!”

Părinții îi scoseseră ușa din balamale și se pare

că Bloom își ieșise din țâțâni.

— În noaptea aia, nu am putut să dorm. Ori de câte ori închideam ochii, simțeam cum furia era tot mai intensă. Și atunci a izbucnit. Focul.

Bloom s-a oprit un minut, aruncând o privire ca să vadă dacă Aisha înțelegea.

Înțelegea. Se holba la ea tăcută și îngrozită. Părul roșcat al lui Bloom ieșea în evidență în noapte, ca o flacără.

— Era de parcă focul avea viață, a continuat Bloom. Nu-mi aduc aminte cât timp l-am lăsat să ardă. Îmi amintesc doar țipetele lor.

Când Bloom și-a terminat povestea, era evident că se străduia din răsputeri să nu plângă. Un tremur subtil i-a străbătut trupul, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor. Se părea că lupta lui Bloom începuse de multă vreme.

— Mama era plină de arsuri de gradul trei, a spus Bloom. Din cauza mea. Și dacă nu aș fi intrat ca să-l sting? Să opresc ce am declanșat?

Ea s-a prăbușit pe o bancă din curte. Părea epuizată.

— De atunci, m-am furișat din casă în fiecare seară. Eram atât de îngrozită că i-aș fi rănit din nou, încât dormeam în depozitul ăla înfiorător din apropierea casei. Până când m-a găsit doamna Dowling și…

A amuțit, tremurând un pic fără un foc care s-o încălzească sau să distrugă altceva. Nu era împărtășirea distractivă a secretelor pe care și-o imaginase Aisha. Limbajul trupului lui Bloom, care deja se retrăgea, sugera că era sigură că Aisha

avea să plece acum de lângă ea.

În schimb, Aisha s-a așezat lângă colega ei de cameră.

— În regulă, a murmurat ea. Povestea cu incendiul bate povestea cu rahatul. Ai câștigat!

Aisha reușise, în sfârșit, s-o facă pe Bloom să zâmbească.

— Și părinții tăi habar n-aveau ce s-a întâmplat? a întrebat Aisha. Nu știau că tu ai fost?

— Nu sunt sigură cât de îndepărtate sunt strămoașele mele zâne, dar bătutul în lemn este cel mai mistic lucru în care cred părinții mei.

Aisha s-a încruntat. Nu avea sens.

Bloom a sesizat imediat îndoielile prietenei sale.

— Ce este?

Aisha a ezitat.

— Este pur și simplu ciudat. Ai atras foarte multă magie fără să-ncerci măcar. Mi se pare greu de crezut că te tragi dintr-o familie în care magia este latentă. Există... vreo șansă să fii adoptată?

După cum o sfredelea privirea lui Bloom pe Aisha, nu exista absolut nicio posibilitate: nici în lumea reală, nici pe tărâmul zânelor.

— Mi s-a povestit de un milion de ori cum m-am născut, a zis Bloom, pe un ton care nu lăsa loc pentru interpretări. Am fost un copil-minune. Cât am fost în pântecele mamei am avut o problemă cu inima, dar a dispărut la o zi după ce m-am născut.

Aisha a înghețat.

— O, Dumnezeule! a șoptit ea. Ești un copil

schimbat!

— Cum adică?

Aisha a amuțit. Își dorea ca noua ei colegă de cameră să o placă, să se înțeleagă. Nu voia să fie cea care să strivească toate lucrurile în care credea Bloom.

— Aisha! Ce este un copil schimbat?

Confruntându-se cu și mai multă liniște, Bloom a insistat.

— Suntem colege de cameră. Trebuie să fim deschise una fată de cealaltă, ți-aduci aminte?

Aisha a inspirat adânc.

— Un copil schimbat e un bebeluș-zână care a fost înlocuit cu unul uman la naștere.

Întreaga lume a părut să se cutremure în jurul lor, de parcă ar fi fost o lumânare pe cale să se stingă.

— Stai! a zis Bloom cu o voce tremurândă. Ce?

— Este barbar și nu prea se mai întâmplă, dar…

— Nu se poate așa ceva!

Aisha a încercat să vorbească chibzuit, să o facă pe Bloom să înțeleagă și să accepte posibilitatea.

— Bloom, e clar că ești foarte puternică. Sigur ești pur-sânge.

— Aș ști dacă părinții mei nu mi-ar fi părinți, a spus Bloom, străduindu-se să vorbească pe un ton egal.

Aisha a cedat imediat.

— Bine! Bine! Ai dreptate.

Acuzația a făcut-o pe Bloom să vorbească

tăios.

— De ce ai spune așa ceva?

— Încerc doar să te ajut, a zis neputincioasă Aisha.

Bloom s-a ridicat de pe bancă.

— Ei bine, nu o faci! i-a spus Bloom cu răceală Aishei.

S-a întors cu spatele la Aisha, de parcă ar fi fost vina ei. De parcă ar fi învinovățit-o, de parcă ar fi urât-o.

Și de ce să nu o fi urât Bloom? Aisha îi spusese efectiv că nu se putea duce niciodată acasă. Că locul ei nu era acolo.

Procesul de apropiere de noua ei colegă de cameră nu mergea grozav.

MINTE

Musa o plăcea pe Aisha. Îi plăcea aura de calm general pe care o avea Aisha. Așadar, plecând de la adunarea de „bun venit” și întorcându-se împreună la apartamentul Winx, încerca să o liniștească și să o facă să nu se mai simtă vinovată.

— Nu-mi răspunde la mesaje, a spus Aisha, făcându-și griji pentru Bloom.

— Straniu. Oare din cauză că și-a pus sufletul pe tavă în fața ta și tu i-ai zis că este o ciudată? a întrebat-o Musa.

Aisha nu părea liniștită. *Corect,* a gândit Musa. *Ups!*

— Ai văzut-o pe Bloom? a întrebat Aisha când a

intrat pe lângă Stella în dormitor și a ieșit din nou.

— Nu recent, i-a răspuns tărăgănat Stella, care stătea întinsă pe canapea și-și făcea selfie-uri.

Tonul Stellei a făcut-o pe Musa să tacă. În plus, Musa își dădea seama că Aisha era cu adevărat supărată. În mod voit, și-a lăsat puterile să se activeze și a înfruntat-o pe Stella cu ochi strălucitori.

— Pari calmă, dar vinovăția te distruge, a informat-o ea pe Stella.

Aisha i-a aruncat Musei o privire cunoscută celei din urmă.

— Ești o Zână de Minte, a remarcat Aisha, fără alte comentarii.

Aisha s-a întors către Stella chiar în clipa în care Terra a ieșit din camera ei și a Musei.

— O Zână de Minte? a repetat tăios Terra. Care-i legătura ta? Amintirile, gândurile…

— Nu este un moment potrivit, i-a atras atenția Musa.

Terra s-a uitat la fiecare colegă de apartament în parte.

— E totul în ordine?

Aisha a oftat.

— Nu chiar. O caut pe Bloom și, dintr-un motiv oarecare, Stella se simte vinovată din cauza asta.

Stella a oftat și ea, de parcă ar fi fost răpusă de oboseală.

— N-ați putea, vă rog, să păstrați toată tragedia pentru clubul de teatru?

Musa și-a dat seama că Stella era hotărâtă să încheie subiectul. Și Musa nu avea de gând să o

contrazică, nu acum că și Terra știa ce putea să facă Musa. Știa cum s-ar fi petrecut totul; putea să simtă deja groaza care ar fi cuprins-o pe Terra. Musa s-a simțit brusc extrem de plictisită. Stella putea să-și păstreze secretele.

Numai că Terra se îndrepta spre Stella, și nu pășea ca de obicei, când hoinărea fericită. Terra mergea ca o femeie care se ducea la război.

Musa era aproape impresionată.

— Vorbea cu Sky, nu-i așa? a vrut Terra să afle.

— Și? i-a răspuns Stella cu aroganță.

— Și știu ce s-a întâmplat cu ultima persoană care *a stat de vorbă* cu Sky, a continuat Terra. Eram aici anul trecut, ți-aduci aminte?

Stella s-a schimbat un pic la față când i-a răspuns:

— Nu știi toată povestea!

Terrei nu părea să îi pese.

— Ricki era cea mai bună prietenă a ta, apoi a vorbit cu Sky. Acum nu mai este aici. De ce oare?

O amenințare plutea în aerul dintre ele.

— Stella, unde este Bloom? i-a cerut Terra să-i spună.

Stella a hotărât că nu câștiga lupta asta.

— Îi era dor de casă, i-a explicat Stella. Așa că am făcut un gest frumos și am lăsat-o să-mi împrumute inelul.

Inelul magic al Stellei, care le permitea zânelor să călătorească între tărâmuri.

— Dar inelul tău nu funcționează doar *dincolo* de Barieră?

Dincolo de Barieră, unde un om fusese ucis.

Musa încercase toată seara să nu-i audă pe ceilalți gândindu-se la chinurile la care fusese supus bătrânul.

FOC

Dinspre grămezile de resturi din colțurile depozitului se auzeau și mai multe foșnete decât de obicei, dar nu-mi păsa.

De acolo, am alergat tocmai până la casa părinților mei. Aveam de gând să intru-n fugă pe ușă, să nu mai plec niciodată și…

O prelată acoperea încă o parte a casei înconjurate de molozul rămas în urma lucrărilor de construcție. Becul de pe verandă era un far care-mi lumina drumul spre casă.

Și ce aș fi făcut odată ajunsă? I-aș fi dat foc din nou? Mi-aș fi ucis părinții?

Nu am mai înaintat. Mi-am scos telefonul și i-am sunat pe ai mei, uitându-mă pe fereastră cât am vorbit, și i-am mințit că îmi era greu să mă acomodez din cauza diferenței de fus orar când m-au întrebat dacă eram în regulă.

— Nu trebuie să fii în regulă, m-a asigurat mama. Ai doar șaisprezece ani. Este înfricoșător să fii atât de departe de casă!

— N-aș fi putut să plec la studii în străinătate când eram de vârsta ta, a spus tata cu blândețe. Fii recunoscătoare că ai moștenit curajul mamei tale!

Dar acum știam că nu era adevărat. Nu moștenisem nimic de la mama. Nu e de mirare că o dezamăgeam mereu.

Numai că eu o vedeam pe mama pe fereastra de la bucătărie. Nu părea dezamăgită, ci foarte fericită doar să stea de vorbă cu mine. Cum aș fi putut să-i spun vreodată ce-i făcusem? Cum aș fi putut să-i spun unde eram?

Mama avea dreptate. Deși eram atât de aproape, n-aș fi putut să fiu mai departe. Și era foarte greu.

Părinții mei mi-au spus că mă iubesc. Știam că îi iubesc. Și știam că locul meu nu era aici. Poate nu fusese niciodată.

M-am întors în depozitul în care-mi petrecusem atâtea nopți obositoare. Odată ajunsă, m-am simțit de parcă niciodată n-aș fi plecat și n-aș fi văzut Alfea. Ca și cum aș fi fost prizonieră acolo, confuză și neajutorată.

Am auzit niște șoapte. Șuierătoare. Stranii.

Prin ferestrele prăfuite, lumina abia răzbătea.

Am ridicat capul și, în singura zonă luminoasă de sub un iluminator, am văzut o siluetă.

Chiar și la prima vedere, mi-am dat seama că totul era în neregulă, începând de la membrele alungite și până la modul grotesc în care stătea cocoșată. Împleticindu-se, a făcut un pas spre mine.

Orice ar fi fost, nu era uman.

M-am clătinat înapoi, am căzut și inelul Stellei mi-a alunecat din buzunar. Am urmărit cum bijuteria strălucitoare s-a rostogolit și a căzut printre barele unui grilaj din podea. O, *nu!*

M-am târât spre el și-am întins mâna, în încercarea de a apuca inelul, dar era prea departe.

Am tot insistat și, apoi, am auzit scârțâitul distant devenind din ce în ce mai zgomotos.

Creatura inumană se tot apropia. Disperată, m-am întins din nou după inel, lipindu-mă de zidul de sub fereastră. Tremurând, mi-am ținut respirația.

Uitându-mă pe fereastra murdară, la câțiva centimetri de mine, i-am văzut chipul monstruos.

Era acoperit de carne carbonizată, cu orbite adânci. Dar, în adâncul lor, ochii negri erau atenți. Ca și când m-ar fi văzut și, văzându-mă, știa ce să facă.

Fereastra s-a spart, sticla zburând peste tot. Am ridicat grătarul și am coborât cu greu, iar apoi m-am târât prin spațiul îngust. Aburii mi-au întunecat vederea. Apoi am văzut inelul Stellei la doar câțiva metri distanță. De cealaltă parte a unei plase verticale. M-am mișcat spre strălucirea inelului, dar am auzit o izbitură, care mi-a făcut capul să-mi bubuie.

Monstrul era pe grătarul de deasupra mea.

M-am târât cât de repede am putut. Inelul era de cealaltă parte a plasei, dar în plasă era o gaură suficient de mare încât să bag mâna. M-am întins după inel și aproape l-am apucat.

Dar în spațiul înghesuit din fața mea, dincolo de plasă, umbra creaturii a pășit peste grătar, monstrul lovindu-l frenetic. O dată. De două ori. Până când, cu un zgomot metalic, monstrul a căzut în spațiul închis, lângă mine.

Am încercat pentru ultima dată să mă întind după inel, dar monstrul l-a prins sub palma lui.

Am hotărât să pun în aplicare alt plan. I-am

spus „Planul *B”: fugi mâncând pământul!*

M-am târât în grabă de sub grătar și am alergat spre ieșirea de urgență a depozitului. În spate, am auzit creatura venind după mine. Nu am îndrăznit să mă uit înapoi. Nu eram nevoită să o fac. Îmi dădeam seama că venea în viteză.

Apoi, Directoarea Dowling a ieșit din spatele unei grinzi, afișând acea expresie deosebit de serioasă.

— Pe aici! mi-a spus rece Directoarea și s-a dat la o parte, dezvăluind cadrul unei uși și o lumină.

Era un alt portal magic. Am trecut prin el.

Din partea cealaltă, m-am întors când doamna Dowling a pășit între monstru și ușă. A ridicat mâna, iar ușa s-a trântit, închizându-se. Doar tăcerea a urmat zgomotului făcut de ușă.

Am rămas cu gura căscată, uluită și salvată.

— Ești bine? am auzit vocea Aishei în spatele meu.

M-am întors și, spre uimirea mea, le-am găsit pe Aisha, Terra și Musa așteptându-mă. Judecând după expresia de pe fețele lor, nu văzuseră monstrul de cealaltă parte a ușii.

— Așa cred. Ce naiba era chestia aia?

— Sunt destul de sigură că e unul dintre Incendiați, a spus Terra, cu frică în glas.

Nu-mi venea să cred că toate veniseră aici, pentru mine. Dintre colegele mele de apartament, lipsea doar una.

— Stați! Unde este Stella?

— Nu știu, a răspuns Aisha. De ce?

— Chestia aia i-a luat inelul, am zis stupefiată.

SPECIALISTUL

Sky nu putea să și-o scoată din cap pe Bloom, fata din California. Se gândea la ea în timp ce era la duș.

O, nu, s-a corectat consternat Sky când conștiința lui, Riven, a făcut un comentariu despre asta. Nu în felul ăla. Se gândea doar… la cât de drăguță era cu părul roșcat, strălucitor ca un bănuț nou de cupru, în lumina soarelui care scălda curtea, la cât era de amuzantă. Îi păruse foarte dezorientată în încercarea de a se descurca prin castelul ciudat, iar asta îl atrăsese pe Sky spre ea ca pe o molie la o Zână de Foc.

Sky făcuse deja ceva oarecum dubios. La petrecerea de orientare, o găsise pe Terra Harvey, fiica profesorului Harvey, deoarece avusese un interes. Terra se plimba de colo-colo, părând veselă și visătoare.

— Bună! îi spusese el. Tu ești Terra, nu?

Terra clipise la Sky.

— Da.

— Îmi cer scuze dacă este ciudat, dar mă întrebam… Ești colega de apartament a lui Bloom, nu-i așa? Și presupun… că ai numărul ei de telefon…?

Terra se luminase la față ca un bec.

— Și-ai vrea ca eu să-ți dau numărul ei! exclamase ea.

— Nu și dacă ți se pare ciudat, se grăbise Sky să spună. Sau agresiv.

— Nu mi se pare ciudat, îl asigurase Terra. Cred că e frumos. Iubirea este frumoasă!

— Ăăă… Nu știu ce să zic… Mă gândeam doar, știi tu, să-i trimit un mesaj, îi răspunsese Sky.

Terra îi dăduse numărul lui Bloom, dar Sky tot își făcea griji că era ciudat. Terra avea intenții bune, dar nu era o expertă în relații.

Sky nu știa cum să invite pe cineva la o întâlnire. Fusese cu Stella de o veșnicie. Ea se agăța de el din cauza mamei sale. Se agăța atât de strâns, încât părea că trebuiau să fie o pereche potrivită. Dar, cu toate problemele din anul precedent, Stella îl părăsise și nu-i vorbise toată vara. Sky își spunea cu hotărâre că relația lor se încheiase.

Nu avea pe nimeni. Ar fi putut să iasă cu altă persoană.

Dacă ar fi reușit numai să-și dea seama ce să-i scrie lui Bloom!

Se plimba prin cameră în prosop, compunând un mesaj pentru Bloom, când Stella a intrat pe ușă. Și a încercat imediat să i se bage pe sub prosop.

— *Tu* te-ai despărțit de *mine,* s-a simțit Sky obligat să sublinieze.

Stella s-a retras.

— Știu.

— Nu mi-ai dat niciun semn toată vara și, când îi spun două vorbe unei boboace, apari imediat!

— Am spus că știu, bine? Îmi pare rău!

Era destul de neobișnuit ca Stella să își ceară scuze. Când spunea că îi părea rău, vorbea serios. Sky s-a simțit nesigur. O cunoștea pe Stella destul

de bine, încât să vadă că era cu adevărat supărată.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Sky cu mai multă blândețe.

— M-a apucat gelozia! a izbucnit Stella. Știu că nu trebuie, dar s-a întâmplat. Și apoi, am făcut o prostie și… Ele cred că sunt un monstru!

— Stel, a șoptit Sky, îndurerat.

— Nu pot să dorm acolo. Într-o cameră în care toată lumea mă urăște. Așa că pot, te rog, să rămân aici în seara asta? Lângă cineva care sper că nu mă urăște?

Sky s-a apropiat de ea și i-a dat la o parte părul auriu de pe chipul frumos.

— Ești mai bună decât te crezi, Stella, i-a șoptit și a tras-o mai aproape, îmbrățișând-o și lăsând-o pe Stella să se sprijine de el.

Bloom, noua fată frumoasă, păruse dezorientată încercând să-și găsească drumul prin Alfea, dar nu părea c-ar fi *rămas* așa.

Ea nu avea nevoie de Sky – nu cu adevărat. Și, oricât de mult l-ar fi atras ideea de a cunoaște o fată nouă și independentă, datoria de soldat a lui Sky era să se ducă acolo unde trebuia.

FOC

Mai târziu în noaptea aia, m-am pregătit de culcare. Niciuna dintre noi nu știa ce să facă în legătură cu inelul. Niciuna dintre colegele mele de cameră nu părea să știe ce să-mi spună. Eu cu siguranță nu știam ce să le zic. Apreciam că veniseră pentru mine, dar nu eram prietene.

Poate a doua zi lucrurile aveau să fie mai clare, iar eu aș fi înțeles ce însemna să fii un copil schimbat și ce se întâmpla cu monștrii ăia cărora li se spunea Incendiați.

Bănuiam că nu avea să fie așa.

Aisha stătea întinsă în pat și mă urmărea îngrijorată. Nu făcuse decât să fie amabilă cu mine, zicându-mi că doamna Dowling urma să se ocupe de Incendiat – orice ar fi fost chestia aia de coșmar – și că părinții mei erau în siguranță. Încercase chiar să mă complimenteze pentru lampa pe care o reparasem.

Mama nu a înțeles niciodată de ce îmi doream să repar lucruri vechi. Poate din cauză că știam dintotdeauna că e ceva stricat în mine și că, într-o zi, trebuia să învăț cum să mă repar.

— Am simțit mereu, i-am spus Aishei. Că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu-i *ciudat* să fii zână, Bloom, a zis Aisha.

— Dar un copil schimbat? Am văzut cum te-ai uitat la mine. De ce ar face asta o zână? De ce și-ar lăsa copilul în lumea oamenilor?

— Ți-am spus că nu mai fac așa ceva.

Norocoasa de mine! Eram excepția.

— Dar a făcut-o. Am căutat destul de mult pe Google și am descoperit că în multe culturi apar copii schimbați. Dacă nu sunt bebeluși cu probleme sau sacrificii pentru diavol, nu sunt decât o glumă crudă făcută unei familii de oameni care nu bănuiesc nimic. Știi ce nu sunt niciodată? Un lucru bun.

— Nu sunt sigură că Google este cea mai bună

sursă de folclor al zânelor, a spus Aisha cu blândețe.

— Ai dreptate! am încuviințat și m-am uitat direct la ea. O zână e cea mai bună sursă. Și de aceea te întreb: *ce sunt eu?*

Mi-am dat seama că îi ceream prea mult chiar înainte să văd tristețea din ochii ei negri și calmi. Nu putea să fie salvarea mea, nu mai mult decât ar fi putut să fie doamna Dowling.

— Nu știu, Bloom, a șoptit Aisha. Îmi pare rău!

Nu mai era nimic altceva de zis, nu-i așa? Și mie îmi părea rău. M-am urcat în pat, luptându-mă cu impulsul de a-mi trage pătura peste cap și a de plânge după mama. Mama nu putea să ajungă la mine, iar eu nu puteam să ajung la ea.

Iată-mă aici, înconjurată de zâne și de monștri, și tot eu eram ciudata.

Trează și ghemuită în patul meu, știam că eram prizonieră în Alfea. Nu aveam niciun control asupra puterilor mele și nici cum să le spun părinților adevărul. Nu exista cale de întoarcere.

Și nu-mi imaginam cum aș fi putut să mă simt vreodată ca acasă în castelul ăsta.

SPECIALISTUL

Cel de-al doilea an al lui Riven începuse extrem de prost. Sperase să se cupleze cu fete sexy și, eventual, să devină mai priceput în mânuirea cuțitelor. Nu se așteptase să dea peste cadavre oribil sfâșiate și ca Terra să încerce să-l ucidă cu o plantă. Bine, știa că era o persoană îngrozitoare,

dar nu trebuia ca ea să exagereze din cauza asta!

Toată lumea credea că Terra era foarte drăgălașă, dar Riven știa mai bine. O fată cu adevărat drăguță s-ar fi arătat îngrijorată că Riven trecuse printr-o experiență traumatică și i-ar fi adus o ceașcă de ceai și o pătură. Nu că Riven și-ar fi dorit așa ceva, pentru că ar fi fost jalnic.

Și acum nici măcar nu mai putea să se întoarcă în camera lui, în seara asta, pentru că Sky era acolo cu Stella. Fosta lui, Prințesa Tulburată în persoană. Probabil că Stella se dusese în camera lui Sky și izbucnise într-o criză de isterie, stările ei oscilând între „Săraca de mine!” și „Sunt atât de fragilă, dar și frumoasă!” Sky punea mereu botul. Ce fraier era!

Riven se uitase o singură dată la Sky, care o îmbrățișa tandru pe Stella, se împotrivise impulsului de a vomita și ieșise imediat.

Nu conta. Nu era ca și cum Riven ar fi apucat să doarmă prea curând.

De fiecare dată când închidea ochii, vedea rănile înnegrite și masca sfâșiată și însângerată care fusese cândva chipul bătrânului. Dar era în regulă! Avea un plan, iar planul lui era să se drogheze.

Aprinzându-și un joint, a observat o fată nouă și foarte drăguță traversând curtea cu un teanc de cărți.

Riven i-a vorbit imediat, pentru că era focoasă, iar el era un om simplu.

— Înveți până târziu?

— Mai degrabă am să prizez niște Adderall la

miezul nopții. La un moment, am să simt nevoia să dorm, i-a zis Misterioasa, cu o privire vicleană, care în niciun caz nu-i știrbea farmecul.

Riven i-a oferit jointul. Ea a zâmbit, ceea ce a făcut-o și mai sexy.

— Am mâinile ocupate.

I-a zâmbit și el. *Oho!* Îl lovise sub centură. Fata s-a apropiat ca el să-i aprecieze mai bine ochii negri și gropița foarte atrăgătoare din bărbie. La un centimetru distanță de chipul ei, Riven a lăsat fumul să i se strecoare printre buze, iar ea l-a ținut nonșalantă în gură. Riven era impresionat.

— Ești boboacă?

Ea i-a suflat fumul în față. Într-un mod sexy. În privirea ei dansa o strălucire stranie și devastatoare.

— Sunt multe lucruri.

Fata s-a întors și a plecat, legănându-și ușor șoldurile.

A tunat, iar Riven s-a simțit de parcă ar fi câștigat la zaruri.

Bine, anul școlar începuse groaznic, dar poate ceva îi mergea bine, în sfârșit. Cineva credea că Riven era drăguț.

De fapt… Riven și-a adus aminte de bobocul Specialist Dane și a schițat un zâmbet. Doi oameni îl credeau drăguț pe Riven. Și aveau dreptate.

SUFLETUL ÎMBĂTRÂNEȘTE

Farah Dowling stătea singură în biroul ei și se uita pe fereastră la norii de furtună care se adunau în vârtejuri negre și argintii dincolo de geam. Spera că toți elevii erau în siguranță, în pat. Secretarului Callum îi dăduse drumul cu câteva ore în urmă, în ciuda tendinței lui de a mai zăbovi prin școală. În sanctuarul ei, putea să-și acorde o clipă și să se gândească la grozăvia care se petrecuse astăzi.

Pe unul dintre Incendiați îl ținea închis în școală.

Silva a intrat abia atunci, furtunos ca lumea de dincolo de fereastra ei. El credea că ea ar fi trebuit să-l ucidă pe Incendiat.

— Trebuie să pătrund în mintea lui, a obiectat Dowling. Trebuie să aflăm dacă este un incident izolat sau dacă e vorba despre ceva mai important.

— Mai important? Cum ar fi?

— Am găsit un copil schimbat în Prima Lume, a recunoscut ea.

— Un copil schimbat? a întrebat Silva pe un ton mai tăios. N-am mai auzit de unul de secole bune!

— Și, totuși, iat-o! a spus Farah. A fost părăsită în urmă cu *șaisprezece ani,* cam tot atunci când a fost zărit ultimul Incendiat.

Ea și Saul Silva se cunoșteau de multă vreme. Împreună fuseseră tineri, vizionari, soldați și rebeli. Era de parcă totul s-ar fi petrecut într-o altă viață, dar uneori tot i se părea că ar fi putut să-i citească gândurile, cu o magie care nu izvora din puterea

zânelor, ci din faptul că formau o echipă.

— Crezi că toate au o legătură.

Asta credea Farah.

BASMUL #2

Aici nu sunt străini, ci doar prieteni
pe care încă nu i-ai cunoscut.
— Versuri atribuite lui W *B. Yeats*

PĂMÂNT

Din cealaltă cameră, Terra a auzit-o pe Aisha trâmbițând veselă de dimineață.

— Bea niște cafea și trezește-te naibii! Fii încântată! Astăzi ai să înveți să-ți folosești magia!

Sărmana Bloom! Terra nu putea să-și imagineze că era încântată. Seara trecută fusese urmărită de un monstru înfiorător.

Toate aveau probleme cu colega de cameră în dimineața asta. Terra însăși se confrunta cu o dilemă. *Nu pot să mă duc la școală în pijamale. Nu pot să mă îmbrac de față cu colega înfricoșătoare care citește gânduri.*

Terra a zbughit-o în baie. Reușise să îmbrace o cămașă pe jumătate când Aisha a intrat în baie, pălăvrăgind voioasă, și s-a așezat să...

O! O, Doamne!

— ... faci pipi în fața mea. Bine. Asta-i o noutate! Și e în regulă! a adăugat Terra în grabă.

Terra era calmă. Putea să suporte așa ceva.

Aisha era total indiferentă.

— O! Ți se pare ciudat? Nu prea țin cont de asta. Fac parte din echipa de înot și așa mai departe. Voiai să faci un duș?

Aisha a tras apa la toaletă și s-a ridicat. A deschis robinetul de la duș și, pentru o clipă zbuciumată, Terra s-a întrebat dacă Aisha îi sugera cu nonșalanță să se spele împreună. Terra nu știa dacă ar fi avut loc amândouă și nu o interesa să afle.

— Nu, eu ăăă… voiam să mă schimb, dar…

A rămas fără cuvinte.

— Mi-am uitat sutienul! a zis apoi.

Aisha a arătat către sutienul din teancul de haine al Terrei.

— Pe ăla l-ai uitat?

Terra a încercat să îndruge niște scuze – sutienul ăsta era prea mic, poate o incomoda, nu-l mai văzuse niciodată în viața ei – când Aisha a început să se dezbrace pentru duș.

— Ai văzut-o pe Stella? a întrebat Terra, ca să schimbe subiectul. Nu cred că s-a întors aseară.

Probabil Stella fusese cu Sky, dar oare chiar s-ar fi împăcat cu ea după anul trecut…?

La fel de indiferentă ca întotdeauna, Aisha a ridicat din umeri. Astea erau colegele de cameră pe care Terra și le dorise de multă vreme: își petreceau toată noaptea pe afară cu băieții și se dezbrăcau de față cu ea, fiecare dintre ele fiind mai grozavă decât avea să fie vreodată Terra.

Terra și-a înșfăcat hainele și a ieșit în grabă.

FOC

Prima zi de cursuri, mi-am zis eu. Era vremea să învăț și să nu mă gândesc la faptul că eram un copil schimbat sau că fusesem urmărită de un monstru ars. Trebuia să mă gândesc doar la lucruri bune, ca în *Peter Pan!* Așa zbori.

Nu la propriu, pentru că zânele nu mai aveau aripi. Emoțional. Din punct de vedere emoțional, aveam să zbor. Fără gânduri negative.

Prin ușa deschisă de la dormitor, am auzit-o pe Musa.

— Nici măcar nu credeam că ființele alea sunt reale, dar toate am văzut creatura. Era al dracului de înfiorătoare! Părea că voia să o omoare...

Până și în glasul Musei, care era detașată de obicei, se simțea o urmă de îngrijorare. Cum să reușesc să nu mă mai gândesc la monștri arși dacă oamenii tot mai vorbeau despre ei? Mi-am dorit ca Musa să nu-mi mai alunge cheful de a zbura.

— Și cu inelul meu cum a rămas? a vrut Stella să afle.

Se compara pericolul mortal cu bijuteriile? Prioritățile Stellei îmi dădeau lumea peste cap.

Nu. Fusese drăguță să-mi împrumute inelul. Eu eram vinovata. Nu voiam să fug de responsabilități.

Cu fruntea sus, am intrat în camera comună.

Era un spațiu vesel și frumos, plin de scaune confortabile și raze de soare. Camera comună părea concepută pentru o conversație diferită, mai plăcută.

— Chestia aia arsă... l-a luat, am recunoscut

eu.

— *Ce?* s-a răstit Stella.

— Calmează-te, prințeso! a spus tărăgănat Musa.

Stella s-a enervat.

— Nu-mi spune să mă calmez și nu-mi folosi titlul ca pe o insultă!

Era rândul meu să spun „Ce?”, dar am făcut-o în mintea mea.

— Chiar ești prințesă? am întrebat fără să gândesc prea mult. Stella mi-a aruncat o privire urâtă.

— Inelul pe care l-ai *pierdut* este una dintre bijuteriile coroanei din Solaria. S-ar putea să nu însemne mult pentru una din Prima Lume, așa că poți să-ți întrebi colegele de apartament ce dezastru ai provocat.

Ca la un semn, Aisha a ieșit din baie. Salvatoarea mea, care-și usca părul cu prosopul.

— Aproape la fel de mare ca ăla pe care l-ai provocat tu, când i l-ai dat, i-a spus ea Stellei, cu calm. Dowling a închis creatura. Ai fi știut dacă ai fi fost aici aseară, când ne-a ținut predică.

Eu eram încă uluită de ceea ce tocmai aflasem. Știm, conform hărții lui Dowling, că Solaria era tărâmul în care ne aflam acum. Stella era prințesa ținutului.

— Totuși, ai reușit să te furișezi înapoi, a comentat Musa.

Musa și Aisha mă susțineau, iar eu apreciam asta, chiar dacă mă întrebam unde fusese Stella noaptea trecută. Cu Sky? Vorbiseră la petrecere,

dar una era să stea de vorbă, și alta să sară-n pat.

Simțisem că Sky mă place, iar gândul că-mi doream atât de mult ca Stella să-și fi petrecut noaptea cu altcineva mă surprindea.

Aisha a continuat să vorbească despre doamna Dowling.

— Și norocul nostru e că vrea ca tot ce s-a întâmplat noaptea trecută să rămână secret, deci nu ai dat de belele.

Musa a clătinat din cap.

— Dacă ar fi știut cineva că există un Incendiat în Prima Lume! Chiar și temporar? Dezastru!

Musa a rostit „Incendiat” de parcă ar fi fost denumirea magică a acelor creaturi, scrisă cu majuscule. Însă doamna Dowling mă salvase de monstru. Poate avea să ne ajute din nou.

Am vrut să-i explic:

— Nu i-am spus că am pierdut inelul, dar sunt sigură că, dacă îi zicem…

Stella mi-a răspuns cu o asprime care ne-a făcut pe toate să tresărim:

— În niciun caz! Am să găsesc eu o soluție după ore. Dar, deocamdată, nimeni nu o să spună nimic! Și vă rog, mă ajută cineva să-i transmitem și Terrei mesajul ăsta? Pentru că niciodată nu reușește să-și țină gura.

Spunând asta, Stella a deschis ușa de la dormitorul ei. Dintr-un motiv oarecare, Terra se schimba acolo. Era clar că auzise tot și părea extrem de umilită.

Eu eram prea amețită ca să o compătimesc pe Terra. Nu ar fi trebuit să conteze, în comparație cu

incendiile magice și monștrii, dar nu puteam să trec peste faptul că Stella era cu adevărat o prințesă dintr-un basm: născută la castel, înconjurată de lumină pe unde mergea și cu părul auriu.

Cu siguranță era eroina poveștii ăsteia.

FOC

Astăzi, ora se ținea în interiorul unui cerc de pietre antice. Pietrele erau gri, unele ușor crăpate și ciobite, ca dinții unui uriaș mort de multă vreme. Erau amplasate la intervale regulate una de cealaltă, urmând clar un tipar în iarba înaltă și verde. Pulsul istoriei, al amintirilor de demult, mă copleșea. Cu siguranță nu puteam să fac parte din asta.

Se pare că subiectul lecției noastre era un bol acoperit de desene cu bucle complicate, care păreau celtice. Terra mi-a șoptit că i se spunea „Recipientul”. Bolul se afla pe un soclu, în cercul de pietre, iar eu stăteam cu ceilalți din primul an într-un cerc în jurul său. Toți ne așteptam rândul ca să le arătăm tuturor ce puteam să facem.

Directoarea Dowling se afla chiar în centrul cercului de pietre. Nimeni altcineva nu-și găsea locul ca ea în peisajul ăsta. Intonând cu seriozitate cuvintele, făcea să pară că lecția era un ritual, iar noi participam la un soi de ceremonie.

— Magia sălășluiește chiar în sânul naturii. Și aici, în cercul nostru de pietre, sporește. Recipientul vă testează abilitatea de a canaliza

acea magie. Este un nivel de referință pentru începutul instruirii voastre. Pe parcurs, s-ar putea să învățați să vă conectați cu alte elemente. Dar primul an este dedicat elementului cu care v-ați născut.

Ea a început să cheme elementele de parcă ar fi făcut prezența.

— Pământ! Solul, nisipul, pietrele și toate felurile de plante!

Deloc surprinzător, Terra a înaintat și a atins Recipientul cu mâinile. Ochii i-au strălucit imediat în nuanțe de verde și niște cârcei delicați de iederă au răsărit din bolul de piatră.

— Apă! a continuat Dowling. Lacurile și oceanele lumii sau moleculele care există în toate organismele care ne înconjoară.

A venit și rândul Aishei. Când a atins Recipientul, ochii i-au lucit albastru și un mic vârtej s-a stârnit în bol.

— Minte! Legătura cu amintirile, gândurile, visele sau emoțiile tuturor flintelor vii…

De îndată ce Musa a atins Recipientul, ochii i-au licărit mov și valuri electrice ca niște unde sonore au traversat bolul.

— Sau aer! Viteza, temperatura și umiditatea lui; proprietățile sale electrice și sonore…

O fată pe care nu o cunoșteam, cu ochi negri răutăcioși și gropiță în bărbie, s-a apropiat de Recipient. Brusc, ochii i-au strălucit gri și arcuri de fulgere au țâșnit pe lângă bol, iar ea i-a zâmbit încrezătoare doamnei Dowling.

Doamna Dowling a continuat de parcă nu ar fi

văzut zâmbetul aproape batjocoritor al fetei.

— Oricare ar fi elementul vostru, emoțiile de la baza acestuia sunt aceleași pentru toate zânele.

Doamna Dowling nu se uitase la cealaltă fată, dar a dat din cap spre mine când m-am apropiat de Recipient. Am încercat să respir regulat și să o fac pe grozava, ca să-mi ascund emoțiile. Cu vârfurile degetelor, am atins buclele de piatră care acopereau Recipientul.

Cu o voce calmă, doamna Dowling m-a îndemnat să continui:

— Deschide-te în fața magiei din lumea care te înconjoară!

Am încercat.

Am fixat bolul cu privirea.

Nu se întâmpla nimic.

— Concentrează-te pe sentimente clare, pozitive! m-a încurajat doamna Dowling.

— Da, i-am răspuns eu.

Gânduri bune. Sentimente înălțătoare. Haide, la naiba!

— În adâncul ființei tale e un izvor emoțional. Găsește-l! Scufundă-te în el! Lasă-ți îndoielile la o parte!

Până și doamna Dowling începea să pară neîncrezătoare. Timpul s-a scurs, iar Recipientul a rămas umilitor de indiferent la atingerea mea. Ceilalți din primul an murmurau pe la spatele meu, șoaptele lor umplând cercul de pietre ca o ceață.

Vag, am auzit-o pe Musa spunând: „E un dezastru!”

Și mi-am dat seama că avea dreptate.

FOC

După ore, ceilalți din primul an încă mă bârfeau, iar doamna Dowling m-a tras deoparte, sub copaci. Până și frunzele verzi de deasupra păreau să șușotească batjocoritor.

— Este doar prima zi, mi-a adus ea aminte, însă nu aveam chef de discuții încurajatoare.

I-am adus și eu aminte câteva fapte:

— Fie sunt pe punctul de a ucide pe toată lumea, fie abia sunt în stare să aprind un chibrit.

— Trebuie să ai mintea limpede, m-a sfătuit doamna Dowling. Dacă nu te concentrezi, magia poate să-ți scape de sub control.

M-am gândit la ce ar fi putut să-mi distragă atenția și-am reușit să identific pe puțin o mie de lucruri.

Nu am știut că voiam să-i adresez întrebarea înainte să o fac:

— Sunt un copil schimbat la naștere?

Am văzut că vorbele mele au surprins-o pe doamna Dowling mai mult decât anticipasem. În mod clar, nu se așteptase să aflu atât de repede. M-am întrebat câtă vreme intenționa să-mi ascundă asta și ce altceva nu mai voia să aflu.

— Unde ai auzit așa ceva? m-a întrebat prudent doamna Dowling.

— Colega mea de cameră a văzut cum mi-am pierdut controlul ieri, în pădure. I-a venit greu să creadă că mă trag dintr-o familie în care magia zânelor este latentă de foarte mult timp.

I-am repetat cu amărăciune minciunile pe care mi le spusese și pe care eu le crezusem cu atâta ușurință.

— Bloom…

Doamna Dowling a inspirat. Din partea unei femei atât de bine pregătite, gestul era echivalent cu recunoașterea vinovăției.

— V-ar fi fost atât de greu să-mi spuneți că părinții mei nu sunt, de fapt, ai mei? i-am spus cu o voce tăioasă.

— Nu am vrut să te împovărez cu prea multe și prea repede.

O, desigur! Mă mințise pentru binele meu.

— Deci, în schimb, m-ați lăsat să aflu de la adolescenți, cele mai prietenoase și mai de încredere surse de informații!

Doamna Dowling mai c-a tresărit.

— Recunosc. Nu a fost alegerea ideală.

— Așa credeți? am pufnit eu.

— Ai grijă la *ton!* s-a răstit doamna Dowling, iar eu mi-am dat seama că întinsesem prea mult coarda.

Nu voiam să o îndepărtez. Voiam să mă ajute.

— Știți măcar cine sunt? am întrebat în șoaptă. Părinții… mei adevărați?

Am văzut răspunsul negativ în privirea ei înainte să vorbească.

— Nu. Și acesta este alt motiv pentru care nu ți-am spus.

Brusc, am cedat în fața furiei. Eram atât de obosită și toate speranțele mele pentru ziua de astăzi fuseseră deja spulberate!

— Așadar… ce ar trebui să fac?

Nu-mi doream decât niște răspunsuri, însă nu mi le oferea nimeni.

— Să vii la ore în fiecare zi, mi-a răspuns ea. Să te concentrezi. Să înveți. Să te maturizezi. În cele din urmă, ai să primești răspunsurile pe care le aștepți.

Răspunsurile n-aveam să le primesc de la doamna Dowling. Măcar atât era evident.

— Criptic și vag, am spus cu amărăciune. Ca toate lucrurile de aici.

Abia o cunoșteam pe femeia asta. Nu știam de ce tot căutam să mă ajute. Mă mințise, iar acum îmi spunea să vin să mă fac de rușine la ore în fiecare zi. Nu-i păsa de mine. Era mai mult decât inutil să-i cer ajutor doamnei Dowling.

M-am întors și am plecat.

SPECIALISTUL

Pe platformele de lângă lac, doi Specialiști boboci se antrenau. Kat era dură, spre deosebire de Dane, băiatul cel nou.

Sky le dădea sugestii utile. Riven, care stătea pe bancă lângă Sky, le dădea sugestii inutile și-i lua peste picior, însă era atent la telefonul lui Dane, care tot bâzâia cu ceea ce păreau a fi cinci mii de mesaje de la Terra. Uau, Riven presupunea că, acum, cei doi erau cei mai buni prieteni! Sau că Terra îl plăcea pe Dane. Oare Terra chiar îl plăcea pe Dane? Ai greșit adresa, Terra!

Riven simțea nevoia să-și bată joc de Terra,

dar ea ar fi putut să-l strângă din nou de gât cu vrejurile. Când Kat l-a trântit pe Dane pe saltea, el a râs.

— Ai putea încerca să fii cu cincizeci la sută mai puțin dobitoc? a întrebat Sfântul Sky.

Riven a rânjit.

— Asta-nseamnă ca totul să fie cu cincizeci la sută mai puțin distractiv.

Dane s-a dus să-și ia telefonul, probabil ca să-și citească multele mesaje. El evita să se uite în ochii lui Riven.

— Mai ții minte ce cauză pierdută erai anul trecut? Cu doi ochi vineți și o entorsă de gleznă. Din prima zi!

Nu, lui Riven nu era nevoie să i se aducă aminte de anul trecut și nu înțelegea de ce Sky și Terra insistau să o facă. Mda, înțelegea că lui Sky i se făcuse milă de el și-l luase sub aripa lui. Riven pur și simplu ura să se gândească la cât de jalnic i se păruse, probabil, lui Sky, și la faptul că fusese opera de caritate a acestuia.

Riven a făcut o sugestie scandaloasă despre modul în care ar fi putut să-și exprime profunda recunoștință pentru bunăvoința lui Sky, adăugând: „Credeam că prietenia mea este o recompensă suficientă…”

Sky și-a lăsat capul pe spate și a râs. Riven era conștient că, în principal, Sky îl ținea prin preajmă doar ca să se amuze. Era mai bine decât să-l compătimească.

Apoi, Sky a zărit-o pe Stella, prințesa nebunilor, zăbovind la marginea terenului. A plecat imediat

către înălțimea Nebuniei Sale.

Riven și-a îndreptat atenția asupra lui Dane.

— Lasă telefonul!

— Și ar trebui să te ascult pentru că...?

Măcar tipul cel nou avea un strop de personalitate.

— Pentru că m-ai urmărit aseară pe Insta și n-am de gând să spun nimănui, l-a provocat Riven.

Se amuzase observând că Dane îi apreciase o fotografie veche. Nici măcar nu era una deosebit de sexy. În mod evident, Dane nu era de acord cu asta.

O roșeață fierbinte s-a strecurat pe sub tenul măsliniu al lui Dane.

— Eram doar curios să-i văd pe toți din anul doi și apoi mi-a alunecat degetul și...

Riven a râs zeflemitor.

— Ți-a alunecat degetul? Asta-i justificarea ta? Mă simt generos. N-am să mai fiu așa multă vreme.

Când Dane și-a lăsat telefonul la o parte, Riven s-a aplecat ca să se uite la numeroasele mesaje dintre băiatul cel nou și Terra. Mda, aparent, se implicaseră într-o discuție serioasă. Riven a clătinat din cap.

Bine, a hotărât el. Putea să fie ca Sky. Să facă o faptă bună. Să-l ia pe Dane sub aripa lui.

Mda, Riven se simțea mărinimos. Și păcat dacă asta o deranja pe domnișoara Terra și pe toate prietenele ei vrejuri! Riven își dorea cu seriozitate să-l ajute pe puștiul cel nou, care roșea tot mai mult sub atenția neîntreruptă pe care i-o acorda el.

— Primul sfat? Alege-ți cu grijă prietenii anul ăsta! Al doilea? Concentrează-te! Adună-ți gândurile! Ți-ai folosit membrele când te-ai luptat cu Kat și ai pierdut. Să fii un bun Specialist nu are legătură cu cât de impresionant ești din punct de vedere fizic, ci cu strategiile. Hei, Mikey! a strigat el. Hai să facem o demonstrație!

Dane s-a uitat alarmat la Mikey. Probabil din cauză că Mikey era uriaș, iar Dane își făcea griji că avea să-i stâlcească lui Riven chipul drăguț.

Mikey s-a mișcat greoi spre salteaua de luptă, unde Riven a venit să-l întâmpine. Mikey l-a atacat cu putere, însă Riven a parat două lovituri zdrobitoare și, apoi, și-a făcut avânt și l-a doborât pe Mikey la pământ, ținându-l strâns de gât.

Riven și-a ridicat privirea ca să vadă dacă Dane îi urmărea. Bineînțeles că o făcea!

Prima lecție. Așa câștigi, nou-venitule! Fără milă. Față de nimeni.

Terminând cu fapta bună de pe ziua în curs, Riven a părăsit zona de antrenament ca să-și caute niște prieteni, iar universul l-a răsplătit pentru virtutea lui când noua fată misterioasă a apărut din senin lângă el.

N-au putut să stea departe, a gândit Riven.

— Drogangiul care se ascunde, nu-i așa? a întrebat fata cea nouă.

— Sau Riven, i-a sugerat el.

— Te cheamă *Riven?* Serios?

— Pot să te ajut? a întrebat-o Riven.

— Da, poți, i-a răspuns ea mieros și l-a luat de braț, îndepărtându-l de prietenii lui, iar el i-a

permis să facă asta cu un vag sentiment de triumf. Știuse că îl plăcea.

— Pari un delincvent adevărat.

— Depinde cine are de-a face cu mine, a spus Riven.

Ea i-a făcut semn cu ochiul.

— Persoana care vrea să pătrundă în biroul lui Dowling. M-am gândit c-ai vrea să mă ajuți.

— Și de ce, mă rog, crezi asta? a întrebat-o Riven.

— Pentru că ești băiat, iar eu sunt sexy.

Fata cea nouă l-a fixat cu privirea.

— Sau ți-am interpretat greșit caracterul?

Din câte se pare, numele infractoarei sexy era Beatrix.

MINTE

Odată ce lumea afla că puteai să citești sentimentele și că magia minții tale era puternică, își doreau să-i citești pe toți cei din jurul lor, dar niciodată pe ei.

Până și Aisha, oricât de mult o plăcea Musa, începuse să o ia la întrebări în timp ce luau prânzul.

Musa încerca să-i răspundă, dar nici măcar ea nu știa cum să-și explice magia. Se îngrijora că avea să o sperie pe Aisha și că ea ar fi compătimit-o.

Și-i era greu să descrie în cuvinte haosul nesfârșit care o înconjura permanent, presând-o din toate părțile. Pe doamna care le servea prânzul

o durea spatele. Un puști Specialist nou, pe nume Dane, se simțea înnebunit și prins în capcană. Pe tatăl Terrei, profesorul, îl neliniștea ceva – probabil cadavrul –, iar Musa s-a bâlbâit încercând să-i spună Aishei toate astea și să le facă față.

Și apoi s-a oprit în mijlocul frazei, lovită de ceva ce nu mai simțise niciodată. Tăcerea, după atât de multe zgomote, făcuse liniștea să pară de neimaginat. O oază de calm în uraganul emoțional al Musei.

Noua senzație venea dinspre un tip într-o jachetă verde, care ieșea din încăpere. Musa i-a zărit doar spatele, după care el a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Aisha, de lângă ea.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns rece Musa.

Nu știa ce se întâmplase, dar știa ce simțise.

Pace, în sfârșit!

LUMINĂ

Stella plănuise să împartă o cameră cu prietena ei cea mai bună pe toată perioada șederii la Alfea. Nu funcționase. Acum era nevoită să împartă un apartament cu elevii din primul an, și cea mai groaznică boboacă plecase și-i pierduse Stellei inelul. Sigur, de ce să fi fost altcineva atent cu Bijuteriile Coroanei?

Bloom din California era ferm convinsă că putea să aibă orice îi atrăgea atenția. Inelul Stellei. Iubitul Stellei. Dar Stella îl păstra pe Sky și intenționa să-și recapete și inelul.

Bloom le avea deja pe toate colegele de apartament de partea ei. Terra, Musa și Aisha luau chiar acum prânzul cu ea. Aisha, colega de cameră perfectă, tocmai încerca să-i explice sărmanei Bloom planul ei de o ajuta.

— Deci, uite ce ar trebui să facem. Poate ar fi bine să scrii o listă cu toate lucrurile care-ți declanșează emoțiile și, apoi, să le analizăm pe rând…

— Aisha, apreciez ce faci, a spus Bloom în mod clar fără să aprecieze nimic, dar pot să-mi dau seama și singură.

— Sunt sigură! a zis Aisha și nu părea deloc sigură. Cred că pur și simplu îți stă mintea la faptul că ești un copil schimbat la naștere și poate te gândești prea mult la asta?

Copil schimbat la naștere? O, interesant! Nu era de mirare că Bloom credea că putea să pună mâna pe lucrurile altora. Luase viața unui pui de om și o păstrase pentru sine. Stella intenționa să afle toate povestea asta, și curând.

— Deci știu toți? a întrebat Bloom panicată și pe un ton tăios. Că sunt…

— O, de aia te purtai ciudat cu Recipientul? a întrebat Terra. Acum înțeleg mai bine de ce, a continuat Terra, pentru că e cea mai ușoară sarcină pe care o s-o avem de îndeplinit și…

Musa și-a pus o mână pe brațul ei.

— Nu fac decât să înrăutățesc lucrurile, a conștientizat Terra cu voce tare.

Terra întotdeauna înrăutățea lucrurile. Fata era o inadaptată din punct de vedere social. Ar fi

trebuit să fie închisă în seră, pentru binele ei.

Stella a considerat tăcerea ciudată drept semnul ei să se apropie de masă, ținând o hartă și însoțită de Sky.

— Deci avem un plan, a anunțat Stella și a întins harta la capătul mesei.

— Ce-i asta? a întrebat Musa, în timp ce Terra s-a bucurat să vadă o hartă.

— Bună! Stella mi-a povestit ce s-a întâmplat seara trecută. Ești bine? a întrebat-o Sky cu blândețe și s-a așezat lângă Bloom, aproape atingând-o.

Asta nu făcea parte din plan. Stella aprecia inima bună a lui Sky, dar nu voia să o dea cu împrumut. O păstra pentru ea.

— Ce crezi? a întrebat Bloom epuizată.

Sky s-a uitat la Bloom cu blândețe și înțelepciune.

— Cred că ești speriată, dar pretinzi că nu ești.

— E așa de evident? a întrebat Bloom.

— Nu, i-a răspuns calm Sky. Doar că mă pricep eu foarte bine să-i citesc pe alții.

Bloom a zâmbit, fermecată fără să vrea, și a lăsat-o mai moale.

— Sky? s-a auzit tonul tăios al Stellei.

Ea s-a uitat lung la fata din California, iar Bloom s-a trezit din nou pusă pe harță.

— Unde credeai că-l țin? a întrebat Stella.

Sky s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la hartă când toată lumea a început să facă planul cum să găsească monstrul prins de Dowling și să recupereze inelul. În sfârșit, oamenii se concentrau

asupra unui lucru important: bijuteria Stellei.

Când s-a aplecat peste hartă, Stella și-a pus mâna pe spatele lui Sky, zgâriindu-l ușor. Îi lăsa semne. Își marca teritoriul. După toate aparențele, Bloom vorbea cu mama ei în fiecare seară și auzea numai cuvinte de laudă și de afecțiune, însă mama Stellei își învățase fiica lucruri mai importante: cum ar fi revendicarea unui drept suprem.

Cu precizia unui soldat, Sky a început să arate diverse repere. Era un cavaler care o ajuta pe prințesă.

— Dincolo de Barieră sunt doar câteva clădiri în care ar putea să țină o creatură ca asta. Și sunt destul de sigur că dimineață l-am văzut pe Silva îndreptându-se într-acolo dinspre est, deci…

Cu degetele-i puternice, a conturat traseul pe hartă.

— Este o moară, există un hambar…

— Eu pun pariu că o țin în hambar, a intervenit Terra zglobie. Când eram mică, tata a întărit grinzile ca să țină în lanț un cal rănit. Încă-mi aduc aminte cum mă furișam înăuntru și…

Stella a întrerupt-o. Cineva trebuia să o oprească pe Terra din a pălăvrăgi neîncetat. Era o fericire pentru Terra și cu siguranță un act de caritate pentru oricine era nevoit să o asculte. Era un serviciu public pe care Stella și-l asuma pentru oamenii ei.

— Așadar, noi trebuie doar să ne strecurăm în hambar și să-mi iau inelul.

— E ciudat cu câtă nonșalanță spui *noi,* a remarcat Aisha.

Era amuzant cum Aisha se arăta atât de dornică să o ajute pe Bloom și atât de reticentă să o ajute pe Stella. Își alesese destul de repede tabăra.

— Mi se pare că treaba asta are mai mult legătură cu *tine,* a intervenit Musa.

Se pare că toate colegele de apartament o făcuseră.

— Cu excepția faptului că nu *eu* l-am pierdut! a spus Stella și s-a uitat la Bloom cu înțeles.

Mesaj recepționat.

— Când plecăm? a întrebat Bloom.

Toți s-au privit îngrijorați. Bineînțeles, Aisha băgăreața a fost cea care a deschis gura ca să-și apere prețioasa colegă de cameră.

— Trebuie să fiu directă. Îmi pare rău, Bloom, dar nu poți să-ți controlezi deloc magia. Asta dacă reușești să o canalizezi. Este o idee proastă.

— Eu am pierdut inelul! s-a răstit Bloom. Am să-l recuperez. Sunt bine.

Bloom își asuma greșeala. Știa ce îi datora Stellei. Nu flirta cu Sky – Stella trebuia să recunoască. Poate că fata schimbată la naștere nu era atât de rea. Părea să aibă probleme cu magia ei, iar Stella știa totul despre subiectul acesta. Dacă Bloom își știa locul, puteau să se ajute reciproc.

Noul sentiment al Stellei de acceptare a lui Bloom s-a stins când Sky s-a uitat la Bloom de parcă ar fi știut că nu se simțea bine. El nu o cunoștea pe fata asta și nu ar fi trebuit să îl îngrijoreze atât de mult sentimentele ei.

— Poate ar trebui să ne gândim o secundă…, a zis Sky, șovăind.

Stella și-a ignorat cavalerul.

— Toți faceți din țânțar armăsar. Ați spus că e închis Incendiatul, nu?

— O, și supus! a adăugat Terra. Sunt sigură că tata a distilat un ulei care îl calmează, le-a explicat când toți au clipit la ea. Se numește Zanbaq.

Terra a aruncat o privire la masa cadrelor didactice, unde tatăl ei, profesorul, stătea cu doamna Dowling și Directorul Specialist Silva.

— Cred că aș putea să produc mai mult, s-a oferit Terra în șoaptă.

Terra ar fi putut, de fapt, să fie destul de drăguță dacă nu ar mai fi vorbit atât de mult sau dacă ar fi spus măcar lucruri utile. Stella și-a arătat îngăduința regală.

— Mulțumesc, Terra, pentru ajutor! Și ție îți mulțumesc, Bloom, pentru că ți-ai asumat responsabilitatea! Și vă mulțumesc și celorlalte pentru… nimic. Cred că vă mulțumesc pentru nimic.

S-a uitat la Aisha și la Musa cu o dizgrație regală. Nu îi păsa că toate o preferau pe Bloom. Sentimentele lor nu o interesau câtuși de puțin pe Stella. Avea de gând să obțină ceea ce își dorea.

Nu renunța la ce-ți aparține, copilă! Învățase când era mică. Altfel, n-o să ai nimic!

Bloom s-a ridicat în picioare și i s-a adresat doar Stellei.

— Anunță-mă când vrei să o faci.

FOC

Nu era atât de ușor să scapi de un Specialist. Serios și vădit tulburat, cu părul ciufulit de vânt, Sky m-a prins din urmă lângă iaz. Chiar arăta ca un cavaler perfect. Însă nu putea să salveze toate domnișoarele pe care le întâlnea. Trebuia să aleagă una.

— Nu trebuie să fii de acord cu tot ce vrea Stella, mi-a spus, alergând pe lângă mine. Există și alte variante. Nu o face doar pentru că are o... personalitate puternică.

— Am pierdut inelul, i-am zis pe un ton egal. Trebuie să o ajut să și-l recupereze. Punct!

— Două personalități puternice, a recunoscut Sky. Am înțeles.

M-am uitat direct în ochii lui.

— E clar că îți plac fetele de un anumit fel.

A urmat o pauză. Nu-mi regretam cuvintele. Cu o zi în urmă, flirtase un pic cu mine, iar apoi își petrecuse noaptea cu Stella. Nu creasem o situație stânjenitoare, ci pur și simplu sublimasem ce anume era ciudat.

După câteva clipe de tăcere, Sky a vrut să-mi explice:

— Deci ieri... când eram... când stăteam de vorbă... N-am mai vorbit cu Stella de luni de zile. Da, am fost împreună anul trecut, dar ne-am despărțit cam urât și...

Și seara trecută nu făcuseră decât să stea de vorbă? Și hotărâseră să rămână doar prieteni?

— Și ce? l-am întrebat eu.

— Pur și simplu nu vreau să crezi că sunt *tipul ăla…, a* spus Sky cu tristețe.

— Sky! l-am întrerupt. Abia ne-am cunoscut ieri. Nu cred nimic despre tine.

Nu conta ceea ce credeam. Conta dacă *era* tipul ăla. Sau nu.

— Bine! Mi se pare corect, a spus Sky.

I-am surprins privirea. Îmi plăcea că părea să mă asculte cu adevărat. Am simțit o scânteie când ni s-au întâlnit privirile: o scânteie a posibilității, a potențialului.

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Relația ta cu Stella pare… complicată. Și, acum, n-am nevoie de mai multe complicații în viața mea.

Așadar, asta era. La revedere, cavaler de basm! Prințesa putea să-l aibă.

SPECIALISTUL

Directoarea Dowling ținea băutură fină în biroul ei. Riven s-a servit, făcându-se comod pe un scaun în timp ce noua sa cunoștință atrăgătoare, Beatrix, s-a plimbat pe lângă cărți. S-au tachinat cât Riven s-a uitat la telefonul lui. Dowling ieșea jumătate de oră pentru masa de prânz. Asistentul ei, Callum, avea cincisprezece minute la dispoziție, deci nu aveau prea mult timp. Riven lăsase pe cineva de șase, deoarece Callum putea să-i toarne.

— Ce cauți? Răspunsurile la teste?

Beatrix și-a afișat disprețul.

— Te rog! Testele care se dau acum sunt de tot

râsul!

Era amuzant să o urmărească, dar și mai amuzant să o asculte.

— Istoria locului este mult mai întunecată decât vor Dowling și restul profesorilor să aflăm, a zis Beatrix și s-a întors la Riven, dinspre biblioteca sculptată în piatră, cu ochii strălucitori, ca ai unui animal de pradă. Vreau să aflu adevărul. Tu nu?

Riven voia și el ceva. A tachinat-o, spunându-i că era o tocilară sexy.

— De ce? E un arhetip care te tulbură? s-a apropiat ea și i-a zis șoptit.

Lucrurile păreau să ia o turnură cu adevărat interesantă când telefonul lui Riven a bâzâit cu un mesaj de la Dane, care-i spunea că secretarul Callum era *pe drum.* Micuțul Specialist Dane se dovedea a fi util. Riven se bucura că hotărâse să-i devină mentor.

Riven și Beatrix au plecat în grabă, fără ca el să observe scânteile electrice care jucau de-a lungul suprafeței bibliotecii de piatră, dezvăluind conturul unei uși secrete.

A observat însă zâmbetul mulțumit al lui Beatrix în timp ce se grăbeau, dar l-a interpretat greșit, presupunând că totul avea legătură cu el.

FOC

Cercul de pietre era frumos la apus. Strălucirea soarelui care cobora dincolo de linia orizontului arunca o aură în jurul fiecărei pietre, făcând să pară că, aici, magia ar fi putut să se nască în orice

moment.

Însă magia nu se manifesta. Am tot încercat, dar în zadar.

— Am auzit că-i ceva în neregulă cu tine, a spus prințesa Stella, pășind în interiorul cercului.

Acum îi venise și Stellei să fie diplomată cu mine! Grozav!

Am încercat să-i ignor provocarea și am insistat:

— Tot am să te ajut.

— Și sunt încântată, a zis tărăgănat Stella, dar aș prefera să așteptăm până n-ai să mai fii complet inutilă. Care-i problema?

Nu eram sigură că Stella era cea mai potrivită persoană în fața căreia să mă deschid, dar era singura de aici.

— Eu… nu știu, am recunoscut. Și cu cât încerc mai mult să-mi dau seama, cu atât devine mai greu.

Frustrată, i-am arătat carnețelul meu, iar Stella l-a privit cu și mai mult dispreț decât afișa de obicei.

— Chestia aia e problema ta! Nu poți să-ți accesezi magia gândind.

Am oftat.

— Știu. Totul are legătură cu emoțiile clare și pozitive. Am scris și o pagină despre ele.

— Stai! Ai făcut o listă?

Rușinată, am vrut să-mi dau carnețelul la o parte.

— Ce-ai scris? Aromele tale preferate de înghețată? Despre vidrele care se țin de mână?

Hei, vidrele care se țineau de mână erau foarte drăguțe! Prințesa nu ar fi trebuit să comenteze. Mi-am îndesat lucrurile în geantă cât Stella a enumerat ideile care i se păreau amuzante, inclusiv cea potrivit căreia mama era mândră de mine.

— Stai! a spus Stella. Probabil că ultima nu mai este valabilă, nu? Având în vedere că nu e mama ta adevărată.

M-am oprit din a-mi strânge lucrurile și m-am întors către Stella. Ar fi fost bine să nu întindă coarda.

A făcut-o.

— Mă înșel? Îți mai pasă de ce spune cea care nu-ți este mamă? Deși ești un copil schimbat la naștere? Care a încercat să o omoare?

Mi-am încleștat pumnul.

— Dacă mai spui ceva…, i-am vorbit eu printre dinți.

Vocea Stellei a înecat-o pe a mea, cu autoritatea pe care doar o viitoare conducătoare ar fi putut să o aibă.

— Atinge Recipientul cu mâinile!

— Ce?

Ochii Stellei scânteiau în asfințit.

— Cea mai puternică magie izvorăște din cele mai rele emoții: mânie și furie. Așa că atinge bolul cu mâinile alea inutile de copil schimbat la naștere și *simte-l!*

Neliniștită, mi-am ridicat privirea spre Stella. Chipul îi era încordat de furie și am văzut ceva ce recunoșteam. Am simțit cum s-a mișcat ceva în

mine, de parcă m-aș fi îndreptat spre un teren mai jos, dar mai sigur.

Am atins Recipientul cu mâinile și flacăra a izbucnit din bol. Era o flacără flămândă, care se înălța să mistuie ceva – sau pe cineva. Mi-am retras repede mâinile și focul s-a stins.

— Ce? Crezi că ai terminat? m-a întrebat Stella.

Chipul îi era scăldat de ultimele raze ale soarelui, luminat de triumful feroce. Recunoșteam și sentimentul ăla. Voiam să-l simt mai mult.

În urechi am auzit pârâitul unui foc și mi-am dat seama că abia începeam.

MINTE

— Nu-mi place ce o învață Stella, a spus Aisha.

Musa nu era prea atentă. Faptul că Aisha își făcea griji pentru Bloom se transforma în ceva obișnuit, ca ședințele permanente de înot ale Aishei. Musa era ocupată să-l caute pe tipul cu jachetă verde, cel care emana pace. Ca o mașinărie umană de zgomot alb.

Surprindea în continuare frânturi din acea pace, dar ori de câte ori se întorcea, nu vedea pe nimeni. Începea să se teamă că băiatul ar fi putut să se facă invizibil și că ea n-ar fi reușit să-l găsească niciodată.

Deși nu asculta, Musa putea să identifice foarte clar și cu acuratețe emoția pe care o transmitea Aisha.

— Ești invidioasă? De ce-i atât de importantă pentru tine prietenia cu Bloom?

— Dar colegele de cameră n-ar trebui să fie prietene?

O, draga de Aisha! Musa s-a gândit la Terra-Teroarea și a oftat.

— Nu-s persoana potrivită să comentez despre asta.

Aisha nu-și făcea griji doar în privința lui Bloom. S-a uitat înțelegătoare la Musa și a întrebat-o cum mergea căutarea Domnului Jachetă Verde.

Musa și-a vărsat frustrarea.

— Îl simt la un colț, dar ori de câte ori încerc să-l caut, nu este acolo.

Musa a mai simțit o undă a păcii dulci și liniștitoare. În momentul ăsta, era prea obosită să se întoarcă măcar și să fie dezamăgită încă o dată.

— Iată-l! În spatele meu!

După cum era de așteptat, Aisha i-a răspuns:

— Nu e nimeni în spatele…

Apoi, Aisha a căscat ochii căprui, iar Musa și-a dat seama că, peste umărul ei, Aisha urmărea pe cineva cu privirea. Era posibil ca, în sfârșit, Domnul Jachetă Verde să fie localizat.

— Mister elucidat! Merge prin pereți. E o Zână de Pământ!

Ăsta era motivul pentru care păruse să tot dispară. Însă acum nu se făcuse nevăzut. Aisha îl vedea cu adevărat. Musa nu îndrăznea să se întoarcă, dar avea o întrebare.

— Nu sunt superficială, dar… este drăguț? a întrebat Musa în șoaptă.

Apoi Aisha, o domnișoară scăpată de sub control, a strigat:

— Hei! Cum te cheamă?

Nu. Nu!

— Ce faci? a întrebat-o Musa într-o șoaptă agonizantă. Aisha, *să nu cumva...*

Musa nu știa să interacționeze și să stea de vorbă cu oamenii. Avea nevoie de timp să-și planifice strategia și să-și ascundă căștile, ca să nu fie ciudată. Nu putea să discute cu el acum.

Doar că era prea târziu.

— Ăăă... Eu sunt Sam, s-a auzit vocea plăcută, relaxată și ușor uimită a unui băiat. Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt Aisha, s-a prezentat trădătoarea ticăloasă. Și ea este Musa.

Aisha s-a întors către Musa, transmițând mesajul *aici-toți-suntem-prieteni* printr-un gest. Amuzant, pentru că Musa intenționa să o urască pe vecie.

Sam Jachetă Verde era extrem de drăguț, cu păr moale castaniu, ten alb fără imperfecțiuni și un maxilar de-a lungul căruia ar fi fost o plăcere să-și treacă degetele. Păcat că Musa urma să fie nevoită să se târască sub patul ei, să trăiască acolo și să nu-l mai revadă niciodată.

Musa i-a vorbit Aishei în șoaptă:

— Te urăsc. Am să te urăsc mereu. Am să-ți urăsc copiii, nepoții și...

Aisha, aparent surdă la vorbele Musei, i-a zis lui Sam:

— Musa te-a urmărit.

Musa abia a reușit să rostească o amenințare, o promisiune într-un singur cuvânt a ceea ce avea

să-i facă Aishei.

— S-a zis cu tine!

Apoi, Musa și-a înghițit vorbele când a întâlnit privirea lui Sam. Oare ce credea despre ea? Că era vreo ciudată care-și ținea strâns căștile la piept și-l urmărea cu disperare ca să aibă ocazia să se liniștească în toiul haosului.

Ultimele raze de soare din curtea școlii au scânteiat în părul castaniu al lui Sam. În jurul ochilor și al gurii, pielea i se încrețise din pricina zâmbetului. Și Aisha tocmai spusese că Musa îl *urmărea*...

Frumosul și liniștitul Sam s-a uitat la Musa și a șoptit:

— Norocosul de mine!

PĂMÂNT

Razele soarelui care apunea pătrundeau prin geamurile de sticlă opacă ale serei, printre vrejurile întortocheate și florile vii. Unele erau categorisite ca fiind magice. Altele nu. Nu conta. Pentru Terra, fiecare floare era magică.

Amplasate la anumite intervale printre plante erau niște mese negre de laborator, pe care puteau să săvârșească minunile științei în mijlocul frumuseții naturii.

Terra era mereu fericită aici și nicicând nu fusese mai fericită decât era acum. În locul ei special. Cu Dane, care se arătase interesat de trusa ei de chimie și se prefăcea că nu știa ce este o pipetă, făcând-o să spună cuvântul de cinci ori.

Ea a aruncat o frunză moartă spre el.

— Mai fă-o o dată și-am să arunc tot ghiveciul ăsta!

Dane a zâmbit larg. Era atât de drăguț! gândea Terra. Era ca anul trecut, când era fericită în seră și avea cu cine să-și petreacă timpul.

Doar că anul ăsta era mai grozav, pentru că Dane era o persoană minunată, adorabilă. Și Terra era aproape sigură că Dane o plăcea la rândul lui.

Ea a atins o plantă și a făcut-o să se deschidă într-o floare portocalie ca apusul. Doar pentru el.

Dane a zâmbit, dezgolindu-și dinții de un alb strălucitor, părând cu adevărat impresionat.

Apoi, i-a bâzâit telefonul. Dane a trimis un mesaj, după care și-a concentrat din nou atenția asupra Terrei și a întrebat-o ce făceau.

— Este un ulei, i-a răspuns Terra cu nerăbdare. Ei bine, un unguent, din punct de vedere tehnic. Dar nu așa de dens ca unul.

Ea și colegele ei de apartament aveau misiunea secretă de a recupera inelul regal al Stellei de la Incendiat. Stella îi mulțumise personal Terrei pentru ajutor.

Poate Dane nu înțelegea ce lucru grozav făceau.

— Este o măsură de protecție. Față de Incendiat – în caz că nu ai auzit.

— Da, am auzit, a răspuns Dane. E o nebunie că s-au întors!

Telefonul lui Dane a bâzâit din nou. Dane l-a scos iarăși, l-a pus deoparte, dar nu la mult timp după aceea a murmurat că trebuia să plece și a

fugit în grabă. Poate un prieten de-ai lui avea probleme?

Poate trebuia să plece la antrenament.

Înainte ca telefonul să înceapă să-i bâzâie, Dane chiar păruse că se bucura să-și petreacă timpul cu ea.

Oricine îi trimitea mesaje lui Dane era superenervant, credea Terra.

SPECIALISTUL

Riven s-a oprit din a-i mai trimite mesaje lui Dane și a zâmbit în sinea lui.

Beatrix stătea pe podeaua din dormitorul lui, subliniind cu evidențiatorul niște rânduri dintr-un manual. Inteligența era atrăgătoare.

Ea a ridicat o sprânceană la telefonul lui Riven și la mesajele lui hilare.

— Ai să-l ajuți făcându-l să se simtă prost? Ești un agresor bine intenționat?

— Ăsta-i planul, a zis Riven tărăgănat. De ce? E un arhetip care te zăpăcește?

Beatrix a schițat un zâmbet, uimită și impresionată totodată. *Corect!* a gândit Riven. *Nu sunt doar o bucată de carne. Deși sunt absolut dispus să fiu și asta.*

Din păcate, nu a putut s-o invite pe Beatrix să-i exploreze trupul bine dezvoltat, pentru că Sky, colegul său de cameră, a intrat chiar atunci și a văzut situația cu „Beatrix pe podea, drogându-se”.

— Bună! a zis dezaprobator Sky.

— Salut! i-a răspuns Beatrix, deloc deranjată.

Sky s-a uitat la ea, la Riven, și din nou la Beatrix. De parcă Sky n-ar fi avut o fată în camera lor noaptea trecută.

Beatrix i-a oferit lui Sky țigara electronică pe care o ținea.

— Nu, mulțumesc! i-a răspuns Sky, strâmbând din nas. Nu e o mișcare inteligentă în timpul zilei, Riv! Dacă Silva o prinde pe ea aici…

— Beatrix, a spus fata. Nu pe *ea.* Mă cheamă Beatrix.

Așa, fato, spune-i!

— Și Silva a plecat, a subliniat Riven. Am cam făcut-o pe detectivul ca să mă asigur. Spunea ceva de o întâlnire cu un detașament militar din Solaria? Întreabă-ți iubita!

Sky pur și simplu nu se pricepea atât de bine ca Riven să se furișeze și să afle informații. Bunele intenții și noblețea interioară îl împiedicau.

Beatrix a început să-și bată joc de Sky pentru că se vedea cu Stella. Era posibil ca Riven să-și fi găsit cu adevărat sufletul pereche.

Sky a ignorat-o. Se încordase. Ba chiar mai mult decât de obicei.

— Dacă vin solarienii…

Sky părea să se gândească intens.

— Înseamnă că zvonurile sunt adevărate, a terminat Riven în locul lui. Au prins un Incendiat. Închisoarea solariană nu este o glumă. Cred că au să-l transfere acolo.

Lui Riven i se părea o idee extraordinară. Să ducă departe monstrul criminal? Ar fi fost o victorie importantă pentru echipă!

— Prin urmare… Riven s-a întins elegant. Nu trebuie să fim nicăieri.

Ceilalți nu păreau să fie de acord. Brusc, Beatrix era nevoită să plece imediat la bibliotecă, iar Sky trebuia să vorbească urgent cu Stella. Și Dane era în seră, distrându-se și purtându-se jalnic în compania Terreri.

Toți îl abandonaseră pe Riven. Tipic!

APĂ

Sky îi spusese Stellei că Incendiatul urma să fie mutat. Trebuiau să acționeze imediat. Era timpul ca Bloom, Stella, Musa, Terra și Aisha să fie o echipă. În sfârșit.

Așadar, ar fi fost grozav dacă Stella nu s-ar mai fi rățoit la ea, a gândit Aisha, iar Bloom ar fi ținut cont de avertismentele ei în legătură cu instruirea pe care i-o oferea Stella. Ăsta nu era spirit de echipă.

— Ai rugat-o pe Aisha să vină cu noi? s-a întrebat Stella cu voce tare când echipa a părăsit Alfea și s-a îndreptat, noaptea, spre pădure.

Bloom și-a ținut gura, iar Aisha i-a apreciat tăcerea. Poate că Bloom era supărată pe Aisha, dar nu avea de gând să-i cânte-n strună Stellei.

— Nu cred că ai făcut-o, a continuat Stella. Și dacă n-ai rugat-o pe Aisha să vină și nici eu nu am rugat-o… Este oficial! Nimeni nu i-a cerut să vină.

— Ce idioțenie! s-a răstit Aisha. Ai nevoie de mine! Ce ai de gând să faci, Stella, să-l orbești cu lumina? În timp ce Bloom se strofoacă să aprindă

un foc?

— Sunt chiar aici! a mârâit Bloom.

— Am reparat-o, a susținut Stella.

De parcă Bloom ar fi fost una dintre lămpile stricate sau ceasul despre care Bloom îi spusese Aishei că i-ar plăcea să-l repare. Doar că Aisha nu avea încredere în Stella să o repare pe una dintre ele.

Era clar ca lumina zilei că Stella nu era obișnuită să facă parte dintr-o echipă. Nu-i păsa de așa ceva. Pentru Stella nu conta decât să-și recupereze bijuteria falsă, dar de efect.

— Emoțiile negative sunt instabile, a argumentat Aisha. Au limite. Metoda ta nu o să o ajute pe termen lung.

— Niciuna dintre voi nu mă ajută acum! Putem să ne vedem de treabă și gata? a răsunat printre copaci mârâitul lui Bloom.

Din spatele lor s-a auzit vocea detașată a Musei.

— O, ce bine! Toată lumea este calmă și liniștită. Perfect!

Terra și Musa au venit spre ele, Terra fluturând o fiolă. După câte se părea, Musa o ajutase pe Terra să pregătească uleiul care avea să-l controleze pe Incendiat. Și Terra știa unde era ținut Incendiatul. Terra și Musa știau să colaboreze.

Misiunea putea să înceapă.

În cele din urmă, tăcerea s-a pogorât între cele cinci fete. Mișcându-se printre copaci, singurul sunet era scârțâitul ușor al crenguțelor și al ierburilor de sub picioarele lor.

Scena era învăluită de ceață, liniștea fiind mormântală. Un decor pentru o poveste de groază care aștepta să se desfășoare.

Au ieșit dintre copaci și s-au oprit brusc în clipa în care au văzut hambarul părăsit. Bloom a inspirat adânc și a înaintat.

Aisha le-a auzit pe celelalte respirând mai rapid când s-au apropiat de vechea structură distrusă.

Ușa hambarului atârna, deja deschisă.

Bloom a avansat, așa că Aisha i s-a alăturat, iar Stella le-a urmat ca să-și caute inelul. Dar Aisha se temea de ceea ce aveau să găsească, înainte de a intra în spațiul cenușiu și gol. Nimic.

Echipa s-a împrăștiat, Aisha oprindu-se lângă o pereche de cătușe, deblocate și deschise.

— L-au luat deja.

Ajunseseră prea târziu, a gândit, cu un început de disperare. Apoi, Bloom a întors capul în direcția ușii din spate a hambarului, care stătea deschisă.

S-a auzit un sunet slab. Poate doar scârțâitul unei balamale, dar a făcut-o pe Bloom să înainteze imediat, ca și când ar fi fost la vânătoare, pe urmele prăzii. S-a auzit din nou. Nu era un scârțâit sau un foșnet, ci o zgârietură.

Instinctiv, Aisha a vrut s-o urmeze pe Bloom. Atunci au început să se audă țipetele.

PĂMÂNT

Terra tocmai voia să intre în hambar când a observat că Musa se ducea în direcția opusă. Ochii Musei străluceau cu o nuanță tulburătoare de mov,

iar ea mergea împleticindu-se ca o somnambulă în direcția pârâului. Colegele de cameră trebuiau să rămână împreună. Terra și-a schimbat direcția.

— Musa, te simți bine?

Musa abia părea să o audă, bombănind în timp ce mergea și ignorând orice.

Până s-a strâmbat de durere, gemând:

— Ma doare!

Terra s-a apropiat să o ajute pe Musa, dar ea se holba la pârâu, așa că și Terra s-a uitat într-acolo.

— Fetelor! a strigat Terra după colegele ei de cameră. Avem o problemă!

Era măcel.

Un jeep negru răsturnat și un camion intrat într-un biet copac lovit. Patru soldați morți, ciopârțiți în bucăți hidoase. Și singurul supraviețuitor, domnul Silva.

Comandantul Specialiștilor era prăbușit lângă un arbore. Avea o spintecătură într-o parte, tăieturi pe brațe și pe gât. Îi curgea sânge dintr-o rană de la cap.

Terra a trecut în revistă rănile, știind ce însemna asta.

— Incendiatul, a spus cu voce tare.

Se pare că mutarea Incendiatului într-o închisoare solariană nu fusese un succes răsunător.

— Încă mai e pe undeva pe aici, a spus Stella în șoaptă.

Măcar erau toate împreună, a gândit Terra. Ca echipă, puteau să-și dea seama cum să procedeze.

— Stați, unde-i Bloom? a întrebat apoi Aisha. *Bloom!*

Până și în vocea Aishei se simțea panica. Stella părea gata să o ia la sănătoasa. Era ridicol. Bloom putea să sfârșească mâncată de Incendiat. Domnul Silva putea să moară.

Terra a preluat conducerea.

— O să-l ajutăm pe domnul Silva. Ia-o pe Aisha și duceți-vă să o căutați pe Bloom! i-a ordonat Stellei, iar Stella a dat aprobator din cap.

Terra a înaintat spre domnul Silva, care părea semiconștient. Musa a încercat să țină pasul cu Terra, dar era clar că și ea se simțea rău. Probabil că durerea și teama domnului Silva o atacau violent pe sărmana Musa, dărâmându-i toate zidurile de apărare.

— Nu pot, a scâncit Musa.

— Te ajut eu, i-a promis Terra. Haide!

Domnul Silva a deschis ochii. Erau negri. Brusc, și-a îndreptat sabia spre ele, cu gura încleștată într-un mârâit.

Pentru un soldat, trebuia să fie teribil de debusolant să simtă nevoia de a reacționa ca și cum prietenii i-ar fi fost dușmani. Tatăl Terrei o avertizase cu privire la efectele pe care le putea avea atacul unui Incendiat.

— Ai grijă, nu se controlează! a avertizat-o Terra pe Musa. Incendiatul v-a tăiat, i-a explicat ea domnului Silva cât de blând și de calm a putut. Sunteți infectat. Noi o să vă ajutăm.

A invocat magia ca să-i lege brațele domnului Silva cu vrejuri și ca sabia lui urâtă să nu mai fie

îndreptată spre ele. Bărbatul s-a zbătut violent în prinsoarea vrejurilor și, când a încercat să se năpustească asupra lor, Musa a înghețat.

Nu ajutau pe nimeni dacă intrau în panică.

— Am Zanbaq pentru dumneavoastră, l-a asigurat Terra pe domnul Silva. O să vă calmeze infecția, iar noi o să reușim să vă ducem înapoi la școală.

S-a întors spre Musa.

— O să-i țin capul, dar trebuie să i-l torni în gură.

Musa a ezitat. Terra înțelegea că Musa se simțea îngrozitor acum, dar asta nu schimba ce aveau ele de făcut.

— Musa, a spus Terra cu hotărâre. Este speriat. Eu nu sunt. Concentrează-te la mine!

După un moment, privirea Musei a întâlnit-o pe a Terrei și nu a părăsit-o. Ea a dat aprobator din cap.

FOC

Urmărind sunetele scoase de Incendiat, m-am pierdut în pădure, dar, indiferent cât de departe m-am avântat printre copaci, nu am reușit să le aud din nou. Până le-am auzit. Zgârieturile slabe. În spatele meu. M-am întors cu fața la monstru.

Învăluit în ceață, Incendiatul se holba la mine din partea cealaltă a poienii. A făcut un pas în direcția mea, iar eu mi-am acordat un răgaz, dorindu-mi ca magia mea să funcționeze. Incendiatul a pornit atacul, iuțind pasul spre mine,

însă am rămas pe loc și am ridicat o mână.

O linie de foc a erupt de-a lungul solului din pădure, direct spre Incendiat.

Focul meu și-a atins ținta, luminând noaptea. Incendiatul s-a clătinat înapoi, zvârcolindu-se cuprins de flăcări, iar eu m-am trezit zâmbind. *Te-am prins!*

Dar apoi, Incendiatul a încetat să se mai clatine. Stând în picioare, și-a recăpătat calmul și m-a atacat din nou, cuprins încă de limbile focului.

Era posibil să o fi făcut de oaie aici.

Monstrul care nu mai era ars, ci arzând, s-a năpustit chiar asupra mea.

Simțeam că picioarele îmi erau afundate în pământ. Din fericire, o explozie puternică de apă l-a oprit la mijlocul saltului. Monstrul a fost aruncat în aer, rostogolindu-se în leagănul creat de rădăcinile răsturnate ale unui copac. Una dintre rădăcini l-a străpuns, iar trupul s-a prăbușit și nu s-a mai mișcat.

M-am întors lent, știind deja pe cine aveam să văd.

Apă care să-mi stingă focul.

Aisha.

— Ești bine? m-a întrebat ea, licărul albăstriu al puterii apei din ochii ei începând deja să dispară.

Am dat aprobator din cap și amândouă ne-am uitat spre Incendiat.

— Este…? a șoptit Aisha, parcă îngrijorată că ar fi putut să-l trezească.

— Cred că da. L-ai lovit destul de tare.

Aisha a zâmbit larg și m-a îmbrâncit, împărțind

victoria cu mine.

— Și recunosc: te-ai controlat mai bine decât credeam că ai s-o faci.

I-am zâmbit și eu.

— Stai așa! Este... un compliment? Îmi faci un compliment?

— Hai să luăm inelul Stellei! i-am zis, de data aceasta radiind.

N-am mai radiat când ne-am uitat cu atenție la Incendiat. Magia focului meu și magia apei Aishei nu-l făcuseră să arate mai bine.

Aisha a mijit ochii.

— Unde este?

— Acolo! Se pare că s-a înțepenit... în el...?

Părând încastrat în carnea carbonizată, inelul abia se zărea strălucind în brațul creaturii.

— Deci... Vrei să...? am întrebat-o pe Aisha, sperând cam fără nădejde.

Ea a făcut ochii mari.

— Eu? O, nu! Mi-am făcut partea. Ai uitat? Tunul de apă?

— Nu. A fost *atât* de impresionant, încât m-am gândit c-ai vrea tu să termini treaba.

Am implorat-o din priviri, iar ea s-a uitat fix la mine.

— Nu tu ai...? Cine a pierdut de fapt inelul? Am uitat.

Avea dreptate. Am inspirat și eu adânc și mi-am înfipt degetele în carnea carbonizată.

— E cea mai dezgustătoare chestie pe care am văzut-o vreodată, a șoptit Aisha.

Era cea mai dezgustătoare chestie pe care o

simțisem vreodată. Dar, în cele din urmă, l-am scos.

Aisha a ovaționat.

— Dar e cu succes!

Privirea mea a întâlnit-o pe a Aishei. Victoria îmi făcea inima să bată cu putere. Zâmbetul meu l-a stârnit pe al ei și am deschis gura ca să-i mulțumesc. Pentru că venise după mine. Pentru că avusese încredere în mine.

Dar, apoi, Incendiatul s-a ridicat.

Aisha și cu mine am fugit mâncând pământul.

PĂMÂNT

Terra se temuse dintotdeauna de domnul Silva. Cu părul lui ciufulit și ochii reci, părea foarte sever.

Acum îl ține cu un braț de mijloc, sprijinindu-l cât a șchiopătat spre Alfea. Domnul Silva era curajos și nu se oprea ca să se odihnească, deși ea își dădea seama că fiecare suflare și fiecare pas îl costau. Musa era mai scundă decât Terra, și nu la fel de bine făcută. Terra trebuia să preia cea mai mare parte a greutății lui Silva, dar se descurca.

Când au intrat în curte, Terra a scrutat terenul după ajutor.

Sky era prea departe ca să le ajute, ținând-o în brațe pe Stella, care părea tulburată. Terra a auzit o frântură din discuția lor: aparent, Stella se pierduse în pădure. Stella chiar nu făcea față situațiilor de urgență. Terra trebuia să aibă încredere că Aisha avea să o găsească pe Bloom.

— Ăla-i Silva? a întrebat Sky de sus, de parcă

nu i-ar fi venit să creadă.

O, nu! și-a adus Terra aminte. Sky era foarte apropiat de Silva. Tatăl ei spunea că Silva era ca un tată pentru Sky. Era oribil ca Sky să-l vadă așa.

Avea să-l compătimească mai târziu pe Sky. Acum trebuia să găsească pe cineva pe care să se bazeze și să o ajute în situația asta de urgență.

— Am nevoie de o trusă cu medicamente din bastion! a strigat Terra ordinul, iar Riven a fugit să-l îndeplinească.

Vicleana Zână de Aer, Beatrix, s-a oferit să se ducă la directoare. Musa o ajuta pe Terra să-l sprijine pe Silva, Riven aducea medicamentele, iar Terra tot avea nevoie de mai mult ajutor. A observat că Dane era acolo.

— Poți să ne ajuți să-l ducem în seră? Silva a scos un sunet slab, ca de om rănit, iar Terra l-a liniștit spunându-i: Aproape am ajuns, domnule Silva!

S-a simțit ușurată să-și zărească fratele enervant care venea repede spre ea și Musa.

— Sam! a strigat Terra. Adu-l pe tata!

— Pe tata? a întrebat Musa în șoaptă, îngrozită.

— Mda, i-a răspuns Terra absentă. El e fratele meu.

S-a întrebat de ce Musa părea atât de uluită. Oare Musa nu-și dăduse seama că tatăl Terrei era profesor aici? Ori Sam o enervase cumva pe Musa?

Dacă Sam o deranja pe colega de cameră a Terrei, Terra avea să-i zică vreo două mai târziu.

Momentan, trebuia să se concentreze să-l ajute pe Silva. Era clar că agoniza, deși pretindea că nu

suferă. Când Terra l-a dus pe Silva în seră și la tatăl ei, Sky i-a urmat cu hotărâre.

— Cât e de grav? a întrebat Sky încordat? Poți să-l ajuți?

— Am să fiu bine, Sky. Dacă ai să-l lași pe profesorul Harvey să lucreze, a glumit Silva.

Pentru o secundă, Terrei i s-a părut că era mândrie, dar apoi Sky s-a retras. Odată ce Sky nu l-a mai văzut, Silva s-a schimonosit, iar ea și-a dat seama ce se întâmpla de fapt. Silva încerca să-l protejeze pe Sky, care era înnebunit de grijă. Și tot ce putea să facă Terra ca să-i ajute pe Sky sau pe Silva era să pregătească medicamentele pentru a-i ușura durerea celui din urmă.

Când tatăl ei a avut un moment să respire, i-a spus Terrei că ea îi salvase viața lui Silva.

Terra s-a simțit mai fericită decât în ultimele luni, până când Directoarea Dowling a venit în fugă, lipsită de obișnuita-i demnitate. În tinerețe, ea, tatăl Terrei, tatăl lui Sky și domnul Silva obișnuiau să se lupte împreună cu Incendiații. Înainte ca tatăl lui Sky să moară. Doamna Dowling părea mereu foarte calmă, dar acum părea îngrozită.

Probabil domnul Silva era încă în primejdie.

Tatăl ei o lăudase și o făcuse foarte fericită pe Terra. Însă tatăl lui Sky era mort, iar omul care îi era ca un tată ar fi putut să își dea duhul.

FOC

Mă simțeam aproape amețită de victorie. Îmi

stăpânisem magia cu succes și, împreună cu o prietenă, doborâsem un monstru. Terra îmi trimisese un mesaj, spunându-mi că Silva era sub tratament.

Măcar dacă Stella n-ar fi trebuit să se stropșească la noi… Aș fi zis că faptul că i-am recuperat inelul i-ar fi ridicat moralul înălțimii Sale.

— Habar n-ai ce am fost nevoită să fac ca să pun mâna pe el, am informat-o eu. A fost…

— Ce-ar fi să nu mai discutăm niciodată despre asta? mi-a cerut Stella.

Apoi, ușa de la apartament s-a deschis și Sky a intrat. Cu fruntea plecată, s-a îndreptat spre Stella, de parcă ar fi fost tentat să se agațe de ea. Stella s-a înmuiat imediat.

L-a condus în camera ei și, chiar înainte să intre, Sky s-a uitat în spate, la mine.

Însă a intrat în dormitorul Stellei, după ea. Eu am rămas singură în cameră.

Abia atunci s-a întors Aisha din baie. *Nu eram singură,* m-am gândit când Aisha a început să-și coboare patul. Să ai o colegă de cameră însemna că nu erai mai niciodată singură.

Și poate că era grozav.

— Deci… Cu riscul de a te face să mă urăști din nou…, a spus Aisha cu băgare de seamă.

— Nu te-am urât niciodată. Nu am avut cum să controlez tot ce mi s-a întâmplat. Eu doar…

— Trebuia să o faci în felul tău, m-a completat Aisha înțelegătoare. De ce crezi că înot? Benzile care marchează culoarele nu-mi spun ce să fac. Sunt cele mai bune prietene pe care poate să le

aibă o fată!

De fapt, benzile care marcau culoarele erau acolo tocmai pentru a indica ce trebuia să facă cineva, dar Aisha să străduia. Faptul că Aisha încerca să mă înțeleagă m-a făcut brusc și pe mine să o înțeleg mai ușor.

— Încercai doar să mă ajuți.

— Faptul că am încercat să te ajut e doar o parte din motiv, a recunoscut ea. Locul ăsta este nou pentru mine, a spus și a arătat spre camera și paturile noastre. Voiam să ne înțelegem.

Am zâmbit.

— Și eu.

— Bine, deci… De ce ai plecat de lângă hambar?

— Nu prea știu, i-am mărturisit eu. Ceea ce este ciudat. Am simțit ceva. De parcă între mine și chestia aia ar fi existat o legătură.

— Straniu.

Aisha nu știa să evalueze o situația. Dar în seara asta mă simțeam prea bine ca să permit ciudățeniilor să mă întristeze.

— Îmi dau seama că trebuie să accept lucrurile ciudate din viața mea. Nu am să le înțeleg pe toate. Latura gânditoare a creierului meu e limitată. Dar să mă deschid emoțional? O simt. Magia mă înconjoară. Este ceva nou și cam înfricoșător, dar…

Iar dormitorul nostru, Aisha și noua mea speranță s-au comprimat. O auzeam pe Aisha strigându-mi numele, dar îmi părea foarte departe.

În schimb, am văzut o femeie aplecându-se

peste o masă către mine, blocând lumina. Era trecută de șaizeci de ani și purta o haină în stil militar. Părul lung și blond era de nuanța mierii, iar ea avea niște trăsături extraordinare, riduri adânci provocate de stres și ochi adânciți în cap, de un albastru-oțelit, de parcă n-ar fi dormit ani de zile, holbându-se, în schimb, la cine știe ce orori.

Deodată, ochii i-au scânteiat.

Femeia misterioasă din viziunea mea mi-a șoptit: „Să mă cauți… când o să vină vremea”.

Și voiam să o fac, însă habar n-aveam de unde să încep.

BASMUL #3

Dar singură caută să auzi ciudatele lucruri
spuse... inimilor înflăcărate
ale celor morți demult...
— W.B. Yeats

FOC

Viziunea mea, predominantă mai mult de sunete decât de imagini, îmi arăta o cameră de spital pentru oameni. Am auzit sunetele neregulate ale unui monitor cardiac și, apoi, un țiuit.

— O pierdem! a spus doctorul agitându-se. Haide! *Haide!*

Țiuitul s-a întrerupt. S-a mai auzit doar tăcerea, urmată de un oftat.

— Trebuie să mă duc să-i anunț pe părinți, a zis doctorul obosit.

Alți pași și un nou sunet s-au auzit și, apoi...

— Scuzați-mă, doamnă! Nu aveți voie în...

Doctorul a amuțit și tăcerea s-a lăsat iarăși. O lumină blândă a devenit orbitoare.

O cameră de spital pentru oameni, cu două zâne înăuntru. Eu, când eram doar un bebeluș, și femeia cu ochi strălucitori și haină militară.

Chiar eram un copil schimbat. Adevărata fiică a părinților mei murise pe masa de operație în viziunea mea. Și eu fusesem lăsată acolo, la schimb. Eram o străină și ei nici măcar nu

bănuiseră vreodată.

Imaginea femeii era foarte clară. A ars în viziunea mea... până când a întins o mână și totul s-a întunecat.

Chipul Aishei a înlocuit bezna. Eram înapoi în dormitorul meu, iar Aisha părea să fi înnebunit de grijă din cauza mea.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Am inspirat adânc și i-am răspuns:

— Cred că am văzut zâna care m-a lăsat în lumea oamenilor.

Mă bazasem pe doamna Dowling pentru răspunsuri, dar femeia asta era cea care le avea, de fapt. Era prea bătrână ca să-mi fie mamă, dar sigur știa de unde venisem. Voia să-mi spună. Voia să o găsesc. Și, cumva, aveam s-o fac.

SPECIALISTUL

Riven îl bătea măr pe Sky astăzi la scrimă pe terenurile de antrenament, deci poate Sky nu era în formă. Sau poate Riven devenea extrem de priceput!

Când Directorul Silva s-a apropiat, Sky s-a uitat spre el. Silva arăta destul de rău zilele astea. Îngrijorarea îi traversa chipul lui Sky ori de câte ori Silva nu făcea decât să-și mute greutatea de pe un picior pe altul. Riven a profitat de neatenția lui Sky și mai că l-a împuns cu floreta.

Silva, al cărui ochi rece și atent nu scăpa niciodată nimic, a văzut ce se petrecea și a strigat:

— Sky, ai grijă cum te miști! Riven, când vezi

că-și favorizează stânga...

Riven, știind la ce se referea Silva, l-a lovit pe Sky în dreapta, iar Sky a căzut pe saltea.

— Bine executat, Riven! a spus Silva, iar Riven s-a străduit să nu rânjească precum un idiot.

Riven i-a oferit o mână lui Sky să se ridice și s-au îndreptat spre bănci. Iubita lui Sky era acolo, însă nu părea îngrijorată că băiatul ei încasase o lovitură. De fapt, trimitea mesaje.

Sky se încrunta.

Dacă Stella ar fi fost iubita lui Riven, el s-ar fi încruntat în fiecare zi și, în plus, și-ar fi tăiat capul. Dar Riven bănuia că starea lui Sky nu avea legătură cu Stella.

— Ți se pare că se simte mai rău? l-a întrebat Sky în șoaptă.

Nu era nevoie să întrebe la cine se referea.

— Primesc și eu un compliment și, brusc, Silva are leziuni cerebrale..., a mormăit Riven.

Bine, înțelegea. Nu era nevoie să-i facă în ciudă. Sky era cel mai grozav și mereu avea să fie preferatul lui Silva.

Sky n-a făcut decât să se încrunte și mai mult.

— A trecut o săptămână de când a fost infectat de Incendiat și...

Au ajuns la bănci și la Stella. Riven a început să-și scoată bandajele de la mâini și să se schimbe.

Sky s-a întors să o întrebe și pe Stella ce părere avea despre singurul subiect care-l interesa acum.

— Tu ce crezi?

— Despre?

— Silva, i-a răspuns Sky încordat. Cum ți se pare?

Stella abia a aruncat o privire în direcția lui Silva.

— Bine.

— Doctorița Stella pune un diagnostic fără niciun efort! a aclamat-o Riven, prefăcându-se entuziasmat.

Stella l-a ignorat. Era vreo noutate? Lui Riven îi convenea. Ar fi preferat să fie otrăvit de iederă decât să-l bage Stella în seamă.

— Te antrenezi mai târziu sau ne întâlnim înainte de petrecere? l-a întrebat Stella pe Sky.

Sky nu i-a răspuns, fiind încă atent la Silva.

— Sky? l-a îndemnat Stella. Se simte *bine!* Profesorul Harvey îi mai dă Zanbaq, nu?

— Îi tratează doar simptomele, a spus Sky îngrijorat. Până nu o să-l ucidă pe Incendiatul care l-a atacat, nu o să se simtă mai bine.

— Și e lume care-l caută. Nu o să scape de toți Specialiștii și de toate zânele din Lumea Cealaltă.

Dar Sky nu părea convins. Avea o privire pe care Riven nu o mai văzuse niciodată. Nu și-l imaginase vreodată cu adevărat vulnerabil pe cel mai bun prieten al său, eroul din Alfea, iar asta îl speria pe Riven.

În mod clar, o speria și pe Stella. Ea s-a ridicat în grabă.

— Trebuie să ajung la ore. Nu-ți mai face griji!

De parcă ar fi fost așa de ușor! Stella l-a sărutat repede pe obraz și a plecat imediat.

Sărmanul Sky! Cine se presupunea că trebuia

să-i ofere sprijin emoțional, cu o iubită ca Stella și Riven în calitate de cel mai bun prieten?

Deoarece Riven nu putea să-l sprijine din punct de vedere emoțional, a încercat să înțeleagă de ce-și reînnodase Sky relația cu Stella.

Întrucât Riven nu era un gentleman, a sugerat ce lucruri desfrânate i-ar fi putut permite Stella în spatele ușilor închise ale dormitorului.

Sky l-a împins de pe bancă. Riven a aterizat întinzându-se și apoi s-a ridicat râzând. Spera ca și Sky să râdă. De obicei, Riven reușea măcar să-i stârnească râsul.

Dar Sky nu râdea. Riven s-a uitat la chipul nefericit al prietenului său și a simțit o durere ciudată în piept, ca și când ceva mic s-ar fi sfărâmat sau înmuiat. Fusese amabil din partea lui Sky să-l ia pe Riven sub aripa lui anul trecut. Uneori îl trata de sus și asta îl durea, dar Sky era cel mai bun tip pe care-l știa Riven, iar el chiar se străduia să fie cumsecade. Cineva trebuia să-i întoarcă bunătatea lui Sky. Și Stella nu lua inițiativa.

De fapt, asta nu avea legătură cu sentimentele lui Riven, ci cu ale lui Sky, care îl venera pe Silva. Riven trăia mereu cu teama că Sky avea să ajungă să aibă la fel de puțin păr pe față ca Silva.

— Ei bine, eu aș da vina pe ea pentru cât de prost ai mânuit sabia săptămâna trecută, dar…, încerca el să-i vorbească blând, deși era destul de sigur că vocea nu-l asculta. Știu cât de apropiați sunteți tu și Silva. Sunt aici dacă vrei să…

Riven a înghițit în sec, încercând să-și

găsească apoi cuvintele. Să vorbești? Să plângi pe umărul meu? Să mă auzi spunând „o să fie bine, omule, sunt aici”?

Sky a întors capul ca să-i urmărească mișcările lui Silva, care părea că încerca să se îndepărteze discret de elevii lui.

— Trebuie să fug, bine? a spus Sky.

Riven a dat aprobator din cap, schițând un zâmbet schimonosit. Oricum, fusese o idee proastă să-i ofere sprijinul lui. Dacă ar fi fost cazul, nici el nu s-ar fi ales drept confident.

APĂ

Bloom trebuia să aștepte să-și descifreze misterul. Aisha a târât-o la ora de magie, unde Bloom a fost adusă în fața unei mese pe care se afla o grămăjoară de lemne pentru foc. Aisha s-a așezat lângă ea, concentrându-și atenția asupra unui bol cu apă.

De fapt, ora o entuziasma oarecum pe Aisha. Acum era momentul să-și perfecționeze abilitățile și să pună bazele echipei lor.

— Chiar cred că este imposibil, a anunțat-o Bloom. Poate e o lecție cu schepsis.

Aisha, concentrată la vasul ei, a mormăit:

— Poate din cauză că vorbești prea mult.

Plimbându-se, Dowling a intervenit:

— Un foc care nimicește orice în calea lui este instinctual și impulsiv. Dar ce se întâmplă când vrei ca focul să se stingă?

Bloom nu a răspuns. Aisha se temea că

întrebarea lui Dowling atinsese un punct sensibil.

— Poți să aprinzi o *singură* crenguță și să nu te atingi de celelalte? a continuat Dowling cu severitate.

Bloom s-a concentrat și a văzut o bucățică de lemn care începea să scoată fum. S-a străduit din răsputeri să nu o lase să se stingă, să ardă în continuare. Și, apoi, a zâmbit larg. *La naiba* – reușise!

Dowling a dat aprobator din cap, gestul fiind un semn de mare laudă. Aisha era un pic invidioasă. Dowling era la fel de severă ca o fostă antrenoare de-ale Aishei pe care toată lumea o urâse pentru că era prea dură... până ajutase echipa să obțină victoria. Aisha își dorea ca Dowling să dea din cap și spre ea, dar încă nu reușise să stârnească nici măcar o undă pe suprafața apei.

Apoi, Dowling s-a întors spre altă elevă, o Zână de Aer ai cărei ochi străluceau gri când folosea ceea ce Aisha își închipuia că era electricitate statică pentru a ridica un singur bob de orez dintr-o grămadă.

— Impresionant, Beatrix! a spus Dowling. Ține-o tot așa!

— Am înțeles, doamnă D! a zis Beatrix, Zâna de Aer.

Dowling i-a aruncat o privire.

— Doamnă Director Dowling, a rostit Beatrix.

Doamna Dowling a plecat de lângă ea.

Maiestate! a mormăit Beatrix dramatic în barbă.

Bloom și-a înăbușit un râset. Beatrix i-a zâmbit

conspirativ și prietenos, ca între doi oameni care se descurcau grozav la oră. Poate că Beatrix și Bloom aveau să fie prietene, pur și simplu.

Aishei îi fusese destul de greu să se împrietenească cu Bloom. Acum, Aisha era singura participantă la oră a cărei magie o dezamăgea.

Frustrată, Aisha a scos un mic sunet. Era conștientă că Dowling zăbovea pe lângă ea, suflându-i în ceafă.

— Da! Să mă controlez! s-a răstit Aisha înainte ca Dowling să apuce să vorbească. Am înțeles ideea! Adică pot s-o fac.

S-a concentrat atât de intens, că și-a simțit creierul încovoindu-se și ochii strălucind. Toată apa s-a adunat în mijlocul bolului, formând o sferă perfectă. Spera să o impresioneze un pic pe Dowling.

— Bine, Aisha! Oricum, o masă de apă este persistentă și fiabilă. Gândește-te la elementele individuale care se combină ca să formeze întregul.

Lui Dowling i-au lucit ochii. Un singur strop separat de sferă.

— Un strop de apă este imprevizibil. Vag. Amorf. Poți să-l izolezi? Poți să-l păstrezi pe cel care se luptă cu forma?

Aisha s-a concentrat și mai mult. Brusc, apa s-a revărsat din bol și pe biroul ei. Nu reușise decât să facă mizerie.

— Mai ai de învățat, i-a spus sec doamna Dowling. Asta a fost tot pentru astăzi! s-a adresat ea apoi întregii clase.

Toată lumea și-a strâns lucrurile, dar Aisha a

rămas o clipă ca să-și încleșteze maxilarul și să-ncerce să scape de sentimentul de frustrare. Crezuse că magia era un efort de echipă, dar, dacă nu se pricepea la magie, nimeni n-avea să și-o dorească în echipa sa.

— Te simți bine?

Bloom părea îngrijorată.

— Sunt… doar obosită, a pretins Aisha.

PĂMÂNT

Terra încerca doar să se bucure de o masă bună de prânz. De un potențial prânz romantic alături de băiatul pe care-l plăcea foarte mult. Era destul de dificil să-ncerce să-l distreze pe Dane cu discuții spirituale și, în cele din urmă, să-l facă să o placă la rândul lui.

Însă Terra nu a putut să se bucure de un prânz minunat, pentru că Riven a stricat totul. S-a băgat în față ca să-și ia prânzul, gestul lui atât de nepoliticos aducând-o la disperare pe Terra.

Acum, Riven împărțea un măr cu Zâna de Aer în fustă scurtă. Ciudat. Neigienic. Nu erau în stare să mănânce un măr singuri?

— E atât de ciudată! a spus Terra. Cine n-ar putea să mănânce singur un fruct? În plus, cine ar putea să-l placă pe Riven? Terra credea că era de la sine înțeles că Riven era un ciudat.

— Se pare că și ea este o tocilară pe cinste, a adăugat Dane, oferindu-i detalii despre interesul lui Beatrix pentru istoria zânelor și pentru un stil petrecăreț de viață, care pe Terra n-o interesa

câtuși de puțin, mulțumesc foarte mult.

Ea a strâmbat din nas.

— Riven are gusturi îndoielnice.

Și preferințele discutabile ale lui Beatrix erau de la sine înțelese. Dane s-a uitat aproape admirativ spre Beatrix și Riven. Dane era cu siguranță prea amabil pentru binele lui.

Pe de altă parte, Terra paria că Beatrix era genul de fată pe care o plăceau toți băieții. Brusc, Terrei i s-a făcut prea rău ca să mai mănânce o singură bucățică de măr.

— Poate…, a spus Dane. Dar nu mi se pare că sunt groaznici. În plus, m-au invitat la petrecerea din seara asta, așa că…

— Stai, ce?

— La petrecerea Specialiștilor din anul al doilea, a zis Dane.

— Mda. Știu ce este. O organizează în fiecare an. E un dezastru.

— Asta înseamnă că nu vii?

Deodată, Terra și-a dat seama că se purta oribil, iar ea își dorea cu disperare ca Dane să o creadă de gașcă. A încercat să dreagă busuiocul.

— Posibil, i-a răspuns Terra. Am să văd care-i atmosfera.

Iată! Era o replică bună, nu-i așa?

Dane a zâmbit.

— Atunci, poate o să ne vedem deseară.

Era un semnal? Încerca Dane să-i spună să vină la petrecere? Oare chiar era Terra nevoită să meargă la o petrecere? Mai ales o petrecere de genul ăla…

Terra crescuse aici. Auzise ce se zvonea despre petrecerea Specialiștilor din anul al doilea.

O, ce făcuse?

FOC

Era plăcut să iau prânzul cu Musa, dar gafa pe care o făcuse Aisha la oră încă mă deranja.

— Pur și simplu e ciudat să văd că Aishei nu-i reușește ceva imediat, am spus îngrijorată.

— Ai dreptate. Totuși, nu sunt sigură de ce te face asta să te simți insuportabil de vinovată.

Musa mi-a aruncat un zâmbet, dar eu nu m-am putut abține să nu mă înfior.

— Știu că trebuie să simți emoțiile tuturor, dar uite o idee: nu trebuie să le spui cu voce tare, am zis eu cu un oftat și am încercat să-i explic de ce mă simțeam vinovată. Aisha este obosită. Părinții mei cred că Alfea este în Elveția, așa că mă sună pe Skype la nouă dimineața, ora Elveției. În fiecare dimineață. Adică...

— La două noaptea la noi? a suspinat Musa. Da, auzim toate.

O, Doamne! M-am simțit și mai vinovată.

— Vorbesc tare? Încerc să nu fac mult zgomot.

— Ca toate bătrânele care desfac bomboane la cinema. Dar eu mă descurc la ore, m-a asigurat Musa. La fel și Terra...

Musa a amuțit, distrasă acum. Ochii i-au strălucit mov cât a scrutat încăperea, găsind în cele din urmă ceea ce căuta.

— Unde te uiți?

I-am urmărit privirea ca să-l văd pe băiatul ăla, Sam, făcându-și loc printre câțiva elevi. El i-a surprins privirea Musei și i-a zâmbit calm și repede.

— E rândul meu să spun ce sentimente te încearcă? am întrebat-o pe Musa.

Zâmbetul Musei s-a transformat într-un rânjet.

— Încă se dezvoltă. În plus, există o problemă. Așa că fă-mi o favoare și nu le trâmbița de față cu…

Terra și-a făcut apariția, trântindu-și zgomotos tava cu prânzul pe masă.

— Am o întrebare, a spus ea deodată. Când a devenit grozav să fii tocilar?

Musa și cu mine ne-am uitat una la cealaltă. O bombăneală specifică Terrei se ivea la orizont ca un nor de furtună.

— Să nu mă înțelegeți greșit! a spus Terra plină de furie. Este minunat! Uimitor! Bravo tocilarilor! Dar, brusc, e atât de grozav să vorbești despre istoria zânelor?

— Ăăă, am spus eu. Ce?

Terra a pălăvrăgit mai departe.

— Îmi place școala. Îmi plac notele bune. Îmi place să citesc singură, cu o ceașcă de ceai de mușețel… Dar nimeni nu împarte un nenorocit de măr cu mine! Deși e *scârbos.*

— Trebuie să ne dai mai multe informații, a spus Musa lent.

— Beatrix! a rostit Terra cu ură numele.

Asta era o noutate.

— Nu pricep care-i diferența. Dintre mine și ea. De ce pentru ea… funcționează.

Eu și Musa ne-am privit reciproc în vreme ce Terra s-a jucat cu mâncarea. Cine, mai exact, era gata să comenteze replica *aia?*

Apoi, tipul Musei i-a arătat două înghețate pe băț din partea cealaltă a încăperii. O mită clară. De parcă Musa ar fi avut nevoie de vreo mită.

Musa a început să-și împacheteze lucrurile.

— De fapt, trebuie să plec! Îmi pare rău!

Nu părea să regrete.

După ce Musa a plecat, m-am holbat neputincioasă la Terra. Cred că avea legătură cu Dane. O plăcea Dane pe Beatrix? Dar auzisem că Beatrix își petrecea timpul cu Riven. Terra vorbise foarte mult despre Dane și despre dorința ei de a se îneca în ochii lui ca două iazuri de ciocolată. În plus, mult vorbise și despre Riven și despre dorința de a-l îneca în lacul Specialiștilor.

Speram ca Dane să nu o placă pe Beatrix. Speram să o placă pe Terra.

Ea merita asta. Și merita o prietenă care să știe ce să-i spună.

Terra a oftat.

— E în regulă. Știu motivul. Fumează, bea și arată cum arată. Și eu…

Arăt ca mine.

Fraza a plutit în aerul dintre noi.

Înainte să pot spune ceva, Terra a clătinat din cap și a lăsat ferm plânsul de milă în urmă.

— Ce mai faci? Ce-ai mai reușit să afli despre doamna din amintirea ta?

— Nu prea multe, i-am răspuns cu sinceritate. Oare tatăl tău n-are din întâmplare niște anuare

vechi?

Asta fusese ideea strălucită a Aishei.

— Probabil, dar trebuie să verific. A fost foarte ocupat cu Silva și nu vreau să-l deranjez.

Încercasem să evit să mă gândesc la Silva. Ori de câte ori mă gândeam la el, mintea îmi zbura la Sky.

— Cum se simte Silva? am întrebat vinovată.

— Tata e destul de dezamăgit, deci nu cred că se simte prea bine.

Acum începusem să mă gândesc la Sky, și nu mă puteam abține. Nu prea îl cunoșteam, dar niciodată nu simțisem o legătură atât de puternică între mine și altcineva. Gândul la el era ca focul meu magic: periculos de aproape de a scăpa de sub control.

— Nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să-i fie lui Sky. Știu că sunt apropiați. L-ai văzut astăzi? Pe Sky?

Terra s-a uitat la mine, expresia ei spunând că era pe deplin conștientă de ceea ce se întâmpla.

— Sky este un tip grozav, Bloom. Cu adevărat unul dintre cei buni, dar Stella…

Privirea Terrei a sărit peste câteva mese, unde Stella stătea cu o grămadă de elevi din anul doi.

— Pur și simplu îmi fac griji pentru el, Terra, am spus eu; prea repede.

Terra a cedat, dar scepticismul nu i-a părăsit chipul. Era clar că nu mă credea.

Nu o învinovățeam.

PĂMÂNT

După ce a ascultat-o pe Bloom făcându-și griji la prânz, Terra a plecat să-l prindă pe tatăl ei în drum spre seră, unde știa că îl trata pe domnul Silva. Cu o clipă înainte ca el să o vadă, Terra i-a zărit chipul. În jurul gurii avea riduri adânci și era atât de îngrijorat, că părea mult mai în vârstă.

O, *sărmanul Silva!* a gândit Terra. *Sărmanul Sky!*

Nu-l cunoștea bine pe Sky, dar anul trecut îi fusese recunoscătoare pentru că avusese grijă de Riven. Sky se arătase atât de binevoitor, întinzându-i o mână și ajutându-l! Nu mulți tipi ar fi făcut-o. Mai ales nu fiii unor eroi celebri.

Sky era suficient de răbdător încât să-i suporte și pe Riven și Stella. Pe lume erau atât de puțini oameni amabili! Sky nu merita asta.

— Cum se simte? a întrebat Terra agitată. Directorul Silva?

Chipul încruntat al tatălui ei s-a luminat imediat cu un zâmbet. Împăciuitor și… ușor superior, s-a gândit Terra.

— O să fie bine, iubire. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta!

Cu alte cuvinte, „Nu-ți stresa căpușorul simpatic, Terra”.

— O, da. Evident. Dar… Eu și Musa l-am adus înapoi, îți amintești?

Atunci ai spus că ești mândru de mine, tată, și-a zis Terra în sinea ei. Nu *uita!*

— Și sunt sigur că a fost foarte înfricoșător, i s-

a adresat tatăl ca și când i-ar fi vorbit unei copilițe.

— Nu, a fost răspunsul categoric al Terrei. Adică, poți să-mi spui ce se întâmplă. Nu mai sunt un copil.

Tatăl ei a sărutat-o pe creștet înainte să-și continue drumul.

— Bineînțeles că nu ești!

Da, tată, foarte convingător! Terra a oftat. Avea încredere în tatăl ei. Poate trebuia să-l lase pe el să se ocupe de asta și să se concentreze asupra îngrozitoarei perspective de a merge la o petrecere. Totuși, o durea.

Părintele ei credea că Terra era un copilaș căruia nu i se putea încredința adevărul. Și Terra credea că Silva era pe moarte.

APĂ

Bloom stătea în patul ei, uitându-se printr-un teanc de anuare. Aisha era angajată într-o misiune deșartă. Era la biroul ei, cu un bol pe masă, trudind la magia ei. De când se așezase, niciun strop nu se ridicase din vas.

Bloom dădea înainte și înapoi paginile anuarelor, acestea foșnind ca vântul printre copaci pe timp de furtună. Aisha s-a uitat spre ea, fără să dea glas întrebării.

— Amintirea începe să se șteargă, a recunoscut Bloom. Îmi este din ce în ce mai greu să-mi dau seama cine ar putea să fie.

A închis anuarul odată ce i-a venit o nouă idee.

— Dar mă gândeam… Mi-am adus aminte totul

după ce am folosit magia ca să mă lupt cu Incendiatul. *Multă* magie. E posibil ca ea să o simtă, oriunde s-ar afla. Sau poate a deschis o poartă magică în mintea mea sau… ceva. Și ce-ar fi dacă m-aș duce la cercul de pietre și aș atrage cât mai multă magie…

Aisha i-a aruncat lui Bloom o privire foarte îngrijorată.

— Te rog să nu-mi spui că trebuie să-ți explic de ce este o idee extrem de proastă!

Aisha simțea că aveau destule probleme fără ca Bloom să stârnească un incendiu de proporții.

— Acum câteva săptămâni, aș fi fost de acord cu tine. Dar m-ai văzut la oră, nu? a zis Bloom, cu ochii strălucindu-i. Sunt mult mai bună!

Aisha s-a holbat la vasul ei.

— Mda, i-a răspuns colega ei de cameră pe un ton egal. Te descurci de minune!

Momentul stânjenitor a fost întrerupt de Terra, care striga disperată după ajutor.

— Se pricepe cineva să traseze o codiță ca lumea?

Ele au găsit-o pe Terra în baie, în fața unui machiaj groaznic. Încercase să-și facă niște codițe. *Încercase* era cuvântul potrivit.

Bucuroasă că are ceva de rezolvat, Aisha s-a repezit imediat să o ajute pe Terra, folosind tușul de parcă ar fi fluturat o sabie.

Bloom a rămas lângă ușă. Aisha știa că Bloom nu era o petrecăreață, dar spera că avea să rămână prin preajmă. În situația asta critică, era important să rămână unite.

Musa și-a băgat capul în baie.

— E ciudat! E ciudat ce se întâmplă aici!

Musa era și mai retrasă decât Bloom, iar Aisha știa că Musa avea rețineri în privința colegei ei de cameră.

— Schimbă-te! i-a ordonat Terra Musei. La petrecerea asta mergem toate! Și o să arătăm... lumii... că suntem de gașcă și amuzante și...

Evident, Terra se gândea din nou la fata aia, Beatrix. Vocea i s-a tot subțiat, vorbind din ce în ce mai rapid, clar pe punctul de a ține un discurs plin de patos.

Apoi, Aisha s-a îndepărtat de ochiul Terrei și a întors-o spre oglindă. Nu putea să-și repare magia, dar îi corectase machiajul Terrei.

Aisha era încântată să o vadă pe Musa zâmbind la Terra în oglindă.

— Ești sexy! i-a spus Musa pe un ton încrezător.

Atunci și-a dat Aisha seama că toate urmau să se ducă la petrecerea asta.

SPECIALISTUL

Cosmeticalele Stellei erau întinse peste tot pe biroul lui Sky. Nici măcar Sfântul Sky, intrând în camera lui și a lui Riven, n-a putut să nu se strâmbe enervat. Zvâcnirile lui Riven se transformaseră într-o vibrație constantă de multă vreme.

— Scuze! i-a spus Stella grațioasă. Dar patru boboace care se pregătesc pentru prima lor

petrecere e un coșmar într-un alt coșmar.

— Hai să-ți spun ceva amuzant: dacă toată lumea din jurul tău e un coșmar… nu e vina lor! i-a spus Riven disprețuitor.

Trecuse o vreme de când se tot plângea de încercările enervante ale Terrei de a-și face niște codițe cu tuș.

Fără îndoială, Terra era hilară cu panica ei, provocată de faptul că urma într-adevăr să meargă la o petrecere, iar Riven o luase și el peste picior, dar nu înțelegea de ce credea Stella că putea și ea s-o facă.

Sky s-a întors cu fața la Riven, care-și turna atent vodcă – în sticluța lui plată. Fiecare se pregătea de petrecere în felul său. Riven era îmbrăcat de ocazie și pornit să cauzeze probleme.

— Bei deja? a ridicat Sky din sprâncene.

Riven i-a explicat situația.

— A trecut o oră de când ea este aici. Așa că beau de o oră.

Nu Riven era cel care o invitase pe Stella înapoi în camera și în viața lor. Riven suferea ca un martir din cauza deciziilor groaznice ale lui Sky în privința iubitelor lui.

— Poți s-o lași moale în seara asta? Anul trecut ai vomitat în cel puțin cinci locuri.

Și ce, Sky voia ca Riven să renunțe? Nu credea că era în stare să-și bată propriul record? Riven i-a aruncat o privire dezamăgită, ca și când i-ar fi spus: „Ai un pic de încredere, amice!”

Apoi, Stella a spus că Marco, unul dintre cei mai grozavi Specialiști din domeniu, îl căuta pe Cel

Ars și că monstrul cu siguranță avea să fie omorât curând, iar Silva, salvat.

În sfârșit spusese și Stella ceva util! Sky putea, în cele din urmă, să se relaxeze și să se simtă bine.

Dar Sky tot a spus că nu intenționa să bea. Riven rămăsese fără idei. Habar n-avea ce l-ar fi făcut pe Sky să se simtă mai bine.

PĂMÂNT

Cu pietrele-i crăpate și colțurile întunecate, abandonata Aripă de Est numai părăsită nu era în seara asta. Berea se vărsa din pahare de plastic. Un foc de tabără ardea și se auzea muzică. Încăperea era inundată de o lumină mov, de parcă magia Musei ar fi umplut aerul, iar gândurile tuturor ar fi vopsit pereții. Zâne în blugi și maiouri sexy dădeau din picioare pe un ring de dans, aruncându-și mâinile în aer și sărutându-se.

Terra își ținea strâns caserola de plastic și încerca să-și ascundă emoțiile povestindu-le celorlalte fapte istorice fascinante.

— Asta-i Aripa de Est a școlii Alfea. Aici se făceau pregătirile pentru război, dar, deoarece nu au mai avut loc conflicte în ultima vreme, nimeni nu coboară aici.

Terra a făcut pauză.

— Mai puțin în seara asta.

Terra își dădea seama că Bloom părea puțin copleșită. Era drăguț că și Bloom se simțea copleșită. Era perfect în regulă: ele erau Clubul Winx și aveau să rămână împreună.

Și Aisha a observat expresia lui Bloom.

— Ai nevoie de o bere.

— Am nevoie de o bere, a confirmat Bloom.

Bloom și Aisha s-au despărțit de restul și s-au îndreptat spre butoi. Și asta era perfect în regulă! Terra era sigură că urmau să se întoarcă, iar Musa era încă aici și poate ar fi reușit să-l găsească pe Dane și, cu puțin noroc, Dane n-ar fi fost cu Beatrix. Sau cu Riven. Terra și-a întins gâtul, uitându-se în jur.

— Cauți pe cineva anume? a întrebat-o Musa, crispată.

— Ce? Nu! Mă-ntrebam doar unde pot să pun astea.

Terra era conștientă că era inutil să-i toarne gogoși unei persoane care putea citi emoțiile, dar Musa a lăsat-o în pace. A condus-o apoi pe Terra către carcasa unui scut, care servea drept bar improvizat.

Cât Terra și-a lăsat jos caserola, Musa a început să-și toarne ceva de băut. Ea a deschis caserola, dezvăluind negresele.

Musa s-a uitat relaxată la negrese, dar apoi și-a înclinat capul.

— Alea sunt...? *Terra!*

— Ce-i? a întrebat Terra defensiv. Pot să fiu o tocilară de gașcă. Exact ca Beatrix.

O voce enervantă le-a întrerupt.

— Uite cine și-a făcut apariția!

Musa s-a întors repede ca să-l vadă pe fratele Terrei apropiindu-se. Biata Musa! a gândit Terra. În mod sigur s-ar fi simțit nevoită să se poarte frumos

cu fratele colegei sale de cameră.

— Și, pe deasupra, cu caserola mamei, a spus Sam tărăgănat.

— Ce vrei, Sam? s-a răstit Terra.

Musa a părut speriată de tonul Terrei. Musa era singură la părinți; Terra era destul de sigură. Probabil nu-și dădea seama cât de enervanți puteau fi frații.

— Doar să beau ceva. Relaxează-te! i-a spus Sam Terrei și apoi s-a întors către Musa, părând interesat. Tu ești Musa, nu?

Musa a clipit.

— Corect!

Sam a clipit la rândul lui, o sclipire trecând printre ei.

— Bună!

Uau, cumva încerca fratele Terrei să flirteze cu colega ei de cameră? Doamne, ce jenant pentru el! Terra trebuia să-i explice lui Sam că Musa era pur și simplu politicoasă.

Taman atunci, ceva l-a distras pe Sam.

— Ce duhnește?

Sam s-a uitat la caserolă și apoi la Terra.

— Sunt pentru petrecere! a zis Terra înțepată.

Sam nu ar fi trebuit să o judece.

În clipa aia, l-a zărit pe Dane venind spre ei. Bine, era timpul să se joace! Să petreacă! Era vremea jocurilor de petrecere!

— Nu credeam că ai să vii, a spus Dane.

Era tare drăguț și purta o cămașă minunată…

— Mda, i-a răspuns Terra, disperat de relaxată. M-am hotărât să vin în ultimul minut. Nu contează.

Vrei o negresă?

Dane s-a întins să ia una. Ce politicos era! Mânca ce gătise ea! Brusc, Terra s-a răzgândit în privința prăjiturilor ei. Îl văzuse pe Dane vomitând după o singură băutură. Era posibil ca negresele ei rebele să fie prea mult pentru dragul de Dane.

— Eu aș lua doar o jumătate! l-a avertizat Terra. Ba chiar un sfert, ca să fiu sigură. Adică, numai o mușcătură.

Dane a luat mai multe negrese. Era drăguț din partea lui să se arate atât de entuziasmat de negresele ei! Terra era calmă.

— Sau, știi tu, cum preferi, a spus și a râs.

— Am să iau câteva și pentru Riven și Sky, a zis Dane, zâmbind fermecător. Să văd dacă vor. E în regulă?

Terra își continua misiunea, rămânând relaxată.

— E perfect în regulă! E perfect!

Era posibil ca Silva să fie pe moarte, așa că Sky putea să mănânce oricât de multe negrese voia, dar Terra bănuia cu supărare că, de fapt, prăjiturile alea erau pentru altcineva.

Asta-și dorise dintotdeauna – să-i dea de mâncare lui Riven și pipiței lui aparent inteligente.

FOC

Pe o bancă de lângă petrecăreți, l-am văzut pe Sky bând apă cu ochii lipiți de telefon. M-am apropiat, cu o bere în mână.

— Nu te-am văzut toată ziua.

— M-ai căutat?

Am zâmbit. M-a prins. A schițat și Sky un zâmbet, unul care părea ruginit – aproape dureros –, de parcă ar fi fost prima dată când zâmbea pe ziua de astăzi.

M-am așezat lângă el.

— Cum se mai simte Silva? l-am întrebat eu.

Sky a oftat.

— Rău. Dar sunt pe urmele Incendiatului. În timp, o să se simtă mai bine.

— Tu cum te simți? am insistat cu blândețe.

Era o întrebare simplă. Evidentă. Dar el s-a uitat la mine de parcă ar fi fost una bizară și nimeni altcineva nu i-ar mai fi adresat-o. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă abțin.

— Mă simt ca naiba, Bloom, mi-a mărturisit apoi. Știu că se presupune că ar trebui să fiu puternic, dar…

S-a uitat la mine cu ochi rugători. În încercarea de a-i arăta că-l ascultam, că nu trebuia să fie puternic pentru mine, nu mi-am mutat privirea. Nimeni nu putea să fie puternic tot timpul.

— După moartea tatălui meu, Silva practic m-a crescut. Au fost cei mai buni prieteni. Știu că ne antrenăm ca să luptăm, ca să ne riscăm viețile, dar niciodată nu mi-am permis să cred că Silva…

Cu siguranță îi era nespus de greu să îndure totul.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus în șoaptă.

Nu era mult, dar puteam să-l compătimesc și să stau cu el. Lângă mine, l-am simțit pe Sky relaxându-se – aproape imperceptibil.

— Ești apropiată de părinții tăi? m-a întrebat Sky în cele din urmă.

— Asta... e o întrebare dificilă, i-am răspuns eu.

— Ei trăiesc în Prima Lume, nu? Nu multe zâne trăiesc acolo. De asta spui că e o întrebare dificilă?

Am amuțit, doborâtă de incertitudine. Oare Sky m-ar fi perceput diferit dacă ar fi știut că eram un copil schimbat la naștere? În plus, era iubitul altei fete: nu trebuia să-l copleșesc cu toate problemele mele.

Sky, prea fermecător pentru binele meu sau al lui, a spus:

— Este în regulă. Îmi plac misterele.

Am depășit momentul, fluturându-mi berea.

— Nu-ți face griji, după alte câteva beri, am să fiu ca o carte deschisă.

— Poate am să beau și eu una, a sugerat Sky. Mi-ar prinde bine să-mi distragă ceva atenția.

— Am auzit pe cineva vorbind de Beirut[1], dacă vrei să te distrezi *pe cinste,* i-am propus eu.

Sky a ezitat și apoi a zâmbit, sclipind la fel de intens ca focurile din jurul nostru.

— Tocmai ai făcut o mare greșeală!

SPECIALISTUL

Fetele jucau contra băieților într-un meci crâncen. Sky și Riven, prietenii campioni la Beirut,

---

1 Joc de petrecere cu băuturi, în care participanții aruncă o minge de ping pong peste o masă, astfel încât mingea să aterizeze într-un pahar de bere din capătul celălalt al mesei. *(N. trad.)*

împotriva lui Bloom, roșcata din lumea oamenilor, și a colegei ei de cameră, Aisha, tipa sportivă.

Când Sky a vrut să bea, ochii roșcatei au strălucit roșu. El aproape că a scuipat berea.

— Ai...? E *caldă* berea asta?

— Bea! Astea-s regulile!

Bloom și Aisha au izbucnit în râs când Sky a dat berea pe gât. În linii mari, Riven credea că Bloom și Aisha păreau niște fete de treabă.

Riven a fost următorul.

— Dacă sunteți obraznice, o să primiți o lecție! le-a avertizat Riven.

Bloom s-a aplecat și i-a șoptit ceva Aishei, iar Aisha a dat aprobator din cap. Riven a aruncat mingea, dar, înainte să ajungă în pahar, ochii Aishei au strălucit albastru, iar berea s-a ridicat imediat din recipient.

Apoi, toată berea din toate paharele s-a înspumat și s-a revărsat ca un val de maree spre Riven.

Nu era frumos. Riven a înjurat.

— O, Doamne! a spus Bloom.

Bloom și Sky și-au înăbușit râsul, dar Aisha nu râdea. Părea îngrozită de mizeria pe care o făcuse. Așa cum ar fi trebuit. Îl făcuse pe Riven să pară ridicol în public!

— Scuze! a mormăit Aisha. Sincer! Mă duc să aduc niște șervețele!

După ce Aisha a plecat, Bloom s-a dus să-l ajute pe Sky să adune paharele de pe jos. Riven nu s-a înveselit când a observat că cei doi încercau să nu râdă de el.

— Te simți un pic mai bine? i-a șoptit conspirativ drăguța roșcată Bloom.

— Cu siguranță mai beat, a recunoscut Sky.

Riven a surprins momentul și și-a adus aminte de prima zi de școală, în care Sky făcuse rost de numărul de telefon al roșcatei și-i spusese că nu știa ce să-i scrie în mesaj. Asta înainte să se combine iar cu Stella.

— Până la urmă, tot ai băut în seara asta, a spus Riven și apoi a ezitat. Dar ea este mai amuzantă decât Stella. Mi-aduce aminte de Ricki.

— Cine-i Ricki? a întrebat Bloom, roșcata drăguță.

Ei bine, se putea să nu întrebe?

Sky s-a foit, brusc stânjenit.

— Riv! l-a avertizat el.

Riven n-avea de gând să bage în seamă niciun avertisment. Era ud fleașcă, părea prost și era morocănos.

— Locuiești cu Stella și nu știi ce s-a întâmplat cu ultima ei colegă de cameră?

— Nu. Dar sigur mi-ar plăcea să aflu, a spus Bloom cu convingere.

Sky s-a uitat la Riven, dar era mult prea târziu să dea înapoi acum.

— Ricki a fost cea mai bună prietenă a Stellei. Până când a cochetat un pic prea mult cu Sky, aici de față, și Stella le-a arătat tuturor ce psihopată cu acte în regulă este.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Bloom încordată.

— Stella și-a folosit magia ca să o orbească.

Dinadins. Și-a orbit cea mai bună prietenă.

Cuvintele au părut prea reale când le-a rostit Riven, greutatea lor zdrobind sunetele vesele ale petrecerii. Sky nu mai zâmbea.

— E imposibil să fie adevărat, a șoptit Bloom.

Sky și-a dres glasul.

— Mda. Asta este povestea.

După ce a lansat bomba, Riven a plecat să se usuce. Da, Riven era un ticălos. Puteai să te aștepți la asta.

Dar roșcata avea dreptul să știe în ce se băga. Și Sky trebuia să se gândească mai bine la cine se *întorcea.*

Mergând apăsat, Riven a încercat să-și stoarcă puțin cămașa udă.

Era o petrecere groaznică. Unde era Beatrix, focoasa care chiar îl plăcea? Lăsând-o pe Beatrix la o parte, unde era Dane? Probabil cu Terra, dar nu ar fi trebuit să fie cu ea. Cum să-i fie Riven mentor lui Dane și să-l învețe să fie grozav, dacă Dane nu era niciodată prezent?

FOC

M-am plimbat pe un hol lateral din Aripa de Est, încercând să evit zânele care se sărutau. Petrecerea asta m-a făcut să mă gândesc la un vers dintr-o poezie: *„Singurătatea inimii se ofilește cât zânele dansează într-un loc aparte...”* Aripa asta părăsită era, într-adevăr, un loc aparte, iar eu mă simțeam destul de singură.

Și încercam cu disperare să nu mă gândesc la

Sky și la ce spusese Riven despre Stella. Am căutat-o pe Aisha pe coridor, ca să-mi țină de urât și să-mi dea o mână de ajutor, dar, în schimb, am văzut grămezi de fotografii înrămate și lăsate lângă perete.

Una anume m-a făcut să mă opresc. Pentru că, în mijlocul elevilor, se afla o femeie într-o haină de armată, cu părul blond, strălucitor, prins la spate, cu ochi adânciți și o expresie intensă, buzele-i subțiri descriind o linie dreaptă.

Era femeia misterioasă din viziunea mea.

Mi-am scos telefonul ca să înregistrez dovada, când vocea unei fete m-a făcut să tresar.

— Faci colaje foto la o petrecere? m-a întrebat ea, abia reușind să articuleze cuvintele. Cum de nu suntem prietene?

M-am întors și am văzut-o pe Beatrix. Aducându-mi aminte că Terra mi-a spus că pe Beatrix o pasiona istoria și dându-mi seama într-o secundă de inspirație că ar fi putut să știe ceva, am luat una dintre fotografii și i-am arătat-o pe femeia misterioasă.

— Știi cine este?

Beatrix s-a schimbat aproape imperceptibil la față. *Aproape.*

— De ce? m-a întrebat cu o voce stranie.

— Știu doar că-ți place istoria, și m-am gândit că s-ar putea să știi.

— Încă-s curioasă ce *motiv* ai, a spus Beatrix cu viclenie.

Stânjenită, m-am mișcat pe loc. Motivul era greu de explicat.

— Nu încerc să par misterioasă sau așa ceva, dar... eu...

Pur și simplu nu pot să-ți zic.

— Poate că nu încerci să pari misterioasă, dar reușești.

Beatrix s-a uitat la mine și la fotografie și, deodată, un zâmbet strălucitor i-a luminat expresia întunecată.

— Oricum nu contează, mi-a spus veselă. Habar n-am cine este. Succes!

Beatrix a ieșit din cameră, mișcându-se rapid, de parcă ar fi avut un scop anume. Poate voia să guste din negresele Terrei.

M-am uitat iar la fotografie. Cu un pic mai multă atenție de data asta, și am mai recunoscut un chip.

— Stă lângă doamna Dowling, am spus cu voce tare.

MINTE

Musa și Sam găsiseră un hol liniștit, scăldat în razele lunii. Chiar și în toiul unei petreceri, Sam putea să găsească liniștea.

— Mulți oameni, a zis Sam. Mai reziști?

Era atât de calm în privința puterii ei, dar, totuși, grijuliu față de Musa. Magia ei i-ar fi îngrozit pe cei mai mulți băieți. Ea îngrozea cam pe toată lumea.

— Să nu subestimezi niciodată puterea unei beri ieftine de a asurzi emoțiile intense, a spus Musa în glumă și, pe un ton mai serios, a adăugat:

Este o petrecere. Oamenii sunt fericiți.

Simplul fapt de a se uita la Sam în lumina lunii o făcea fericită.

— Și eu sunt, a zis încetișor.

O căldură deosebită s-a strecurat în privirea lui Sam, chiar dacă el a continuat s-o ia peste picior.

Musa și-a făcut curaj să întrebe:

— Tu și Terra? Sunteți apropiați?

Între sprâncenele lui Sam a apărut un mic rid.

— Când eram mici, n-am cunoscut mulți copii de vârsta noastră, deci da…

Cei doi nu i se păruseră atât de apropiați, dar Musa nu era expertă în familii. Era de bine sau de rău dacă erau apropiați?

Sam a zâmbit, părând deja înțelept în fața ei.

— De asta ne furișăm noi doi? Din cauza Terrei?

— Multe lucruri îi provoacă o mulțime de sentimente. Fiindcă-i sunt colegă de cameră, am ocazia să le simt pe toate.

Acum, și Musa se confrunta cu multe dintre sentimentele ei. S-a aplecat un pic mai mult.

— Cum crezi că ar reacționa la… asta? a șoptit Musa.

— O, acum suntem *asta,* nu? a întrebat Sam în glumă.

Musa s-a îngrozit imediat.

— Nu mai suntem. S-a terminat! Cine spuneai că ești?

Sam a zâmbit. Au râs amândoi, iar râsetul s-a transformat într-o tăcere dulce și apoi într-un sărut și mai dulce.

Până când Musa a simțit un val de emoții nedorite și s-a retras imediat.

— Îmi pare rău, doar că… simt niște vibrații sociale foarte puternice…

S-a uitat la Sam brusc panicată. Terra a apărut de după colț, dând ochii cu Musa, care, pentru o clipă, a înghețat de groază înainte să-l vadă pe Sam dispărând de lângă ea și făcându-i semn cu mâna din alcovul din partea cealaltă, înainte să intre în perete.

— Aici erai! a spus Terra veselă, adăugând apoi rapid și agitată: De ce ești singură? Te simți bine?

Terra, care-n mod clar era un pic beată, nu a așteptat ca Musa să-i răspundă. A trecut la următorul subiect și, din câte se pare, avea să fie unul bizar.

— Deci, n-am vrut să te întreb, dar… ce rost are să ai o colegă de cameră care-și dă seama ce simt oamenii dacă nu… Nu doar că m-aș gândi numai la asta, dar… Dane. Eu. Am putea să fim împreună?

Musa a fost uluită preț de o secundă. Se așteptase la altceva.

Clar temându-se de ce era mai grav, Terra a zis:

— O, Doamne!

Musa a liniștit-o.

— Nu, doar că… Știi, când tu și Dane sunteți împreună, se simte în largul lui. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar te place.

— Deci s-ar putea să avem o *relație?* a întrebat Terra cu o speranță dureroasă-n glas.

Musa a afișat un zâmbet cumpătat când Terra s-a luminat la față.

Iat-o! Modalitatea de a o face pe Terra s-o placă pe Musa, și nu era nevoie decât de Musa, fata a cărei politică era să nu ascundă nimic. Și care ascundea mai mult decât un sărut cu fratele colegei sale de cameră.

FOC

Indignarea mea era justificată. Eram rezonabil de furioasă și trebuia să exprim ce simțeam!

Poate eram un pic beată, dar nu conta. De fapt, alcoolul mă ajuta să gândesc. Mi-am mai turnat un pahar cât Aisha m-a privit plină de îngrijorare.

— Și ești absolut sigură că e femeia din amintirea ta? a întrebat Aisha. Nu cumva doar ți se pare?

— Sunt absolut sigură. Ceea ce înseamnă că Dowling știe ceva. Și nu-mi spune. *Din nou.*

Nu știam de ce tot aveam încredere în doamna Dowling. Nu știam de ce voiam să am încredere în ea. Eram o proastă.

— Bine, a spus Aisha împăciuitor. O să vorbim mâine cu ea.

— Mâine? am repetat eu.

— Hai să mergem acasă! Ești furioasă și ai băut. Iar eu aș putea să-mi mai fac temele…

Era clar că Aisha nu înțelegea gravitatea situației.

— M-a *mințit!* N-am de gând să aștept până

mâine să primesc niște răspunsuri!

Aisha mi-a aruncat o privire lungă și gânditoare.

— Bine, atunci, a spus în cele din urmă. Distracție plăcută!

A vrut să plece, dar eu am întins mâna ca s-o opresc.

— Nu vii și tu? am întrebat-o în șoaptă.

— Vrei s-o vezi pe directoare la miezul nopții, *beată criță?* N-ai decât! Și dacă tot ai idei, de ce nu te duci la cercul de pietre să-ți provoci magia? Poate ai să primești alt semnal de la zâna ta călăuză demult dispărută. Pentru că are sens.

Aisha, mereu înțelegătoare și singura mea aliată adevărată de la Alfea, părea extrem de exasperată din cauza mea.

— M-am săturat să te trag de pe marginea prăpastiei, Bloom! m-a anunțat ea. Vrei să sari? N-ai decât!

SPECIALISTUL

Sky era în toiul unei discuții aprinse cu Stella când s-a întâmplat. Îi cerea să-i spună adevărul despre ce se întâmplase cu Ricki.

— Să rămân cu tine după ce ți-ai orbit intenționat cea mai bună prietenă mă face, în cel mai bun caz, să par un ticălos, și, în cel mai rău, un psihopat absolut! a spus Sky, dându-și seama de adevărul vorbelor lui în timp ce le rostea.

Faptul că văzuse chipul frumos și șocat al lui Bloom când Riven spusese povestea îl făcuse să

înțeleagă asta. Sky nu voia ca ea să gândească rău despre el. Bloom era singura persoană căreia îi păsa de vremurile grele pe care le trăia.

De ce mai continua șarada asta, de ce încerca să fie cu Stella în ciuda tuturor lucrurilor, când Stella nu voia să-i spună adevărul? Și, mult mai important, când Stellei nici măcar nu-i păsa că Sky se temea pentru Silva? Când lui Bloom părea să-i pese mai mult de Sky decât îi păsa iubitei pe care o avea de o veșnicie?

Asta-l făcea să se întrebe ce era în mintea lui și de ce mai avea o relație cu Stella.

Și, apoi, a primit un mesaj în care scria că Marco și echipa lui îl uciseseră pe Incendiat, iar el nu s-a mai gândit deloc la Stella și la Bloom.

Silva avea să fie bine.

Sky era foarte fericit. Trebuia să-l vadă imediat pe Silva.

S-a întors și a părăsit-o pe Stella fără să-i mai spună vreun cuvânt, alergând către zona de antrenament din apropierea Bastionului. A intrat și a văzut o singură lumină arzând lângă bănci. Silva stătea acolo singur. Sky s-a îndreptat spre el, simțind că se îmbujora și începea să zâmbească. Zile în șir îi fusese atât de greu să zâmbească, dar acum era ușor.

— Cum te simți? l-a întrebat Sky, bucuria răsunând în inima lui ca trilul unor păsări. Rănile ar trebui să se vindece deja, nu?

Silva s-a întors spre Sky. Cu greu. Era clar că încă suferea, dar nu ar fi trebuit să-l mai doară nimic. Când Sky s-a uitat în jos, a văzut sângele

proaspăt care păta coastele lui Silva.

Rănile *nu* se vindecaseră.

— Ai spus că l-au omorât, a zis Sky cu o voce distantă până și pentru propriile-i urechi.

— Așa este, a spus Silva.

— Dar atunci de ce…, a rostit Sky, șovăind.

Duritatea din privirea lui Silva nu s-a stins nici măcar o clipă. Silva era înconjurat de o aură de oțel aproape de nestrăpuns. Sky crezuse dintotdeauna că Silva făcea o excepție pentru el.

Dar poate că nu era așa.

— Cred că monstrul pe care l-au ucis nu este cel care m-a atacat. În mod clar… pe acolo umblă mai multe astfel de creaturi.

— Așa că batalionul o să-și continue căutările! a spus Sky încordat și disperat. O să-l găsească pe celălalt și…

Afișându-și durerea pentru prima dată, Silva i-a răspuns:

— Este prea târziu, Sky! S-a terminat.

Sky s-a uitat în jos, fixându-și mâinile cu privirea: se antrenase să țină arme, să lupte, să protejeze. Dar, când singura persoană la care ținea mai mult ca la oricine altcineva avusese probleme, Sky nu reușise să-i dea o mână de ajutor.

— Mi-ai spus… să aștept.

— Era singura opțiune.

Sky s-a ridicat repede. Furios.

— Nu!

— Singurul lucru pe care mi l-ai zis mereu despre tata este că a murit luptând. Și acum ai de gând să te prăbușești și să te dai bătut?

Cei doi s-au fixat cu privirea. Sky era sigur că niciunul dintre ei nu știa ce să spună. Niciodată nu-i mai vorbise așa lui Silva. Mereu încercase să fie cel mai bun, să-l facă mândru pe Silva. Uita tot ce ținea de disciplina lui.

Sky s-a întors, ca Silva să nu-i vadă chipul. Trebuia să fie soldatul lui perfect. Nu se cuvenea să plângă.

FOC

Doamna Dowling s-a întunecat la față când am dat buzna în biroul ei, întrerupând-o în mijlocul unei ședințe. Păcat de ea! Păcat de Aisha! Știam ce făceam.

— Ar trebui să fii în pat, a spus doamna Dowling.

— Și dumneavoastră ar trebui să-mi ziceți adevărul, i-am răspuns eu tăios.

Dowling a aruncat o privire spre profesorul Harvey, tatăl Terrei, iar el a dat aprobator din cap și a plecat.

Triumfătoare, i-am arătat lui Dowling dovada – fotografia de pe telefonul meu.

— Ce-i asta? m-a întrebat Dowling rece.

— Femeia asta! Cea care stă chiar lângă dumneavoastră în poza asta e femeia care m-a lăsat în Prima Lume.

Dowling s-a uitat la poză și apoi la mine, dând scurt din cap.

— Este Rosalind, mi-a răspuns ea la obiect. Unde ai găsit fotografia?

Rosalind. Am savurat prima informație primită.

— Cine este?

Dowling a închis ochii o clipă. Mi-a părut atât de obosită, încât mai că mi-a fost milă de ea. Însă aveam prea mare nevoie de răspunsuri ca să am timp de regrete.

— A fost directoare înaintea mea. Eu i-am fost elevă. Și, apoi, protejată.

— Deci erați aici acum șaisprezece ani, când a făcut-o.

— Ți-am spus, a rostit Dowling cu o oarecare neliniște în glas. Împrejurările în care te-ai născut sunt la fel de necunoscute pentru mine, cum sunt și pentru tine.

Nu m-am putut abține să nu-i vorbesc pe un ton acuzator.

— Vă dați seama că-mi vine din ce în ce mai greu să cred, nu?

Doamna Dowling s-a uitat la mine cu o răceală apărută din senin.

— Ești beată. Poate ar fi mai bine să purtăm discuția asta mâine, când ai să-ți revii.

— Toate fotografiile cu ea au fost lăsate în Aripa abandonată de Est. Spuneți-mi că lucrul ăsta nu ridică întrebări!

— Rosalind a fost directoare într-o perioadă dificilă din istoria școlii Alfea și pe care nu ne dorim să o sărbătorim, a zis Dowling rece.

— Vreau să stau de vorbă cu ea.

— E imposibil.

— Serios? Pentru că, în urmă cu o săptămână, am avut o viziune. O amintire din ziua în care m-a

lăsat în Prima Lume.

Curiozitatea a sclipit în privirea doamnei Dowling. În sfârșit, o interesa și altceva în afară de a-mi închide gura și de a mă ignora.

— Mi-a zis să o caut, am continuat eu cu nerăbdare. Vreau să discut cu ea.

Acum, totul îmi era foarte clar. Doamna Dowling nu era cea care avea să-mi dea răspunsurile pe care mi le doream, ci doar „unealta” care să mă ajute să o găsesc pe cealaltă femeie. Rosalind m-ar fi ajutat.

— A murit, Bloom, mi-a spus Dowling sec.

Replica ei m-a uluit atât de mult, încât n-am înțeles-o.

— Cum?

— Au trecut mulți ani de când a murit, a zis Dowling.

Stând în biroul directoarei, m-am clătinat un pic. Eram atât de disperată să obțin niște răspunsuri și, totuși, vedeam cum ultima mea speranță se stingea.

— Deci. Nu știu ce ai văzut sau de ce ai văzut așa ceva, dar asta e tot, a continuat Dowling nu lipsită de compasiune, dar pe un ton teribil de hotărât.

SPECIALISTUL

Riven, fără cămașă, cu părul încă ud de bere, a fumat un joint cât s-a uitat la armurile de lângă el. Dane le-a cercetat la rândul lui și l-a întrebat pe Riven ce căuta.

— Ceva fain, i-a răspuns Riven.

Găsind un coif grozav, i-a dat jointul lui Dane și a încercat să și-l pună. Beatrix a apărut de după colț, a clătinat din cap și i-a smuls coiful.

— Să nu-ți acoperi niciodată chipul! l-a sfătuit Beatrix. E unul dintre puținele tale atuuri.

— Are dreptate, a adăugat Dane.

În sinea lui, Riven s-a simțit mândru.

Beatrix s-a uitat cu înțeles la jointul pe care-l ținea Dane.

— O! Riști?

Dane părea confuz. Riven a clătinat din cap.

— N-ai nicio șansă! Trage în piept!

Dane l-a ascultat. Apoi, Beatrix a venit lângă Dane și, cu un zâmbet care spunea că știa exact despre ce era vorba, l-a îndemnat:

— Acum suflă!

Riven a surprins exact momentul în care Dane s-a prins în cele din urmă și i-a suflat fumul în gură. Ea l-a ținut un pic. Riven a venit lângă Beatrix, care i-a întors favoarea.

Dane se sprijinea de o masă când Riven și Beatrix au ieșit la aer. El părea foarte mulțumit de propria persoană, ca și când la asta s-ar fi așteptat de la o petrecere. Și părea și un pic amețit.

— Nu știu cum poți să mai fumezi după negresele Terrei, a comentat el.

Riven s-a întunecat. Își dăduse seama din clipa în care îl văzuse pe Dane aducând negresele. O, pe Terra o aștepta ceva teribil! Riven mâncase toate cele patru negrese și refuzase să-l lase pe Dane să mai guste.

Dane părea nefericit. Cine se credea – cavalerul și protectorul Terrei?

— Nu fi idiot! Le-a făcut pentru toată lumea.

— Ba nu! s-a răstit Riven. Le-a făcut pentru *tine!*

Dane părea nedumerit. Așadar, de vreme ce Riven se numise palavragiul care spunea adevărurile nedorite la petrecerea asta, simțea că era datoria lui să-l anunțe pe Dane că Terra era în limbă după el. Credea că era mai bine ca Dane să știe. Și mai bine ca Terra să sufere din dragoste mai devreme, decât mai târziu.

Terra îl plăcea pe Dane, dar sentimentul nu era reciproc. Dane îl plăcea pe *el.*

FOC

Mai aveam un singur plan ca să obțin răspunsuri. Așa că, în ciuda avertismentului Aishei, m-am avântat în noapte și am intrat în cercul de pietre antice de la marginea școlii. Eram prea furioasă ca să-mi pese de consecințe.

După ce am pătruns în cerc, mi-am simțit puterea sporind. Torțele din jurul meu s-au aprins. Deasupra palmelor s-au iscat niște flăcări. Am continuat să atrag magia spre mine. Mă simțeam de parcă lujeri de foc mi se eliberau din coloana vertebrală.

Eram gata să aprind cerul, iar gândul m-a speriat suficient încât să mă opresc.

— Bloom? l-am auzit pe Sky în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut apropiindu-se. Purta

o armură ușoară de-ale Specialiștilor și o sabie în teacă, pe spate, semănând mai mult ca niciodată cu un cavaler.

— Ce faci aici? m-a întrebat el.

Am ezitat. Puteam să fiu precaută și sfioasă sau pur și simplu să-i zic adevărul.

— Sunt un copil schimbat la naștere, Sky. Asta-i povestea complicată a familiei mele. Nu știu cine naiba sunt părinții mei.

Uitându-mă la el, mi-am dat seama că nu mă judeca, fiind doar conștient că era un lucru extrem de important.

A înjurat.

— Mda, am zis eu. Și am venit aici… ca o nebună… pentru că aparent sunt dispusă să fac *orice* pentru *posibilitatea* de a obține un răspuns.

S-a lăsat liniștea cât Sky a asimilat noile informații.

— Habar n-am cum ai putea să primești răspunsuri venind aici, dar… înțeleg.

Apreciam asta. Până acum nu mă înțelesese nimeni, dar puteam să cred că Sky ar fi reușit să o facă.

— Ăăă… De ce ți-ai pus armura?

Îndârjirea se citea pe chipul lui Sky.

— Silva e pe moarte. Incineratul ucis de ei nu era cel care trebuie. Încă umblă liber.

M-am oprit și-am pus totul cap la cap.

— Și ai de gând să te duci să-l găsești singur?

Sky a strâmbat din buze.

— Nu ești singura persoană nebună. Nu pot să stau cu mâinile-n sân!

„Înțeleg”, îmi zisese Sky. Uitându-mă la chipul lui îndurerat, aș fi putut să-i spun același lucru.

Pădurea mi-a distras atenția de la fața lui. Un sunet mi-a răsunat în urechi. Șoapte cunoscute, pe care începeam să le recunosc.

— S-ar putea să nu fii nevoit să te duci singur, i-am spus lui Sky fără să mă grăbesc.

SPECIALISTUL

Terra tot încerca să-l tragă pe Dane după ea și să aibă parte de un moment special la petrecere alături de el. Riven, în calitatea lui de mentor sexy al lui Dane, nu putea să permită așa ceva. Așa că i-a provocat pe Terra și pe Dane la o partidă de Beirut.

— Nu, mulțumesc! a spus Dane.

Riven a așteptat. Știa că Terra avea o mică problemă cu provocările. Problema ei era că le adora.

— Bine! Să nu crezi că n-am observat că porți cămașa lui Dane! s-a răstit Terra la Riven. L-ai obligat pe bietul Dane să-ți dea cămașa lui doar pentru că Aisha ți-a udat-o pe a ta! De ce ești așa de nesuferit?

Riven a ridicat din umeri.

— Mă amuză.

S-a gândit că l-ar fi amuzat și să-i bată la Beirut, doar că așa-zisa lui prietenă Kat l-a dezamăgit, iar Terra și Dane au câștigat și s-au îmbrățișat victorioși. Era clar că Terra se simțea extraordinar îmbrățișându-l când nu purta cămașă.

Se pare că Riven îi făcuse Terrei o mare favoare luându-i cămașa lui Dane.

Pe Dane l-a surprins îmbrățișarea lungă, iar Riven i-a aruncat o privire al cărei mesaj era *ți-am zis eu!* Terra nu l-a văzut.

Chiar atunci, Stella s-a apropiat de Riven și l-a tras de lângă ceilalți când el nu-și dorea să plece.

Tipic pentru Stella!

Riven i-a dat repede la o parte mâna de pe brațul lui. Nu era pregătit pentru niciun fel de apropiere fizică de prințesă și voia ca ea să înțeleagă asta.

— L-ai văzut pe Sky? a întrebat nerăbdătoare Stella. Nu-mi răspunde la mesaje.

— Ai căutat-o pe Bloom? i-a răspuns Riven inocent.

Stella a clipit.

— Ce?

— Ups, a spus Riven și apoi a chicotit. Sunt doar prieteni! Sigur! Nu se întâmplă nimic între ei. Nu-i nevoie să o orbești!

Chipul machiat cu grijă al Stellei s-a transformat într-un peisaj înghețat.

— Oricum nu mi-aș irosi magia pe un copil schimbat la naștere! a spus ea răspicat.

Riven a simțit fiori pe șira spinării. O, iată! Sky era atras de Bloom. Așadar, desigur, fata era un dezastru.

— Stai! Bloom a fost *schimbată la naștere?*

— Ups, a spus Stella mieros.

Înainte ca Riven să poată să-i răspundă, Stellei i-a bâzâit telefonul. Și Terrei, care era în partea

cealaltă. Din privirea fetelor, mesajele erau importante.

Terra a luat brusc inițiativa.

— Haide, Stella! Trebuie să plecăm!

L-a abandonat pe Dane și a fugit la Stella, apucând-o de încheietură.

— Așteaptă, așteaptă! a zis Riven. Unde vă duceți?

— N-am timp de tine acum, Riven! s-a răstit Terra. Se întâmplă ceva important! Trebuie să plec! Bucură-te de petrecere și lasă-l în pace pe bietul Dane!

Ea a plecat în grabă, lăsându-i pe Riven și pe Dane în urmă, lucru care nu i s-a părut înțelept celui dintâi.

Îi spusese să-l lase pe Dane în pace? O, Terra, Terra, Terra! Nu știa ce simțea Riven când era provocat?

FOC

Șoaptele mi s-au întețit în urechi în clipa în care Sky și cu mine ne-am aventurat în pădure. Erau mai puternice decât înainte, înfiorătoare. Aproape că înțelegeam cuvintele. Sky și-a scos sabia.

— Este aproape! l-am avertizat eu.

M-am întors. Eram spate în spate.

— Vreau să știu de ce poți să le dai de urmă chestiilor ăstora? a întrebat Sky.

Acum vânează-i pe Incinerați, Sky! mi-am spus eu. *Vorbim mai târziu!*

— E unul dintre multele mistere din viața mea, pe care le-am putea descifra în îmbrățișarea protectoare a Barierei.

Brusc, Sky s-a întors să vadă un Incinerat apropiindu-se de el. Era clar surprins, dar a reușit să-l lovească. Toată lumea spunea că Sky era cel mai priceput războinic care se antrena la Alfea. Poate ar fi reușit să omoare monstrul, iar noi am fi putut să ne ducem acasă.

Monstrul a țipat și, apoi, l-a aruncat pe Sky într-o parte și s-a întors. Incineratul s-a dat înapoi ca să mă atace și, într-o clipă de certitudine rece ca luminii lunii, mi-am dat seama că fusesem o nesăbuită, întrucât Aisha mă avertizase că eram condamnată și nu aveam nicio șansă.

— Închide ochii! a strigat Stella.

Am închis ochii cu încredere când Incineratul și-a ridicat brațul ca să-mi dea o lovitură mortală.

Lovitura nu și-a mai atins ținta. În schimb, din spatele pleoapelor, am văzut vag o lumină orbitoare. Când am deschis ochii, pădurea era încă luminată. Incineratul se retrăgea, clătinându-se uimit.

Eram înconjurată de toate colegele mele de apartament. Le trimisesem mesaje, iar ele veniseră în fugă.

Aisha a alergat spre mine, ajutându-mă să mă ridic. Din nou pe picioare, monstrul venea chiar în direcția ei… până când un lanț de iederă i s-a înfășurat în jurul picioarelor, trăgându-l la pământ. Terra mi-a surprins privirea și a zâmbit larg.

Incineratul a rupt iedera fără probleme, dar

Terra îl încetinise îndeajuns încât eu să-mi invoc din nou magia. Flăcările s-au îndreptat în linii ascuțite către creatură, dar fără să ajungă la ea.

— Aisha! am strigat eu.

Aisha a invocat un zid masiv de apă în fața flăcărilor și, când apa ei și focul meu s-au întâlnit, pădurea s-a umplut de aburi.

Am văzut silueta vagă a Incineratului clătinându-se către noi, dezorientat și pierdut printre aburii albi. Până când, în ceață, a strălucit o sabie. Sabia lui Sky a străpuns inima monstrului, iar monstrul a căzut la pământ.

Pe măsură ce aburii s-au risipit, am înaintat spre cadavrul Incineratului.

— Stați! a spus Musa în spatele meu. Opriți-vă, nu cred că este...

Eram în apropierea lui când monstrul s-a ridicat din senin ca să lovească, dar, apoi, o lumină care emana din propriul trup înnegrit l-a paralizat. Înaintea ochilor noștri, monstrul s-a incinerat din interior.

— Nu, s-a auzit vocea calmă a doamnei Dowling, nu era mort.

SPECIALISTUL

Sky urmărea din cealaltă parte a încăperii cum profesorul Harvey îl trata pe Silva. Se simțea ca ultima dată când fusese nevoit să vadă asta – incapabil să-l ajute pe Silva, speranța și frica părând să-i sfâșie inima în două cu fiecare bătaie. Dacă nu-l ucisese pe monstrul pe care trebuia să-l

ucidă, totul fusese în zadar. Nu știa, nu avea de unde să fie sigur, dar Silva părea să aibă mai multă energie.

— Ești un idiot! i-a spus Silva lui Sky pe un ton puternic și furios.

— Știu, i-a răspuns Sky, abia îndrăznind să spere. Dar te simți mai bine?

Silva a continuat cu scandalul:

— Ești prost, nesăbuit, impulsiv…

— Domnule profesor Harvey…, a spus Sky rugător și s-a întors către profesor, disperat să primească un semn.

Harvey l-a privit cu un zâmbet care i-a oferit lui Sky răspunsul pe care își dorea să-l audă.

— Să nu-i zâmbești! i-a ordonat Silva.

Silva s-a întors și Sky a văzut ce-și dorise cu disperare să vadă: rănile se vindecau.

Silva se încrunta. Sky își petrecuse toată viața încercând să-l mulțumească, temându-se ca nu cumva să-l facă să-l privească așa. Totuși, în clipa asta, lui Sky nu-i păsa câtuși de puțin. S-a grăbit spre Silva și l-a îmbrățișat strâns. La urma urmei, nu dăduse greș. Nu-l dezamăgea. Nu mai pierdea o persoană pe care o iubea.

— Tatăl tău ar fi mândru, i-a șoptit sever Silva în păr.

LUMINĂ

— Așadar, Dowling poate să facă mai multe feluri de magie? a întrebat Bloom. Se poate așa ceva?

Sărmana, nesăbuita Bloom! Ce-i învățau pe copii în California? Părea un loc nelegiuit.

Stella se simțea binevoitoare în privința tuturor lucrurilor. Își folosise magia ca să salveze situația! Sky și colegele ei din apartamentul Winx erau, fără îndoială, extrem de impresionați. Mama ei s-ar fi putut mândri când ar fi auzit.

O petrecere era la fel de bună ca hainele pe care le purtai. O luptă era câștigată de puterea cu care contribuiai.

— Dacă ești destul de puternică, i-a spus Terra lui Bloom.

— Iar ea este. Evident! a intervenit Stella, dând o mână de ajutor.

Doamna Dowling era puternică și o învăța și pe Stella să fie puternică.

— Deci bineînțeles că am supărat-o, a zis Musa.

Musa nu era o persoană prea optimistă.

Stella a început să se simtă un pic negativistă când a auzit tocurile tot mai aproape. Toate s-au ridicat când doamna Dowling a cotit ca să ne vadă, lăsându-și telefonul la o parte.

— Faptul că voi toate și Directorul Silva sunteți în viață nu schimbă cât de nesăbuite ați fost, a zis rece doamna Dowling.

Vestea bună a făcut-o pe Stella să se simtă ușurată. Silva trăia. Ele reușiseră, iar Sky avea să fie bine acum și să se poarte ca înainte.

Însă doamna Dowling nu s-a înmuiat.

— O să discutăm despre consecințe dimineață.

După ce Dowling a plecat, ochii Musei au

strălucit mov. Aisha s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— Am enervat-o destul încât să ne trimită în detenție sau să ne exmatriculeze?

— Cred că prima variantă, a zis Musa. Dar numai pentru că am simțit și un strop de mândrie.

Încă o veste bună!

Sky a intrat chiar atunci. Părea mai calm decât atunci când Silva era rănit, iar Stella s-a relaxat când l-a văzut. Uneori, simțea că se asemăna un pic cu iedera Terrei și că putea să înflorească numai cu sprijinul lui.

Apoi, Sky s-a uitat între Bloom și Stella și, pentru o clipă, Stella a simțit o tensiune ciudată în aer, de parcă el ar fi încercat să cântărească un lucru important. Să ia o decizie. Stella se simțea ca Aisha, care încerca să nu lase apa să-i alunece printre degete.

Bloom a luat atitudine, hotărând în locul lui.

— Ar trebui să urcăm.

Pe Stella a enervat-o imensa recunoștință pe care a simțit-o față de Bloom în situația dată, dar nu era momentul să se gândească prea mult la asta. Nu acum, când i se părea că totul ar fi putut să decurgă în sfârșit fără probleme.

Stella era cu adevărat încântată pentru Sky și cu siguranță el avea să o ierte pentru că se purtase un pic ciudat înainte. Toți îl salvaseră pe Silva – împreună. Și-a adus aminte că îl văzuse în pădure, mânuindu-și sabia ca un cavaler. Era atât de curajos! Și era normal ca un cavaler să fie menit unei prințese.

Totuși, când și-a ridicat privirea spre Sky, a văzut o expresie necunoscută pe chipul său drag și familiar și a simțit că panica îi strângea inima. Oare din cauză că era supărat pe ea sau pentru că și-o dorea pe Bloom?

Poate că Sky nu era curajos în toate privințele.

Nu pleca! a gândit Stella. *Nu mă lăsa singură în întuneric!*

SPECIALISTUL

Acum, că Sky se simțea mai bine, părea că Stella îl plăcea mai mult. S-a îndreptat spre el, clar dorindu-și să-l ia de mână și să nu-i dea drumul.

— Am fost îngrozitoare azi. Îmi pare rău! N-am suportat să te văd speriat și vulnerabil.

— Știu, i-a răspuns Sky. Am simțit.

Fusese destul de evident.

— Tu ești singurul care mă cunoaște cu adevărat, Sky, a șoptit Stella.

— Asta-i alegerea ta, Stella.

— Nu este, totuși. Sunt moștenitoarea tronului solarian. Dacă ai ști la cel fel de presiuni sunt supusă…

— Știu. Știi că sunt conștient de asta.

Dacă el nu era, nimeni nu era. El și Stella se cunoșteau de atât de multă de vreme, încât îi știa durerea la fel de bine ca pe a lui. Îi vedea durerea întipărită pe chipul frumos, în timp ce se străduia să vorbească.

— Puterea ta e plasa mea de siguranță. Trebuie să fiu sigură că e acolo dacă se-ntâmplă să

cad.

Tiparele lor erau atât de bine stabilite, încât putea să le respecte fără să se gândească. Fiecare celulă din trupul lui îi spunea să o ia în brațe și să o aline, ca de fiecare dată când ea își dezvăluia partea vulnerabilă.

Doar că, până atunci, nu știuse că reciproca n-ar fi fost niciodată valabilă.

— Și dacă am să cad eu? a întrebat Sky. Cine o să fie acolo să mă prindă?

Zicând asta, s-a întors și a plecat.

Își tot aducea aminte de senzația plăcută pe care o avusese doar pentru că Bloom se așezase lângă el la o petrecere stupidă. Făcuse o alegere greșită în prima zi de școală. Își dorea atât de mult să o fi alungat pe Stella din camera lui și, în schimb, să-i fi trimis un mesaj lui Bloom!

PĂMÂNT

În pat, Terra s-a uitat la poveștile de pe pagina ei de Instagram și a dat peste *Beatrix* care, fără îndoială, era grozavă. Împărțea un fruct. Terra nu voia să vadă, dar a accesat oricum videoclipul.

Era un filmuleț dubios cu Riven și Dane, care nu purta cămașă. Riven a făcut cu ochiul la cameră. Dane l-a cuprins cu un braț.

— Hei, Riv, a zis el tărăgănat. Dă-mi un fum!

— Și cum rămâne cu iubita ta? a întrebat Riven.

— Cu cine? a zis Dane.

Și apoi și-au bătut joc de ea, Dane sugerând că

Terra ar fi trebuit să se combine cu o floare, iar Riven chicotind. Se distrau pe seama ei. Riven, cel mai răutăcios tip de la Alfea, și Dane, băiatul din visele Terrei.

Riven a mai tras o dată din joint, iar Beatrix l-a imortalizat.

— E rândul meu! a spus, gesticulând spre Dane și, apoi, a adăugat cu toată încrederea sexy pe care Terra n-ar fi putut s-o aibă niciodată: Haide, curiosule!

Riven a suflat în gura amândurora. De data asta, gurile celor trei s-au atins. Părea ceva nelalocul lui și scăpat de sub control, iar Terra s-a simțit stânjenită și extrem de tulburată.

Dane, care i se păruse atât de dulce și despre care credea că o plăcea cu adevărat! Dar nu, bineînțeles c-o plăcea pe Beatrix, care era tot ce nu putea să fie Terra niciodată. Și cumva, din cine știe ce motiv, Riven era implicat.

Copleșită de șoc și durere, Terrei i-a tremurat mâna când și-a lăsat încetișor telefonul pe noptieră. Nu putea să se gândească acum la așa ceva. Nu în seara asta.

FOC

Aisha și cu mine ne-am pregătit de culcare, încă agitate din cauza victoriei dobândite la limită, iar eu am pus-o la curent cu tot ce făcusem. Și, mai important, cu ce nu făcusem. În cercul de pietre, nu-mi invocasem toată magia și nu dădusem foc pădurii. Credeam că avea să fie mândră de mine.

Aisha mi-a părut mai mult îngrijorată decât mândră. S-a întors să se uite la mine, care stăteam în pat, și am simțit că urma să se întâmple ceva important.

— Bloom, știi că vreau să-ți găsești părinții biologici, dar… Dacă nu există nicio mare conspirație? Ai spus că Rosalind era *directoare.*

Aisha și-a ales cuvintele cu o grijă evidentă.

— Oare nu-i posibil să fii fiica unei eleve? A unei adolescente care a rămas însărcinată și nu a știut ce să facă?

Din perspectiva asta, părea plauzibil, dar am clătinat din cap.

— Sunt prea multe lucruri pe care nu pot să mi le explic.

Aisha mi-a vorbit mai tăios:

— Știi, unii oameni ar omorî să se nască așa, cu magia ta. Chiar dacă ar însemna că n-ar fi decât niște zâne *de rând.*

Aisha s-a uitat la bolul cu apă pe care nu putea să o stăpânească și a continuat cu avânt:

— Magia nu… este ușoară pentru mine. Am fost nevoită să muncesc din greu ca să intru la școala asta. Și o să trebuiască să depun eforturi extraordinare ca să rămân aici. Dar tu…

— Ce? Spui că ar trebui să fiu recunoscătoare?

Nu mi-am dorit niciodată să vin aici. Voiam să plec acasă.

— Spun c-ar trebui să fii realistă, mi-a zis Aisha.

Știam că doar încerca să mă ajute, să mă înțeleagă.

— Știi măcar ce înseamnă asta pentru mine? Să fiu realistă?

Am fixat-o pe Aisha cu privirea, pe deplin vulnerabilă și implorând-o să mă înțeleagă.

— Înseamnă că mama mea adevărată *nu m-a vrut;* că s-a uitat la mine când eram doar un bebeluș și *m-a abandonat.* Și dacă tu ai impresia că nu m-am gândit la asta în fiecare zi de când am aflat că am fost schimbată la naștere..., m-am străduit să rostesc. Trebuie să cred că mai am ceva de aflat. Trebuie!

Și, zicând asta, m-am prăbușit pe pat. Nu am mai putut să-mi alung lacrimile. Aisha a venit și m-a îmbrățișat, iar eu m-am relaxat lângă ea, sprijinindu-mă de forța ei.

O iubeam pe Aisha. Îmi iubeam noua prietenă. Cu adevărat. Dar ea era puternică. Trebuia să fie.

Cu siguranță mai era ceva în spatele poveștii mele cu Rosalind.

BASMUL #4

Veniți, zânelor, și luați-mă din casa asta
plictisitoare!
Lăsați-mă să mă bucur de toată libertatea
pe care am pierdut-o.
— W. B. Yeats

SUFLETUL ÎMBĂTRÂNEȘTE

Farah Dowling, Saul Silva și Ben Harvey aveau o misiune. Ca pe vremuri. Secretarul lui Farah, Callum, dispăruse. Pe timp de pace, ar fi fost neliniștitor. Într-un moment ca acesta, în care Incinerații umblau prin păduri și Bloom punea întrebări despre Rosalind, era chiar alarmant. Trebuiau să afle ce se întâmplase cu el.

Cineva încercase să acceseze ușa secretă din biblioteca ei, dar nimeni nu ajunsese la ceea ce se afla la capătul pasajului secret.

Farah a anulat vraja, o capcană întinsă pentru oricine găsea ușa, însă ei trebuiau să afle cine fusese autorul. Secretarul ei dispărut, Callum, era principalul suspect, dar dacă ar fi fost el, cum evitase capcana și unde se afla acum?

Îl ajutase cineva să intre pe ușă? Îl ajutase cineva să scape?

E timpul să aflăm. Ben era în biblioteca ei, pregătind o soluție dintr-un amestec de urzici într-

un pahar de laborator. A turnat soluția într-o cădelniță din faianță, a sigilat-o și apoi a aprins flacăra sub ea. După o clipă, ceața a ieșit din cădelniță și, în apropierea bibliotecii, ceva a început să prindă contur: o formă ghemuită, incompletă, care odinioară fusese un trup.

Chipul lui Callum a prins din nou contur. Era crispat de durere, iar ochii îi erau plini de teroarea trăită în momentul morții sale.

Aha! Deci Callum nu scăpase, până la urmă.

— Callum! a spus Farah aspru. Da.

Nu-l iubise pe Callum, dar se simțise responsabilă pentru el, așa cum se simțea pentru toată lumea de la Alfea.

— A fost ucis. Cu ajutorul magiei, a precizat Ben.

Precum o întruchipare a profesorului Harvey, Ben a scos un borcan pentru probe umplut pe jumătate cu Pietre-Recipient. A trecut borcanul prin imaginea feței moarte a lui Callum, recoltând o mostră, și apoi a închis capacul, după ce tot ce mai rămăsese din secretarul lui Farah a dispărut.

— Cel puțin acum știm unde s-a dus, a spus Farah.

Înțelegând situația, ea și Saul s-au privit cu expresii sumbre pe chipuri.

— Și că în școala noastră există un criminal, a completat Saul.

Cineva din școala asta încercase să treacă de toate barierele lui Farah, în încercarea de a ajunge la cel mai groaznic secret pe care îl păstrase vreodată. Cineva mortal. Și, nu cu mult timp în

urmă, îi spusese lui Bloom că Rosalind e moartă.

Trebuiau să-l găsească pe ucigașul lui Callum.

SPECIALISTUL

Riven era destul de sigur că Beatrix era de fapt iubita lui. Până acum nu mai avusese una, și se simțea bine așa. Ea era în căminul lui Riven, purtând unul dintre tricourile lui. Pur și simplu își petreceau timpul bucurându-se de compania celuilalt.

În timp ce Beatrix se holba pe telefonul ei la o fotografie de-a ciudatei Bloom, care fusese schimbată la naștere, dar era în regulă! Riven auzise că femeile erau misterioase.

— E vina ta că le-ai zis tuturor ce-i cu ea, l-a informat Beatrix. Acum e cea mai interesantă persoană din școală.

Riven s-a foit, stânjenit, din cauză că se simțea vinovat.

— Peste câteva zile, oamenii o să uite și o să-și vadă de viață.

— Eu nu, a spus Beatrix.

Riven a sesizat asprimea din comentariul ei, dar nu știa ce înseamnă.

— Ai de gând să te porți ca în filmele alea cu obsesii, în care te vopsești roșcată și-i furi viața și apoi îi porți pielea sau ceva de genul?

— Nu fi dezgustător! i-a zis Beatrix. Pielea mea este mult mai frumoasă.

Riven a rânjit și a decis că nu-i păsa ce probleme avea fata. Era amuzantă, dar într-un mod

inteligent, meschin și răutăcios, exact așa cum îi plăcea lui. Era o provocare. O plăcea și spera ca și ea să-l placă.

— Atunci, cred c-am să fiu nevoit să lupt pentru atenția ta...

Riven a sărutat-o pe ceafă și ea l-a lăsat, închizând ochii. Când s-a oprit, Beatrix a oftat.

— Nu, nu! Luptă în continuare! Un pic spre stânga.

Riven a sărutat-o și s-a întrebat de ce trebuia mereu să lupte atât de mult pentru tot ce-și dorea.

Dar, pe de altă parte, dacă n-ar mai fi fost nevoit să lupte, și-ar mai dorit acel ceva?

FOC

Am traversat curtea sub un nor. La propriu – adică un nor chiar plutea deasupra castelului –, dar și la figurat, în sensul că mă apăsa un nor negru de îndoială. Ținând atât de necesara cafea și micul dejun luat la pachet, am auzit două zâne bârfind când am trecut pe lângă câteva grupuri de elevi și mi-am dat seama că eu eram subiectul senzațional al discuției lor.

— Ascultați ce vă zic: și-a incendiat creșa, a spus o zână.

— Nu. A dat foc echipei de softball, a afirmat o alta. A făcut-o scrum într-un meci în deplasare. Părinții ei umani n-au avut nicio șansă. Oare i-a ucis pe amândoi sau l-a omorât doar pe unul?

— Pe niciunul, am corectat-o cu voce tare.

Când s-au întors, crispându-se, am zâmbit, iar

ele s-au crispat și mai tare.

— Așa c-am rămas în urmă c-o crimă sau două, le-am spus eu.

Apoi m-am întors pe călcâie și m-am dus cu cafelele la biroul doamnei Dowling. De fapt, lângă biroul ei. Aisha îi ținea locul secretarului, Callum, cât acesta lipsea.

Dacă tot era acolo, o rugasem să-mi facă o mică favoare.

M-am așezat la masa din fața ei, lăsând jos cafeaua și micul dejun adus drept ofrandă.

— N-ai găsit nimic?

Cât am băut cafeaua și am mâncat din caserole, abia am văzut-o pe Aisha în spatele teancurilor de dosare cu documente.

— Au trecut doar două zile de când îi țin locul lui Callum la birou, Bloom. În plus, îți cam fac o favoare, așa că poate ar trebui să-ncerci să fii recunoscătoare?

— Haide, doar nu ți-ai luat slujba lui Callum de dragul meu!

— Ciudat, pentru că-mi aduc aminte că…

— Ți-am dat o sugestie utilă…

— M-ai implorat să mă ofer voluntară ca să pot căuta informații despre trecutul tău, a spus Aisha.

— E *posibil* să te fi rugat. Dar se pare că și tu te-ai *grăbit* să profiți de ocazie și să obții puncte bonus de la doamna Dowling. Am tușit și am adăugat: *Taci și-ndură!*

— Să-ndur? Serios? Cred că mi-am pierdut brusc abilitatea de a citi dosarele.

— Stai! Crezi că eu am zis *să-nduri?* Ciudat! De

fapt, am zis… Am tușit din nou. *Ce prietenă bună?* Frumoasă și inteligentă? Și bună și…

Cât m-a privit bâlbâindu-mă, zâmbetul Aishei și-a mai pierdut din intensitate.

— Care nu e sigură că poate să fie de ajutor, a terminat ea cu blândețe. Arhivele astea par să dateze doar de la începutul carierei doamnei Dowling ca directoare. Cred că restul sunt păstrate în altă parte.

— Sau au fost tocate, pentru că lui Dowling îi place să ascundă informații.

Aisha mi-a aruncat o privire. Poate nu reușisem să-mi ascund amărăciunea în ceea ce o privea pe Dowling.

— Chiar dacă aș ști un pic mai multe despre Alfea de atunci, aș putea să pun cap la cap informațiile și să aflu de ce m-a adus Rosalind în Prima Lume…

Aisha a oftat.

— Îți promit că am să mai caut! Oricum trebuie să citesc toate dosarele de aici. Nu știu cine l-a învățat pe Callum să organizeze un birou, dar nu se pricepe deloc. Și nici măcar nu pot să-l sun ca să-i pun întrebări.

— De ce? am vrut eu să aflu.

Aisha părea să aibă îndoieli.

— Aparent, a plecat din cauza unei urgențe de familie. Dowling nu vrea să-l deranjăm cu „prostii banale”, a zis și s-a întors la micul dejun. Apropo, mulțumesc! Adică, de vreme ce mă tot folosești drept scuză ca să nu mănânci la cantină, măcar atât să faci și tu!

— Nu evit cantina, m-am apărat eu. Aisha s-a uitat pur și simplu la mine, așa că am dat înapoi. Deci toți vorbesc despre mine și spun că am fost schimbată la naștere. Și ce dacă? E, literalmente, cel mai puțin ciudat lucru în ceea ce mă privește.

— Așa este. Ei nu știu cât de urât sforăi!

Aisha mi-a zâmbit larg și eu i-am aruncat o bucățică de granola în fața-i zâmbitoare taman când Musa a intrat cu mâncarea în mână și s-a trântit imediat pe podea.

— Care-i treaba? Ochii i s-au luminat preț de o secundă. Bloom încă mai pretinde că n-o supără bârfele?

— Încă mai pretinzi că nu te întâlnești cu fratele colegei tale de cameră? am replicat eu.

Aisha și-a înăbușit un râset când Terra a intrat cu micul dejun.

Terra a clipit.

— Cine pretinde ce? Adică, în afară de Stella, care se preface că nu-i este groază să trăiască în umbra mamei sale toată ziua, a continuat ea zâmbind.

— Ai putea să nu te mai bucuri atât de mult de asta! a subliniat Musa.

— Aș putea, oare? Presupun că o să vedem la adunare.

Când Terra s-a apucat să mănânce, m-am uitat la colegele mele din apartamentul Winx, care transformaseră micul birou într-o cantină. De dragul meu. Era frumos din partea lor, dar exagerau. Deja făcuseră foarte multe pentru mine.

— N-am nevoie de asta! am zis atât de tare,

încât toate s-au uitat la mine. N-am nevoie ca voi toate să vă schimbați planurile de la micul dejun ca să mâncați cu mine, de parcă aș fi vreo ratată ciudată. Sunt bine!

Niciuna dintre ele nu părea convinsă. M-am ridicat în picioare și am plecat, bombănind că trebuia să pregătesc niște eseuri despre poțiuni.

Toate știam – și eu, și fetele – că numai bine nu eram.

LUMINĂ

— Este o singură zi, a spus poate încă iubitul Stellei. Jumătate de zi.

Stella a oftat.

— O jumătate de zi în care toată lumea o adoră de parcă ar fi însuși soarele.

— Ea este Regina Luminii, i-a adus aminte Sky, ușor crispat.

Și foarte fermecător.

Știa că, în ultima vreme, nu se purtase grozav cu Sky, dar era sigur că putea să se descurce mai bine și să repare ce nu mergea între ei. Stella i-a răsplătit efortul cu un mic zâmbet.

— Toată chestia asta cu adunarea pe care o organizează ca să discute despre Incendiați… Știu că de fapt a venit să vadă cum am progresat.

— Le-ai spus colegelor tale de apartament că ai nevoie de un intermediar? Pun pariu că lui Bloom i-ar prinde bine acum să-i distragă ceva atenția…

Obosise să-l audă pe Sky vorbind despre Bloom

sau să întrebe dacă se gândea la ea. Stella știa că greșise față de Bloom. Ea era cea care le spusese tuturor că Bloom era un copil schimbat la naștere, și nu recunoscuse.

Vina nu o lăsa să o întrebe pe Bloom dacă era în regulă.

— N-am nevoie de ele! a răbufnit ea în schimb. Te am pe tine.

Apoi s-a oprit, dându-și seama că o făcea din nou: se baza prea mult pe el, când ea nu-i permisese lui să facă același lucru. Dar, în ciuda trecutului recent, Sky a venit lângă Stella și i-a atins brațul cu mâna, încercând să o liniștească.

Poate că nu știa cum să o oprească din a se mai baza pe el, tot așa cum nici ea nu știa cum să nu apeleze la el. Așa fusese mereu relația lor.

— Sunt la un mesaj distanță! Dar ai să te descurci. Și cu situația asta, și cu ea.

Stella nu era chiar atât de sigură, însă acum era vremea să afle. Două SUV-uri negre au parcat lângă bordură. Între ele era un Rolls-Royce negru impecabil.

Sky i-a aruncat o privire liniștitoare și a plecat.

Singură, Stella a inspirat adânc și s-a îndreptat de spate ca să aibă o postură perfectă, așa cum o învățase mama ei. Un străjer regal solarian, cu un arc prins la spate, a coborât din unul dintre SUV-uri și a deschis portiera Rolls-Royce-ului.

Un pantof Louboutin cu talpă roșie și toc de treisprezece centimetri a atins pământul, urmat de cea care-l purta.

Regina Luna din Solaria a coborât în lumina

soarelui. În copilărie, Stella obișnuia să întrebe dacă, în viitor, și ea avea să fie la fel de puternică și elegantă ca mama ei, însă nimeni nu-i răspundea niciodată. Toți păreau pur și simplu stingheriți că Stella nu-și dădea seama că așa ceva n-ar fi fost posibil vreodată.

— Stella! a exclamat mama ei. Arăți uimitor!

Stella a înaintat, încercând să zâmbească suficient de strălucitor încât să întreacă soarele.

SPECIALISTUL

Riven n-avea doar o iubită, ci și o gașcă. El, Beatrix și Dane își petreceau foarte mult timpul împreună, cu toate că Beatrix îi spunea prea naivului Dane povești despre cât de periculoși erau copiii schimbați la naștere.

— Așa se răzbunau pe Prima Lume zânele furioase. Înlocuiau un copil din Prima Lume cu o zână și așteptau să facă ravagii.

— Dar ce înseamnă să facă ravagii? a întrebat inocent Dane.

Beatrix s-a uitat la Riven. El și-a dat ochii peste cap, dar Beatrix a zâmbit și-a continuat:

— Ai auzit de Marele Incendiu din Londra?

Ascultând-o pe Beatrix cum îi povestea, Dane – dulce și credul – căsca ochii mari și-i credea fiecare cuvânt. În mod clar intenționa să-i ceară mai multe informații, când a zărit-o pe Terra îndreptându-se către seră. Riven a observat cum Dane s-a alarmat brusc.

— Copiii schimbați sunt vești proaste. De asta

nu îi provocăm, a terminat Beatrix.

— Sau cel puțin încercăm..., a spus Riven.

Dar oare el și Beatrix chiar încercau, într-adevăr, din răsputeri? Dacă Bloom ar fi auzit cum vorbeau despre ea, ar fi avut tot dreptul să le dea foc la păr. Ar fi fost grav. Beatrix avea un păr foarte frumos, iar al lui Riven era și mai și.

Atent la seră, Dane a mormăit:

— Ne vedem la adunare.

Nu conta, Dane. Terra nu intenționa să lase lucrurile așa. Nu-l plăcuse pe Dane atât de mult. Iar fata era mândră. Dane putea pur și simplu să se obișnuiască fără Terra în viața lui și să rămână cu Riven și Beatrix.

Dane s-a avântat în misiunea lui lipsită de speranță.

Riven i-a aruncat o privire iubitei lui, ca să poată împărtăși gluma.

— Nu știu ce e mai tragic: faptul că el crede că Terra o să-l ierte pentru videoclipul ăla sau că a crezut toate prostiile pe care i le-ai debitat despre copiii schimbați la naștere.

— Nu toate sunt prostii! Pot să fie foarte periculoși. Le-ai făcut tuturor o favoare...

Își dorea ca Beatrix să nu se mai poarte de parcă numai Riven ar fi vorbit despre asta. Da, Riven răspândise adevărul despre Bloom, și era un ticălos. Însă nu el îi îndrugase minciuni lui Dane despre copiii schimbați la naștere.

Dar nu, era în regulă. Erau amândoi implicați. La asta se referea Beatrix.

— Teoretic vorbind, pe Stella a luat-o gura pe

dinainte. Dar probabil e un lucru bun că nu poate să afle nimeni că noi am stârnit totul, a remarcat Riven.

Nu știuse cât de intensă și urâtă avea să devină bârfa asta. Tot castelul zumzăia de zvonuri. De fiecare dată când Riven o zărea pe Bloom, aceasta părea pregătită pentru și mai multe vești proaste.

Totul era nasol pentru sărmana roșcată Bloom. Dacă ar fi dat foc școlii Alfea, Riven nu ar fi învinovățit-o.

PĂMÂNT

Ah, timpul petrecut în familie! Tatăl Terrei părea să-și facă griji în privința unui proiect, în timp ce Sam o hărțuia pe Terra, întrebând-o dacă-și terminase sau nu tema. Nu era treaba ta, Sam!

Terra încerca să arunce un ochi la ce lucra tatăl ei. Acesta avea un borcan pentru probe înăuntrul căruia se aflau niște Pietre-Recipient, pe care le arunca pe furiș într-un cilindru de sticlă. Dacă Terra își aducea bine aminte, Pietrele-Recipient erau folosite pentru a urmări magia, deci…

O bătaie în ușă i-a întrerupt gândurile. Toți cei din familia Harvey s-au întors cu fața spre ușă și l-au văzut pe Dane stând agitat în pragul serei.

— Bună, Terra! a început Dane. Putem să…

Tatăl și fratele ei s-au ridicat imediat. Profesorul extrem de manierat și fratele mai mult decât relaxat al Terrei au venit imediat lângă ea, cu fețele schimonosite de o furie rece.

Toată lumea din Alfea văzuse povestea lui Beatrix sau auzise despre ea. Toată lumea știa ce spusese Dane despre Terra.

— Deși apreciez că perspectiva istorică a patriarhatului se rezumă la faptul că femeile trebuie ferite de situații supărătoare, *mă descurc,* le-a zis Terra.

Le-a aruncat o privire care spunea „Luați loc, băieți!” și ei s-au așezat din nou. Totuși, s-a străduit să-și înfrâneze zâmbetul văzându-l pe Dane la ușă. Dane nu conta cu adevărat. Familia ei conta.

Dane părea pierdut, ca un cățeluș, la fel ca atunci când îl cunoscuse, un lucru care o făcea să se simtă atât de atrasă de el.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje.

— Am fost ocupată.

Dane abia a reușit să se uite în ochii ei.

— Voiam doar să-ți spun că îmi pare rău. Te-ai purtat minunat cu mine și…

Ignorând durerea, Terra era, în mare parte, uimită. Chiar mai avea impresia că puteau fi prieteni după glumele lui proaste și mozolelile cu Riven și Beatrix? Doar nu credea că era atât de fraieră, însă dacă asta era părerea lui…

Cât de greșit o judecase!

— Știu asta, i-a spus ea. Pentru că sunt o persoană bună, Dane. *Cred* că și tu ești. Nu sunt sigur că mai vreau să aflu, dar îți dau un sfat: ai grijă în cine-ți pui încrederea!

Zicând asta, i-a închis ușa în nas.

Din spatele ei, Sam a zis:

— Parcă tot mai vreau să-i dau un pumn!

Ea și fratele ei cel enervant nu prea-și împărtășeau zâmbetele, dar acum o făceau. Și Terra își cam dorea să-i dea un pumn lui Dane.

APĂ

În ce se băgase Aisha? Nu înțelegea nimic din hârtiile lui Callum, care nu părea să fi fost adeptul muncii în echipă.

Făcea asta pentru Bloom, dar își dorea să facă o treabă bună și pentru Directoarea Dowling. Poate așa s-ar fi simțit mai puțin șireată, ca și când ar fi făcut ceva greșit.

Ușa s-a deschis și pe ea a intrat regina. Profesorul Harvey și Directorul Specialist Silva o însoțeau, dar regina Luna era genul de persoană de la care nu puteai să-ți iei ochii. Era mai impunătoare decât ar fi putut să transmită orice fotografie. Era cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse Aisha vreodată.

— Regină Luna, dacă aveți nevoie de ceva pe durata șederii dumneavoastră aici..., s-a oferit Aisha.

— Ce drăguț din partea ta, Aisha! Dar am nevoie de mult mai puține lucruri decât ți-ai imagina.

Uau! Regina îi știa numele.

Doamna Dowling a intrat chiar atunci, pășind hotărâtă ca întotdeauna. Aisha admira asta, deși nu era sigură că admira atitudinea directoarei față de administrație.

— Doamnă Dowling, vreau să vă întreb câte ceva despre aceste dosare când…

— Dacă nu înțelegi, atunci creează un nou sistem! i-a replicat tăios doamna Dowling, iar Aisha a tresărit, simțindu-se de parcă ar fi meritat să o dojenească, deși nu știa de ce.

Ea a dat aprobator din cap și ușa s-a închis în urma lui Dowling și a reginei Luna.

Aisha a inspirat adânc și a hotărât să se dedice sarcinii sale. Când s-a întors, a răsturnat un teanc de dosare, anulând ore întregi de muncă. Ore de muncă pe care și le asumase pentru colega ei de cameră, și măcar Bloom îi era recunoscătoare?

Aisha a vrut să țipe, așa că, în schimb, a închis prea cu forță sertarul dulapului cu dosare, făcând să se desprindă o bucată de furnir.

— Perfect! a mormăit Aisha și s-a aplecat să îndrepte situația.

Doar că bucata de furnir nu căzuse. Fusese tăiată pentru a crea un compartiment secret. În interiorul compartimentului se afla un inel de metal, nu mai mare decât o monedă de douăzeci și cinci de cenți, și de îndată ce Aisha l-a atins, inelul s-a umplut cu o energie statică pârâitoare.

L-a ridicat în lumină. Nimic.

Apoi, Aisha l-a dus la ureche.

Instantaneu, vocea reginei Luna, care suna complet diferit și mult mai puțin caldă, a izbucnit: „Asistentul tău a murit aici! În biroul tău! *Sigur* ai o teorie despre ce s-a întâmplat”.

FOC

Mergeam prin curte, încercând să-mi țin capul plecat în timp ce alții nu reușeau să vorbească mai încet, când Aisha a venit în fugă spre mine.

Aisha, pe care nimic nu o fascina de obicei, avea probleme cu vorbitul în șoaptă:

— Bloom! a spus ea. N-o să-ți vină să crezi ce am găsit în biroul meu!

M-am încordat.

— Dosare?

— Un inel care acționează ca un dispozitiv de tras cu urechea! aproape că a țipat Aisha. Cred că a fost al lui Callum. Regina Luna a venit la birou – arată exact ca Stella, doar că e și mai intimidantă – și eu am răsturnat niște hârtii. Am vrut doar să pun lucrurile deoparte. Apoi am găsit un inel de metal într-un sertar și, când l-am luat, am auzit un bâzâit. Așa că am dus inelul la ureche. Și îți jur că am auzit-o pe regina Luna cum a spus „Asistentul tău a murit aici! În biroul tău! *Sigur* ai o teorie despre ce s-a întâmplat!”

— Stai un pic! i-am zis eu. Callum nu-și vizitează familia? *A murit?*

Aisha și cu mine ne-am continuat plimbarea, ea începând să-mi povestească totul cu sufletul la gură.

— Și *Dowling* mi-a spus că a plecat din cauza unei urgențe de familie. Deci sunt…

O, doamna Dowling era cea mai rea! Nu-mi venea să cred că avusesem vreodată încredere în

ea. Nu-mi venea să cred că-mi dorisem să măncred în ea.

— A mințit. Șocant! Așadar, Callum a pățit ceva. Ce ai făcut cu inelul ăla?

— L-am pus înapoi, mi-a răspuns Aisha.

M-am uitat lunga la biata, dulcea și inocenta mea colegă de cameră.

— Nu-mi spune că ai de gând să-l lași acolo și să uiți totul!

— Exact asta intenționez să fac. Mi s-a părut... greșit.

— În mod clar, Callum nu era de acord. Ce crezi că urmărea?

Aisha mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Poate avea și el un prieten care avea nevoie să o spioneze pe Dowling?

Am ignorat replica ironică.

— Sau cerceta vreunul dintre secretele lui Dowling și voia să știe mai multe.

Callum fusese întotdeauna liniștit și discret. Măcar dacă aș fi aflat ceva despre el înainte să fie prea târziu... Poate ar fi reușit să mă ajute.

Fusese ucis în biroul lui Dowling. Cine ar fi putut să o facă? Din câte știam, eu eram singura elevă care se tot strecura în biroul lui Dowling, iar eu nu eram ucigașul. Deși, fără îndoială, toată lumea de la Alfea ar fi fost gata să creadă că eu eram.

În timp ce Aisha și cu mine ne plimbam, privirile aruncate în direcția noastră erau din ce în ce mai intense, iar bâzâitul discuțiilor, tot mai sonor. Am vorbit mai încet, ca să nu ne mai audă

nimeni discutând despre crimă și faptul că ne furișam în biroul lui Dowling.

— Ești sigură că nu a distrus arhivele…?

Schimbarea bruscă a subiectului a părut să o tulbure pe Aisha.

— Ce?

— Arhivele din perioada de dinainte să ajungă directoare, i-am amintit Aishei. Nu crezi că le-a distrus?

— Glumești? Femeia aia iubește hârțoagele! M-am oferit să încep să scanez fișierele și să le introduc în sistemul informatic, iar ea s-a uitat la mine de parcă aș fi avut două capete. Arhivele alea trebuie să fie în continuare pe undeva.

M-am oprit din mers și ăla a fost momentul în care Aisha și-a dat clar seama că urma să se întâmple un dezastru.

— Bloom! a spus Aisha. E obligatoriu să participăm la adunare.

— Ceea ce înseamnă că toți o să se concentreze la asta.

— Bloom…!

— Nu-ți cer să vii, am asigurat-o eu.

— E o idee proastă!

— O idee proastă este să particip la adunarea aia unde toată lumea o să se uite la mine de parcă aș fi o ciudată. M-am oprit, încercând să-mi organizez argumentele. Nu pot să stau și să ascult cum oamenii inventează lucruri despre mine. Mai ales când nici măcar eu nu știu care este adevărul.

Aisha a deschis gura ca să mă contrazică, dar mi-a văzut fața și, probabil, cât de serioasă eram.

A oftat.

— Bine! Te-a apucat o migrenă cumplită. Abia ai putut să stai în picioare. Ne-am înțeles?

Am zâmbit.

FOC

Bănuiam unde să caut arhivele pierdute. Unde altundeva, dacă nu în locul în care depozitaseră poza lui Rosalind și ascunseseră toate relicvele războiului?

M-am întors în părăsita Aripă de Est.

Nu mă așteptasem ca Aripa de Est să fie ciudată, însă era de un milion de ori mai înfiorătoare în lipsa petrecăreților și a muzicii. Fără focurile de tabără, aici era întuneric, iar holurile păreau mai înguste și mai întortocheate. Ca într-un labirint. Am cotit cu grijă.

M-am îndreptat către o ușă și am încercat mânerul, doar ca să descopăr că nu era blocat. Era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să-mi încep căutarea.

Am zâmbit și am deschis ușa.

Apoi, o mână a închis-o trântind-o.

Am tresărit speriată din cale-afară și mi-am ridicat privirea către cineva care nu părea fericit să mă vadă.

— Ce cauți aici? m-a întrebat Sky.

SPECIALISTUL

Riven se îndrepta spre adunarea Reginei

Lunatice, când a văzut-o pe Beatrix mergând prin locuri întunecate cu aerul unei femei care avea o misiune.

Riven i s-a alăturat cu un zâmbet diabolic.

— Unde mergem?

— Ia uite cum te ții după mine! Adunarea este obligatorie pentru toți.

O clipă, dispoziția plăcută în care se afla Riven a pălit. Iubita lui avea o expresie ciudat de ostilă, de parcă nu l-ar fi dorit prin preajmă sau ar fi intenționat să-i facă ceva groaznic dacă ar fi rămas pe lângă ea.

Beatrix i-a aruncat un zâmbet sexy.

— Deci… vii sau nu?

S-a întors și s-a îndreptat cu pași rapizi spre Aripa de Est. Era o idee bună. Acolo puteau să aibă parte de ceva intimitate.

Ce femeie! Riven a urmat-o de îndată.

MINTE

Stella stătea în primul rând, departe de colegele ei de apartament și între doi străjeri solarieni. Dacă te uitai la ea, ai fi crezut că Stella se bucura în sfârșit că se afla în locul ei de drept ca prințesă, dar Musa percepea, vag, altceva. A încercat să nu dea curs curiozității. La o adunare participau mulți. Dacă ar fi permis cuiva să intre, ar fi fost copleșită.

Dowling, Silva și Harvey se plimbau printre elevi, monitorizându-le comportamentul.

În acel moment, toată lumea s-a liniștit când

Regina Luna s-a apropiat din partea laterală a sălii. Ochii i-au strălucit și lumina a căpătat o nuanță subacvatică. Liniștea s-a așternut imediat în sală. Luna s-a uitat în jur.

— E cam teatral, nu-i așa? a întrebat regina, părând amuzată.

Ochii i-au strălucit din nou și ea s-a scăldat într-o lumină caldă și blândă. S-a oprit o clipă, dominând scena cu ușurință, grație și un zâmbet dezarmant care spunea „Sunt exact ca voi".

Politicienii! a gândit Musa. Luna era clar bună la ce făcea, dar Musa nu trebuia să-și folosească puterile ca să-și dea seama că nu trebuia să o creadă pe deplin.

— Iată-ne! a declarat cu mulțumire regina Luna și, apoi vocea ei melodioasă s-a transformat în cea a unui povestitor. Când eram la Alfea, relația mea cu adunările a fost mereu una controversată*. Îmi plăcea la nebunie* să scap de ore. *Uram* să mi se țină discursuri... Dar nu am venit să vă țin discursuri, a continuat pe un ton mai serios. Am venit să vă tratez ca pe adulții care sunteți. Să vă vorbesc despre Incendiați.

Musa stătea cu Aisha, Terra și Sam, cei doi frați părând să se înțeleagă destul de bine astăzi, lucru pe care Musa îl considera încurajator. Mai puțin încurajatoare i se părea febra regalității din jur.

— Tot nu-mi vine să cred că e mama Stellei! a spus Aisha extaziată.

— Nu-i așa? i-a răspuns Terra la fel de încântată. E o zână extrem de puternică! Fără orgoliu. Cu obiective importante. Pun pariu că o

înnebunește pe Stella!

Alături, Musa era doar pe jumătate atentă la fanele reginei. Citea un mesaj de la Sam, în care scria*: Încep să cred că de fapt îți place toată treaba asta cu furișatul.*

Regina Luna și-a continuat discursul despre damnare și întuneric:

— Au trecut ani de zile de când a fost zărit ultimul, însă de curând, după cum știți toți, au fost uciși doi dintre ei.

Sam și-a sprijinit piciorul de al Musei. Fata s-a străduit să nu zâmbească și și-a atins ușor brațul de al lui, surprinzându-l zâmbind.

— Musa! a exclamat Terra.

Musa a ieșit din transa ei hormonală și și-a dat seama că Terra se holba la ea.

— Ce este?

Inima Musei bătea cu putere. Oare Terra văzuse ce se întâmpla? Dacă da…

— Prin ce trece Stella acum? Se simte groaznic, nu?

Musa a răsuflat ușurată. Ar fi făcut orice și-ar fi dorit Terra, câtă vreme nu ar fi bănuit nimic. Și-a invocat puterea, urmărind comportamentul ciudat al Stellei…

— Te rog să aștepți! i-a șoptit Terrei.

— Fiecare suveran al acestui tărâm și-a asumat responsabilitatea de a ne apăra ținutul de aceste creaturi. Acum, datoria este a mea, a intonat regina Luna.

Dar, în timp ce magia Musei își făcea efectul, Dowling a trecut pe lângă scaunul Stellei și i-a

atras atenția Musei.

— Ce naiba? s-a scăpat Musa.

Ea a urmărit cu atenție cum Dowling se plimba prin cameră. Aparent, Dowling se asigura că elevii ei erau atenți. Dar în mână ținea un obiect, un fel de cilindru de sticlă. Musa a intuit ce simțea Dowling. Neîncredere? Dar față de cine?

Brusc încordată, Musa le-a șoptit celorlalte:

— Adunarea asta nu este doar despre Incendiați. Se mai întâmplă ceva.

FOC

Sky s-a uitat în liniște la comoara alcătuită din fotografii cu Rosalind care aveau legătură cu mine. Nu spusese prea multe de când îi explicasem ce intenționam să fac.

— Dacă ai de gând să mă judeci, te rog frumos să te alături celorlalți elevi și s-o faci pe la spatele meu! i-am cerut eu.

— Nu te judecă nimeni, mi-a vorbit Sky cu blândețe.

Am râs batjocoritor.

— Nu știam că ești orb! Și surd. Ar trebui să te duci la doctor.

Sky a zâmbit, parcă din reflex. Ca și când l-aș fi fermecat peste măsură. Fermecat de un copil schimbat la naștere. Iar asta m-a făcut să am încredere în el. Dacă exista vreo persoană căreia să-i pot încredința adevărul, Sky era aceea.

— Am încercat din răsputeri să fiu indiferentă; să-i las pe oameni să șoptească când trec pe lângă

ei și să nu le strig mereu că sunt niște nemernici. Am făcut o pauză. Dar adevărul este că e nasol. Foarte nasol.

— Oamenii *sunt* nemernici, Bloom. Deci poate c-ar *trebui* să țipi.

Sinceritatea lui aproape că m-a făcut să simt o durere în inimă, de parcă în piept aș fi avut un magnet care voia să mă tragă spre el. Am făcut un pas înainte, apropiindu-mă. Până când Sky s-a îndepărtat, iar eu am simțit în piept lipsa apropierii lui.

— Nu știam că există, a spus Sky.

M-am uitat la fotografie. Rosalind stătea în centru, un general maiestuos care controla totul, lângă Dowling, Silva, profesorul Harvey, tatăl Terrei – cu toții, mai tineri – și un bărbat chipeș, cu ochi care-mi aduceau aminte de ai lui Sky.

— E tatăl tău? O cunoștea pe Rosalind? am întrebat nerăbdătoare când Sky a dat aprobator din cap.

— Știam că o femeie este comandantul lui, dar nu pot să-ți spun sigur dacă i-am auzit vreodată numele.

Pentru că Dowling interzisese să se vorbească despre Rosalind. Am încuviințat și am rămas încă o secundă cu privirea ațintită la imagine. Rosalind și tatăl lui Sky aveau cele mai intense priviri dintre toți cei surprinși în poză. Ei doi păreau să alcătuiască o echipă foarte puternică.

— Semeni cu el.

— Și mă port ca el, și poate că într-o zi, dacă muncesc destul de mult, am să reușesc să devin

un războinic pe jumătate la fel de bun pe cât a fost tatăl meu, a spus Sky imitându-l pe Silva.

A renunțat la teatru.

— Scuze! Din reflex.

— E ciudată să simți că toți îl cunosc mai bine pe tatăl tău decât tine?

— Probabil nu la fel de ciudat ca a nu ști cine este. Vocea lui Sky era blândă. Locul ăsta. Alfea e căminul meu de o viață întreagă. Nu pot să-mi imaginez prin ce treci, Bloom. Cât de imposibil de greu trebuie să ți se pară totul.

Simțeam că mă înțelege și aveam nevoie de asta. Atât de mult! Mai mult decât ar fi trebuit.

Am simțit din nou zvâcnirea aia în piept, dorindu-mi să fiu aproape de el. Nu să fac ceva greșit, ci să mă sprijin de Sky. Să împărțim puterea, înțelegerea și căldura.

— Se pare că nu suntem singurii care pun ceva la cale, a șoptit Beatrix.

Sky și cu mine ne-am ridicat grăbiți privirea și am dat peste Riven și Beatrix, mândri ca niște pisici care tocmai descoperiseră o mină de cărbuni plină cu canari.

APĂ

— Dowling este neliniștită, le-a spus Musa celor din grup.

— La o adică, asistentul ei a murit, a zis Aisha.

Și Aisha era îngrijorată. Nu era momentul să se poarte iresponsabil, și totuși iată că Bloom fugise din nou. Lăsând-o să-i fie secretară, Dowling avea

încredere în Aisha, iar ea nu era demnă de încrederea ei.

— Dar și Silva e în alertă maximă. De parcă pretutindeni ar putea să existe o amenințare. Și…

Musa a amuțit. Terra s-a uitat la ea, înțelegând de ce.

— Și tatăl meu?

— E speriat. Extrem de speriat.

Terra și-a măsurat tatăl din priviri și apoi s-a uitat la Dowling și la cilindrul de sticlă din mâna ei. Terra nu era proastă. Clar punea cap la cap niște indicii.

— Mai devreme făcea ceva, a zis ea lent. Cu pietrele pe care le folosesc pentru Recipient. Urmărește magia. Și acum doamna Dowling are…

Vocea reginei Luna a acoperit toate celelalte voci, anunțul răsunând prin încăpere ca un clopoțel.

— În Solaria urmărim cel puțin cinci Incendiați. Amenințarea este serioasă. Și tinde să devină și mai serioasă.

Un murmur a străbătut mulțimea. Brusc, elevii se confruntau cu gravitatea situației. Aisha se întreba dacă mai simțea vreunul dintre ei ce simțea ea. O parte din ea se gândise la Alfea ca la un joc la care putea să exceleze, dar ăsta nu era deloc un joc.

Regina Luna a continuat:

— Conflictul se ivește la orizont. În trecut, Alfea reprezenta principalul teren de antrenament pentru zânele și Specialiștii care se luptau cu Incendiații. Se pare că va fi din nou. E vremea să

fiți atenți cu toții!

SPECIALISTUL

A fost destul de grozav, cugeta Riven. El și iubita lui, prietenul său cel mai bun și... amica schimbată la naștere care complica totul. Umblau prin Aripa de Est în căutarea aventurii. Comiteau infracțiuni, deși Riven nu-și dăduse de fapt încă seama ce infracțiune săvârșeau. Îi plăcea să îl vadă pe Sky chiulind de la adunare și făcându-și nițel de cap. Riven și Beatrix îi tachinau pe Bloom și Sky cu relația lor ilicită-și-totuși-pură. Riven era fericit.

— Vai! O aventură emoțională! i-a luat Beatrix peste picior pe cei doi iubiți cu siguranță nu prea tineri. De fapt, e mult mai grav!

Sky s-a întunecat la față. În mod clar, îi atinsese un punct sensibil. Riven nu voia să strice distracția, așa că, înainte ca Sky să apuce să reacționeze, Riven a tras de o ușă din cealaltă parte a camerei. Un lacăt greu a zăngănit. Sunetul i-a atras atenția lui Beatrix.

— O, îmi plac ușile încuiate!

Riven trăia ca să îi distreze pe alții.

— Ce-i aici, în spate? a întrebat Riven.

Dacă tot intrau ilegal, măcar să o facă așa cum scria la carte.

— Nu știu, i-a răspuns Sky rigid. Silva e singurul care are cheia.

Bloom s-a apropiat încet de ușă, părând intrigată. Vedeți, nu avea resentimente din cauză că bârfise că era un copil schimbat la naștere.

Riven îi dădea o mână de ajutor în misiunea ei.

— Deci cum intrăm? a întrebat Bloom.

— Nu intrăm, a răspuns Sky, stricându-le tot cheful.

Și Bloom era de aceeași părere.

— Și dacă acolo sunt mai multe chestii? E cam singurul motiv pentru care am venit aici și…

— Am să-l întreb pe Silva când am să-l văd data viitoare.

Sky încerca să pună capăt conversației, însă Bloom se uita cu încăpățânare la ușă. Se transforma într-o bătălie a voințelor. Sky nu știa mare lucru despre roșcate, gândea Riven.

— Sky! a spus Bloom.

— Cu cât îi zici mai mult „nu”, cu atât mai mult își dorește asta. Cedează, i-a spus Riven mieros.

— Chiar trebuie să vorbim despre consimțământ? l-a tachinat Beatrix.

Trebuiau să discute despre cuvintele cu dublu înțeles? Pentru că Riven refuza să renunțe la ele.

Bloom s-a întors cu fața la Beatrix și Riven.

— Ce spuneați că faceți aici? i-a întrebat ea.

Uau, o ajutau! Sky era cel care-i stătea în cale.

— Suntem de partea ta, i-a răspuns Beatrix.

Și era adevărat: iubita lui Riven avea întru totul dreptate!

— N-am nevoie de ajutor din partea unor oameni care postează videoclipuri în care-și bat joc de prietena mea!

Riven s-a crispat în sinea lui, dar a refuzat să se dea de gol.

— Uite, știu că videoclipul a fost prea mult, dar

eu nu am spus nimic despre Terra. Doar eram de față. Beatrix a făcut o pauză lungă. Dacă vrei să te superi pe unul dintre noi, gândește-te la nemernicul care le-a zis tuturor că ai fost schimbată la naștere.

Sky și Bloom au înghețat. Amândoi s-au uitat la Riven.

Și, deodată, Riven nu s-a mai simțit binevenit, inclus sau fericit.

— Nu așa mă gândeam c-ai să mi-o tragi azi, Bea, i-a zis cu răceală și a plecat în grabă, refuzând să audă ce avea de zis Sfântul Sky despre situația asta.

Nu suporta să mai audă un cuvânt din gura lui Beatrix. Nu suporta dezamăgirea de pe chipul lui Sky. Nu știuse că Sky avea așteptări de la el. A ieșit cu pași mari pe teren, alergând sub cerul liber și dorindu-și doar să plece cât mai departe.

— Chiar fugi de mine? l-a întrebat Sky.

Riven s-a lăsat ademenit și s-a întors.

— Bine! Sunt pregătit să aud ce ticălos sunt!

— Ești, a spus Sky răspicat, iar Riven s-a abținut să tresară. Adică, ai fost dintotdeauna unul. Dar de când…

Sky a ezitat. În mod clar, Sfântul Sky își făcea griji să nu-i rănească sentimentele lui Riven, chiar dacă Riven era îngrozitor și, aparent, Sky așa îl considerase tot timpul.

— De când ce? l-a încurajat Riven. Exact! Abia aștept să aud!

— Bine, în regulă. Ești și mai ticălos de când ai început să te culci cu Beatrix.

— Habar n-ai! l-a tachinat Riven.

Gluma nu a părut să-l amuze pe Sky. Și ce mai rămânea din relația lor, dacă Riven nu-l făcea pe Sky să râdă? Riven știa că era singurul motiv pentru care Sky îl ținea prin preajmă.

— Fii și tu serios! i-a cerut Sky.

Riven i-a întâlnit privirea.

— Sunt! a replicat el furios. Îmi place de Beatrix. Și ea este prima persoană din nenorocita asta de școală care mă place așa cum sunt.

Din punctul de vedere al lui Beatrix, el nu era un proiect pentru Sfântul Sky. Nu… ce fusese pentru Terra. Nu doar o pasiune pentru o bunăciune, ca Dane. Beatrix îl alesese pe *Riven.* Uneori, exagera. La fel și el. Era în regulă. Nu intenționase asta. Riven înțelegea. Se înțelegeau reciproc.

— Și eu ce sunt? a întrebat Sky încet.

— Tipul care se crede întotdeauna mai bun decât mine! Riven a așteptat ca Sky să nege, știind că nu avea să o facă, apoi a continuat: Și de ce îmi aruncați toți asta în față? Ai iubită. Poate ar fi mai bine să nu mai stai pe lângă boboace cât timp prințesa rămâne agață de tine!

— Nu așa stau lucrurile! s-a răstit Sky.

Riven nu voia să-l rănească pe Sky. Dar avea s-o facă, pentru că era un om oribil. Pentru că se săturase ca totul să fie oribil când acționa el, și perfect când era vorba despre Sky.

— Ești sigur? l-a întrebat Riven. Pentru că poate asta văd toți ceilalți. Inclusiv Stella. Și, sincer, probabil ăsta e și motivul pentru care mi-a

spus de la bun început că Bloom a fost schimbată la naștere.

MINTE

Musa știa că Terra își făcea griji pentru tatăl ei, Dowling și orice altceva se întâmpla cu ei. Și ea era îngrijorată, dar totul se risipea când o săruta Sam.

— Vreau s-o fac în public, i-a spus Sam cu blândețe, sărutând-o din nou.

Deși i-a plăcut, l-a împins.

— Și îmi place că avem ceva doar al nostru. Nu e vorba doar despre Terra. Dacă toți elevii o să afle că suntem împreună, am să simt reacțiile tuturor. Bune sau rele, pozitive sau negative.

Sam a oftat.

— Știu că trebuie să le simți, dar trebuie să-ți și pese?

— Mi-aș dori să fie atât de simplu!

Musa își dorea să-i fi putut explica cum era pentru ea, cum fiecare gând despre propria persoană era ca un val care putea s-o ducă în larg sau să o scufunde. Nu știa cum.

După cum o privea Sam, părea să înțeleagă cât de greu îi era să spună cuvintele cu voce tare.

— Nu te supăra, dar se pare că… e cam de rahat să fii empată.

— Nici întâlnirea cu un empat nu e chiar floare la ureche!

Musa intenționase ca replica ei să fie o glumă, însă păruse prea reală.

— Merită, i-a spus Sam cu blândețe.

Asta zicea acum, dar Musa știa că, într-o zi, avea să se supere pe ea. Că Terra avea să se supere pe ea. Când oamenii credeau că ești fata care știe totul, se așteptau să le dai totul. Dar acum, își dorea doar pentru ea asta.

FOC

Am încercat din nou ușa încuiată, în timp ce Beatrix s-a uitat în dorul lelii la fotografiile cu Rosalind pe care le scosesem.

— Deci, a spus Beatrix. Rosalind. Lasă-mă să ghicesc! Crezi că ea a fost cea care te-a schimbat în Prima Lume.

Nu am răspuns. Beatrix a studiat fotografiile în continuare.

— Era aprigă, a comentat Beatrix.

Asta m-a făcut să mă opresc.

— La petrecere mi-ai spus că nu știi cine este, am zis, precaută.

Beatrix a ridicat din umeri.

— Nu ai vrut să-mi zici motivul, așa că nici eu nu ți-am spus nimic despre ea.

— Oricum nu contează. Am dat doar peste piste false. Cu excepția ăsteia.

M-am oprit, frustrată, în fața ușii încuiate.

— Așadar, să intrăm! a sugerat Beatrix.

— E încuiată, am subliniat eu.

— Iar tu ești o Zână de Foc. Te-am văzut la oră, Bloom. Știu că ești puternică. Mă-ntreb doar cât de puternică…

Pe cât de puternică trebuia să fiu. Am întâlnit

ochii negri ai lui Beatrix.

— Dacă aș fi vrut, aș fi putut să trec de ușa asta. Aș fi putut să incendiez și toată școala, dar *mi puterea* este problema mea.

— E bine de știut! a spus Beatrix cu glas mieros.

Telefonul mi-a bâzâit: un mesaj de la Sky, în care scria: *Tot acolo ești?* M-am gândit la ușă, iar apoi la mesaj.

— Doar că nu vreau să îl pun într-o lumină proastă pe Sky.

— Dar vrei răspunsuri…

Ce îți dorești mai mult: pe Sky sau răspunsuri? insinua tonul lui Beatrix. Dar bineînțeles că voiam răspunsuri. Și nu mi-l puteam dori pe Sky.

Luând o hotărâre, i-am răspuns la mesaj: *Nu. Am probleme cu colegele de apartament. Vorbim mai târziu.* Când am terminat, mi-am ridicat privirea.

— Presupun că aș putea să topesc balamalele?

Chipul lui Beatrix spunea că era puțin impresionată de sugestia mea. Dar apoi a ridicat lacătul care nu mai bloca ușa.

— Sau aș putea să-l sparg.

Asta nu-mi trecuse prin cap. Am presupus că nu gândeam ca o fată rea, așa, ca Beatrix, dar credeam că pot să-mi petrec timpul cu una.

— Așa nu lăsăm prea multe urme, am recunoscut eu.

Am intrat împreună pe ușă.

LUMINĂ

O rază de lumină emana din mâinile Stellei în timp ce stătea în biroul directoarei. Exersase cu Dowling de o sută de ori, dar acum o urmărea mama ei. Chipul reginei Luna era de necitit.

— Ce vrei să facă lumina? a întrebat Dowling.

Stella și-a adunat toată hotărârea și magia, iar raza s-a separat în șapte fascicule identice de lumină albă.

— Nu-ți uita scopul! a spus Dowling. Tu controlezi lumina. Nu ea te controlează pe tine.

Stella și-a mișcat mâna, îndoind cele șapte fascicule, rezultatul fiind același cu trecerea luminii printr-o prismă. Razele au format un curcubeu perfect colorat.

— Bine lucrat! a rostit Dowling cu vocea ei gravă.

Stellei i s-a părut că strălucea, chiar dacă lumina a dispărut.

Până când și-a auzit mama zicând:

— Spune-mi, te rog, că a fost o glumă! Regina Luna s-a uitat cu răceală la Dowling. Ați învățat-o să facă un curcubeu. Să își arate puterea, a spus pe un ton personal și afișându-și adevărata față, diferită de masca la care apelase toată ziua.

Stella și-a dorit să se facă mică și să dispară.

— Am discutat despre asta la sfârșitul semestrului trecut, a spus calmă Dowling. Restaurarea magiei reprezintă un proces.

— Nu mi-am trimis fata înapoi la Alfea pentru un *proces!* a izbucnit Regina. Am trimis-o pentru că mi-ați promis că o veți ajuta să-și revină după

incidentul cu Ricki.

Menționarea numelui lui Ricki și modul în care mama ei vorbea despre ea, ca și când ar fi fost o jucărie stricată, erau ca niște lovituri fizice pentru Stella, dar fata încerca din răsputeri să nu se poarte ca și când ar fi simțit durerea.

— Incidentul s-a petrecut deoarece înainte a fost instruită să se concentreze doar la rezultat, a răspuns Dowling cu o urmă de răceală în glas.

Mama Stellei a privit-o pe Dowling cu un dispreț rece și regal.

Dowling s-a uitat la Stella, iar tonul ei a căpătat o nuanță neutră.

— Când va fi pregătită, vom trece la o magie mai puternică. Va dura o vreme.

— Să îți recit lista de amenințări cu care ne confruntăm cât alegi *să nu te grăbești?* a întrebat regina Luna.

— Mamă..., a șoptit Stella.

Regina Luna s-a uitat la Stella, fără să ridice vocea când i s-a adresat:

— Nu vorbi în timp ce vorbesc eu! Și-a mutat atenția din nou la Dowling. Solaria este ținutul cel mai puternic în Lumea Cealaltă. Ea este moștenitoarea sa. O prelungire a acelei puteri.

Stella nu voia să o contrazică, dar se lupta pentru viața ei.

— Dar ceea ce face doamna Dowling funcționează! Puterea mea a crescut atât de mult...

— Nu mă întrerupe când vorbesc! a zis regina Luna pe un ton mai dur.

Stella și-a amintit ce făcuse în poiană ca să o protejeze pe Bloom. Era mândră de fapta ei și se putea încuraja cu asta.

— L-am orbit pe unul dintre Incendiați, a spus ea.

— Și a făcut-o cu precizie și pricepere, aș putea adăuga, s-a auzit Dowling.

— Și crezi că asta înseamnă puterea? a întrebat mama Stellei.

Brusc, ochii reginei au strălucit într-o nuanță de galben aprins. Lumina a părut să învăluie camera, iar mama ei a dispărut. Stella s-a întors, ca să vadă că dispăruse și Dowling.

Stella a rămas fără aer. A închis ochii. Când i-a deschis, nu se mai afla în birou, ci în întuneric. Complet singură. Simțindu-se la fel de singură și de speriată ca atunci când era mică. Știa că nu e adevărat, dar tot era îngrozită.

A vorbit foarte încet. Implorând:

— Te rog, încetează!

A închis ochii. Din fericire, s-a trezit iar, brusc, în biroul directoarei, unde se simțea în siguranță.

Mama sa a pășit direct în fața ei. Nu mai era o ființă creată din lumina soarelui, ci una din gheață și foc, orbitoare și îngrozitor de rece.

— Când controlezi lumina, a spus regina Luna, controlezi ce văd oamenii. Și, în ciuda a ceea ce se spune că ar fi lucruri de valoare în viața asta, aparențele sunt importante.

Stella nu se putea opri din tremurat. Mama ei s-a întors, mutându-și atenția asupra lui Dowling.

— Tu știi asta mai bine ca oricine, Farah! Mai

ales având în vedere eforturile mele de a te ajuta să le păstrezi.

— Da, amândouă ne-am străduit să păstrăm reputația ținutului Solaria, a recunoscut Dowling.

Stella nu știa ce însemna asta, dar își dădea seama că între mama ei și directoare se petrecuseră mai multe decât și-ar fi putut ea închipui. Poate că Dowling nu era de partea ei. Poate că erau amândouă împotriva ei.

— Stella, a rostit clar Dowling, ai făcut o treabă excelentă! Poți să pleci.

Când a ieșit, Stella a trecut clătinându-se pe lângă Aisha, care bâjbâia în birou căutând ceva: Stella putea doar să spere că Aisha nu avea să observe cât de tulburată era.

PĂMÂNT

În seră, Terra și-a surprins tatăl înjurând cilindrul de sticlă plin cu Pietre-Recipient.

— S-a întâmplat ceva cu proiectul tău? Pot să te ajut! s-a oferit ea imediat. Doar…

— Nu e momentul potrivit! a izbucnit tatăl ei.

Terra a dat înapoi. Tatăl ei nu îi vorbea niciodată așa, iar fata a văzut imediat regretul pe chipul lui.

— Îmi pare rău, dragă! a rostit bărbatul pe un ton care voia să-i transmită *tu ești fetița mea.* Dar sunt bine. Mulțumesc, totuși!

Vorbele lui nu au liniștit-o deloc.

— Dacă s-ar întâmpla ceva, mi-ai spune, nu? a întrebat disperată Terra.

— Bineînțeles că da, a liniștit-o tatăl ei.

Ea l-a fixat cu privirea, încercând să își ascundă dezamăgirea și întorcându-se apoi cât de repede a putut în apartamentul Winx, unde le-a găsit pe Aisha și Musa, cărora le-a spus:

— M-a mințit în față! De ce ne mint cu toții?

— Poate sunt nevoiți să o facă. Regina Luna... Aisha părea neliniștită, ca și când ar fi știut ceva ce ele nu știau. Pare să prețuiască secretele.

Musa i-a aruncat Aishei o privire deosebit de tăioasă.

— Orice s-ar întâmpla, sunt sigură că ei cred că acționează corect, a continuat Aisha.

— Întotdeauna fac așa, a spus Musa posomorâtă.

— Atunci trebuia să-mi zică „Terra, nu pot să îți spun”. Nu să mă mintă!

Terra era pe punctul de a-și frânge mâinile. Musa și-a mutat privirea, ca și când ar fi regretat dintr-un motiv oarecare. Aisha, ca de obicei, a încercat să rezolve problema.

— I-a făcut doamnei Dowling un preparat cu Pietre-Recipient, nu? Și treaba Pietrelor-Recipient este să citească magia, lucru pe care îl făceau la adunare.

Fetele s-au uitat una la cealaltă, analizându-i spusele.

— Așadar, avem de-a face cu un cadavru, a continuat Aisha. Adulți îngrijorați...

— Dar dacă ei cred că o zână l-a ucis pe Callum? a întrebat Musa.

— O zână care a participat la adunare, a

completat Aisha.

Profesorii căutau printre elevi suspectul de crimă.

— Erau nervoși și după aceea, a spus Musa, iar Terra a dat din cap, gândindu-se la tatăl ei, care se juca în seră cu cilindrul. Deci în mod clar nu au găsit-o.

Ușa s-a deschis cu un bubuit, iar Sky a dat buzna în cameră, întrerupându-le munca de detectivi.

— Bloom e aici?

Aisha i-a ignorat întrebarea, adresându-i alta:

— Ți-a povestit Silva? Ce s-a întâmplat azi? Trebuie să îți fi povestit.

Sky s-a încruntat.

— Astea-s problemele din apartament de care vorbea Bloom?

— Ăăă, a spus Musa. N-avem nicio problemă aici.

Sky s-a încruntat.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic!

Terra știa prin ce trece el. În plus, ea terminase cu secretele și avea încredere în Sky. El era bun cu Riven: ar fi fost bun cu oricine.

Așadar, și-a exprimat părerea:

— Asistentul lui Dowling a murit și profesorii cred că ucigașul este o zână și s-au folosit de adunare ca să o găsească, dar nu au făcut-o, deoarece el sau ea în mod clar nu era acolo, iar acum nu mai credem și nu mai avem încredere în absolut nimeni…

Sky a înjurat.

— Beatrix!

Preț de o clipă, Terra a fost pur și simplu nedumerită. Sky venise aici ca să o caute pe Bloom. Ce legătură avea iubita tocilară a lui Riven cu Bloom?

FOC

În camera care nu mai era încuiată, peste tot erau hărți împrăștiate, pe la colțuri aflându-se niște relicve militare și cutii cu dosare. Și peste tot era un praf ce dădea de înțeles că încăperea nu mai fusese deschisă de ani de zile.

Cercul acoperit cu nisip din mijlocul podelei era pur și simplu ciudat.

— Știam că Alfea are un trecut militar, dar încă este o școală. Locul ăsta? Seamănă cu... un cabinet de război, am spus eu tulburată.

Nu știu ce a făcut Beatrix, dar, brusc, textura nisipului a părut să se schimbe, curgând în linii și cercuri. M-am uitat în jos și am dat peste o hartă cu Lumea Cealaltă apărând în mijlocul camerei.

— Nu seamănă cu un cabinet de război. *Chiar e* unul. Un loc unde oameni puternici și necinstiți decid cine trăiește și cine moare.

Nu știam ce să înțeleg din asta, așa că m-am îndreptat spre dosare. Aveam nevoie de dovezi clare.

Beatrix pur și simplu m-a urmărit cum scotoceam prin cutii. Nu după mult timp, am întins hârtiile pe dulapuri. Alcătuiam o cronologie.

— Se pare că Rosalind nu prea a trecut pe la

școală în 2004.

— Serios? a spus Beatrix. Conducea cruciada împotriva Incendiaților.

— Trebuie să aflu unde se afla în decembrie, când m-am născut eu.

Asta a părut să o intereseze pe Beatrix, deși nu știam de ce o privea data nașterii mele. Însă eu eram mai preocupată de ceea ce tocmai descoperisem printre cutii.

— Cred că ăsta ar putea fi jurnalul lui Rosalind din anul ăla.

Telefonul mi-a bâzâit din nou. Apoi din nou. Și din nou.

— E cam deranjant, a remarcat Beatrix.

Mi-am scos telefonul, uitându-mă cu un ochi la mesaje. Fără să le văd cu adevărat.

— Nesfârșitele mesaje de grup din apartament. Am să le citesc mai târziu.

Mi-am lăsat telefonul pe masă și am luat jurnalul lângă unul dintre rafturi, încercând să pun totul cap la cap.

Beatrix nu și-a mutat privirea de la telefonul meu când a bâzâit din nou. Probabil o deranja.

Am încercat să o fac să se concentreze la lucrurile importante.

— Se pare că Rosalind a fost într-un loc numit Aster Dell.

Beatrix s-a apropiat încet de telefonul meu care, chiar atunci, a încetat să mai bâzâie. Era minunat.

Am continuat, entuziasmată:

— Dar dacă părinții mei biologici nu sunt elevi?

Dacă sunt din Aster Dell?

Beatrix s-a uitat la mine, rostind pe un ton amabil:

— Ai zis cumva Aster Dell?

— Mda. Poți să mai faci o dată chestia aia cu harta? Poate reușesc să-l găsesc.

Un zâmbet s-a ivit pe chipul lui Beatrix.

— Nu este nevoie. Chiar știu unde este. Vrei să mergi?

Îmi dorisem să primesc răspunsuri, dar ideea de a-mi fi brusc oferite m-a amețit.

— Ce? Acum?

— E la câteva ore de aici, m-a ispitit Beatrix.

Am ezitat, neștiind ce să-i răspund.

Beatrix a continuat:

— Ai chiulit de la adunare, l-ai mințit pe Sky și ai intrat prin efracție în cabinetul secret de război. Acum ai de gând să renunți?

Avea dreptate. Dar nu puteam să îmi imaginez cât de consternată ar fi fost Aisha dacă ar fi știut ce facem. Deci probabil că nu se cuvenea să fac așa ceva.

— Spun că se face târziu și că poate nu vreau să chiulesc împreună cu o persoană pe care abia o cunosc.

— Știi că te-am ajutat mai mult decât toți ceilalți să ajungi mai departe. Și că și eu chiulesc de la școală cu o persoană pe care abia o cunosc.

Un alt argument foarte bun. Dar totuși, aveam încredere în Aisha mai mult decât în Beatrix, iar vocea Aishei din mintea mea îmi spunea să refuz.

— Dar poate că doamna Dowling o să-ți

mărturisească tot, acum că ai găsit camera pe care o ține încuiată, mi-a zis Beatrix cu o voce blândă și insinuantă. Ca să-i împiedice pe oameni să afle adevărul.

Între timp, ajunsesem să o cunosc prea bine pe doamna Dowling. Și-ar fi păstrat secretele. Nu mi-ar fi spus niciodată nimic.

Am inspirat adânc și am hotărât să-i acord încrederea mea.

— Cum ajungem acolo?

SPECIALISTUL

Riven stătea întins în patul lui și se uita pe telefon, când Sky a dat buzna și i-a cerut să-i spună unde era Beatrix. Lui Riven nu îi venea să creadă ce atitudine avea Sky. Ce, Sky avea acum nevoie de trei femei?

— Beatrix nu este atașată chirurgical de mine. Așa că nu știu ce să-ți zic. Ce treabă ai cu ea?

— O caut pe Bloom! a spus Sky.

Mult prea tare.

O, Dumnezeule! Haide, Sky, Riven voia să trăiască!

Cu ajutorul sprâncenelor, dar și cu toată forța minții lui, Riven a încercat să îi facă semn lui Sky să-și țină gura, însă acesta nu a sesizat și a continuat să tune și să fulgere:

— Nimeni nu știe nimic de ea, iar Beatrix a fost ultima persoană despre care știu că a fost cu Bloom…

Ușa de la baie s-a deschis și Stella și-a făcut

apariția. Riven încercase să îi facă semn lui Sky că ea asculta!

Stella era un turn de furie blondă.

— Serios? Ți-am trimis cam douăzeci de mesaje, iar tu fugi în căutarea lui Bloom?

Aparent, el nu-și dăduse seama!

— Mda, succes cu asta! i-a urat Riven.

Riven i-a aruncat Stellei o privire de genul *ți-am spus eu* când s-a ridicat și a ieșit din cameră, închizând ușa ca să nu îi mai audă. Trebuia să-și găsească iubita.

PĂMÂNT

Terra a intrat cu Aisha și Musa în biroul directoarei, unde au înfruntat-o pe Dowling. Și pe tatăl Terrei.

Aisha, cea rațională, le-a explicat că o bănuiau pe Beatrix și că fusese singură cu Bloom în Aripa de Est.

Terrei nu-i venea să creadă că Dowling chiar încerca să își păstreze avantajul.

— Și ce a căutat Bloom acolo?

— Asta e important pentru dumneavoastră? a întrebat Musa.

— Ceea ce contează este că Beatrix nu a fost la întrunire, a spus încet Aisha.

Dowling și Harvey s-au privit reciproc, tăcând în continuare. Terra nu se mai putea controla nici măcar o clipă în plus. Toată lumea trebuia să înceteze cu secretele, altminteri cineva avea să fie rănit.

— O, Dumnezeule! Știm că asistentul Callum a fost ucis! Că a fost o zână. Și știm că v-ați folosit de adunare ca de un pretext, ca să aflați cine a făcut-o. Așa că puteți să încetați cu prostia asta?

— Terra…, a început tatăl ei.

— Nu! N-ai dreptul să-mi spui să tac! Iar dacă Bloom pățește ceva pentru că ai ținut secrete față de noi…

Întinzând mâna, Musa a atins-o ușor pe Terra pe braț. O, ce drăguț! Corect; ele erau Clubul Winx, și plănuiau să rămâne unite ca să rezolve problema. Terra a dat din cap spre dulcea ei colegă de cameră și s-a potolit.

— Nu am mai primit vești de la Bloom de câteva ore. Și nimeni nu a văzut-o pe Beatrix, a adăugat, grăbită, Aisha.

Discuția a fost întreruptă de domnul Silva, care a dat buzna pe ușă, aproape vibrând din cauza a ceea ce păreau a fi vești importante. El s-a controlat, aruncând o privire neîncrezătoare Clubului Winx. Terra părea gata să explodeze din nou de indignare. Nu mai accepta să li se ascundă informații!

Dar Dowling a dat din cap.

— Ele știu.

— Unul dintre străjerii reginei a fost doborât, a rostit Silva cu răceală. Mașina lui de teren a dispărut.

Terra și celelalte s-au privit reciproc, brusc îngrozite. Beatrix dobora străjeri și fura mașini de teren? Unde pleca? Unde o ducea pe Bloom?

Deodată, Terra nu a mai fost atât de sigură că

ea și colegele ei de apartament se puteau descurca cu asta. Se simțea ca un copil speriat care dorea să i se spună că totul avea să fie bine.

Însă nu și dacă era o minciună.

— O vom găsi, a spus Dowling, iar Terra s-a agățat de sunetul autoritar al vocii ei. Te asigur!

LUMINĂ

Stella a traversat încăperea spre Sky.

— Am nevoie de tine!

Pentru prima dată, cuvintele nu au părut să aibă vreun efect asupra lui Sky. El s-a uitat la ea ca și când nu ar fi cunoscut-o, iar problemele ei nu l-ar fi privit.

— Bloom a dispărut! a spus, ca și când ar fi fost cel mai important lucru din lumea lui. Nu știu dacă este în pericol sau doar se ascunde, dar, oricum ar fi, probabil că totul are legătură cu toți cei care știau că a fost schimbată la naștere. Mulțumită ție!

Cuprinsă de vinovăție, Stella a rămas fără cuvinte. Nu știa ce să spună, căci nu avea nicio scuză pentru ce făcuse, iar Sky în mod clar nu intenționa să accepte una nepotrivită.

El era mereu protector, dar acum nu o proteja pe ea. O vedea ca pe cineva de care alții aveau nevoie să fie apărați. Dacă toți o percepeau ca pe o amenințare, chiar și Sky, poate că aveau dreptate.

În cele din urmă, Stella a șovăit:

— Nu am vrut să o rănesc…

— Îmi spui că nu vrei să fii ca mama ta, a întrerupt-o Sky. Dar eu nu văd decât o persoană care îi tratează pe ceilalți exact așa cum te tratează pe tine Luna.

Vorbele lui au fost ca o palmă peste față. Dar Sky nu terminase:

— M-am săturat de asta, Stel! a spus el. Am terminat-o! Adio!

Sky a pornit spre ușă. Ea se tot gândea că el avea să se întoarcă, văzând cât de supărată era, că s-ar fi înduioșat și ar fi îmbrățișat-o, așa cum o mai făcuse. Dar el a ieșit, lăsând-o pe Stella complet singură.

FOC

Când ne-am oprit pe faleză, încă mă întrebam de unde luase Beatrix mașina de teren. Poate convinsese pe cineva să i-o împrumute.

Gândurile mi-au fost întrerupte când am ieșit din mașină și m-am uitat împrejur la spațiul deschis.

— Aster Dell este un oraș, nu? Ești sigură că suntem unde trebuie?

— Sunt sigură, mi-a răspuns Beatrix.

După ce am făcut câțiva pași, am văzut tot peisajul. Ne aflam în vârful unui munte abrupt, cu granit împodobit cu flori galbene, iar câmpurile de dedesubt erau atât de îndepărtate, încât semănau cu o ceață verde. Am rămas uluită preț de o clipă, dar știam că trebuia să-mi continui cercetările. Trebuia să înțeleg unde sunt. Mă născusem aici?

Beatrix s-a îndreptat spre vârf, rămânând deasupra mea.

— Cum a putut fi marcat un oraș pe hartă, pe versantul unui munte? am întrebat eu.

Plimbându-mă, am călcat pe ceva care s-a crăpat. Mi-am coborât privirea și apoi am îngenuncheat ca să văd mai bine ce este.

Era o parte dintr-un craniu. Am simțit un nod în stomac și, brusc, mi-am dat seama că altceva se petrecea aici.

— Ce naiba e locul ăsta?

Deasupra ei, ochii lui Beatrix străluceau gri. Iar Beatrix și-a strâns pumnii pe lângă corp, adunându-și magia.

Am văzut electricitatea pârâind în jurul mâinilor lui Beatrix. Ochii i-au strălucit și mai puternic. Și, încet, Beatrix și-a ridicat mâinile de lângă corp, invocând o furtună.

— Ce faci?

— Nu ești singura zână puternică din Alfea!

Alarmată, mi-am invocat limbile de foc în palme, dar era prea târziu. Beatrix și-a ridicat ambele mâini și un fulger s-a năpustit din nori.

Direct spre mine.

Lumea s-a colorat într-un alb intens, iar mie mi s-a părut că urma să fie ultimul lucru pe care aveam să-l văd, dar apoi strălucirea s-a împrăștiat precum ceața.

— Bine ai venit în Aster Dell! a rostit Beatrix.

M-am întors, uluită. În locul versantului golaș era acum o așezare ruinată. Oriunde mă uitam, vedeam ziduri prăbușite sau acoperișuri dărâmate,

distruse de o forță necruțătoare.

— A fost un loc frumos, a continuat Beatrix. Plin de oameni care încercau să își trăiască viața. Până într-o iarnă, când Incendiații au înconjurat așezarea și o unitate militară din Alfea a hotărât că nimicirea creaturilor era mai importantă decât viețile oamenilor nevinovați de aici.

Am făcut câțiva pași spre ruine.

— Nu e real! Faci tu cumva ca eu să văd asta.

— Doar străpung vălul magic pe care regina Luna l-a întins ca să ascundă atrocitatea care a avut loc aici. Gândește-te la asta! Liderul ținutului nostru a încercat să ascundă o crimă de război.

Beatrix mi-a aruncat o privire, iar pe chipul ei am văzut mai multă sinceritate decât aș fi putut să-mi imaginez vreodată. Beatrix a venit lângă mine și a rămas uitându-se la Aster Dell.

— M-am născut aici. Familia mea a murit aici. Pe 10 decembrie 2004. Cu două zile înainte de ziua ta de naștere din Prima Lume.

Acum mi-am dat seama de ce îi păsa de ziua mea de naștere.

— Tu... crezi că familia mea a fost ucisă aici.

— Nu cred, a răspuns Beatrix. Știu! Deoarece toți cei de aici au murit. În afară de mine. Și de tine.

— Nu înțeleg. De unde știi?

— Pentru că am văzut. Am văzut moartea. Cadavrele. Dar cineva m-a luat. M-a dus departe. Dar i-am văzut din fugă. Umblând printre trupurile căzute precum niște eroi cuceritori.

Nu eram sigură că vreau să știu răspunsul, dar

am întrebat-o oricum:

— Pe cine ai văzut?

Beatrix le-a pronunțat numele ca și când ar fi pronunțat o sentință:

— Dowling. Silva. Harvey.

Nu. Nu avea sens.

— Asta… Erai copil. De unde știi că era real ce ai văzut? Că îți amintești adevărul?

— Deoarece femeia care m-a salvat și-a folosit magia ca să îmi întipărească amintirea în minte, a zis Beatrix cu ardoare.

Acum știam despre ce vorbea Beatrix, pentru că același lucru mi se întâmplase și mie.

— Rosalind…, am șoptit. Ea te-a salvat.

— Ne-a salvat pe *amândouă,* m-a corectat Beatrix. A mustrat-o conștiința. Nu a lăsat-o inima să distrugă un sat, indiferent pe cât de mulți dintre Incendiați ar fi putut să îi ucidă făcând asta. Dar cei mai de încredere aliați s-au întors împotriva ei. Au înscenat o lovitură și și-au îndeplinit misiunea.

Eram amețită. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la prima dată când am văzut-o pe Dowling, înconjurată de lumină, la cât de mult sperasem și-mi dorisem să am încredere în ea.

— Știu că m-au mințit. Dar ei nu sunt… monștri.

Beatrix s-a întors spre mine, iar eu am auzit ura din spatele fiecărui cuvânt pe care l-a rostit cu furie:

— Atunci, de ce ascund adevărul?

Nu am știut ce să-i răspund. Vălul magic pe care îl alungase fulgerul a început, lent, să revină,

ascunzând așezarea și lăsând doar versantul muntelui și goliciunea devastării și confuziei.

Clătinând din cap, am vrut să mă îndrept spre mașina de teren. Voiam să mă întorc în Alfea. Voiam să o întreb pe Dowling despre toate astea. Încă nu știam ce să cred, iar Beatrix tot insista:

— De ce aș inventa că profesorii sunt criminali? a întrebat Beatrix în timp ce mergeam cu mașina. Ce câștig din asta?

— Nu știu. Nu știu ce să înțeleg din toate astea. Trebuie să am pur și simplu încredere în tine? Să am încredere în amintirea unei zâne moarte…

Am amuțit. Dacă mă îndoiam de amintirea lui Beatrix despre Rosalind, trebuia să mă îndoiesc și de a mea. Și apoi, nu aș mai fi avut niciun răspuns.

— Nu ar trebui să ai încredere în mine înainte să mă dovedesc demnă de încredere. La asta se așteaptă profesorii. Iar eu nu sunt ca ei. Ție îți trebuie răspunsuri.

Îmi doream cu disperare să aflu răspunsuri. Beatrix spunea tot ce voiam să aud, dar de asta nu aveam încredere în oferta ei. Îmi promitea prea multe.

— De la o femeie care a murit și nu a lăsat decât mesaje codate și jumătăți de adevăr. Ne trebuie mai multe informații, i-am spus eu.

Beatrix a început să zâmbească leneș.

— Și o să le obținem. Deoarece Rosalind este în viață.

M-am simțit din nou ca lovită de fulger.

— Dowling mi-a spus că e moartă!

— Dowling a întemnițat-o. Beatrix părea foarte

mulțumită de ea. Am venit la Alfea ca să o scot de acolo.

Dar înainte să îmi mai poată spune ceva, un pocnet strident ne-a întrerupt conversația. Mașina s-a învârtit, speriindu-ne pe amândouă. Apoi, Beatrix a redresat-o.

— Am făcut pană? am întrebat eu.

Afară s-au auzit încet trei sunete rapide și am simțit cum celelalte trei roți s-au dezumflat încet.

— Nu, a răspuns Beatrix și a călcat frâna.

Amândouă ne-am uitat împrejur, întrebându-ne ce naiba s-a întâmplat, și am tresărit când l-am văzut pe Directorul Silva.

Era înarmat cu un arc și stătea în mijlocul drumului. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la cum mi-a povestit Beatrix că el distrusese orașul Aster Dell.

În mod clar, Beatrix se gândea la același lucru. A înjurat, a sărit din mașină și a vrut să fugă. Dar abia a făcut câțiva pași, înainte ca drumul de asfalt să se transforme în lichid negru sub ea și smoala să i se lipească de tălpi. Era prinsă în capcană.

Disperată, m-am uitat în dreapta ei și l-am văzut pe profesorul Harvey, cu ochii de un verde strălucitor. Tatăl cel blând al Terrei o supunea pe o elevă la așa ceva!

În mână ținea un cilindru de sticlă plin cu pietre și, când s-a apropiat de Beatrix, pietrele s-au luminat.

Dowling s-a îndreptat Beatrix cu o expresie hotărâtă, ca și când pietrele care emanau o asemenea lumină i-ar fi confirmat ceva despre ea.

Beatrix încă avea mâinile libere, iar eu am văzut că încerca frenetic să își adune magia.

— Nu azi! a izbucnit Dowling.

Dowling i-a încătușat mâinile cu niște brățări dintr-un metal ciudat sculptat. Fulgerul lui Beatrix a pârâit o secundă și apoi a dispărut când marginile de metal ale brățărilor au intrat în pielea lui Beatrix ca niște dinți.

Sângerând și zbătându-se, Beatrix i-a strigat lui Dowling:

— Ce sunt chestiile astea? De ce nu pot...? *Mă doare!*

Mi-am depășit groaza care mă paraliza și am coborât din mașină, îngrozită de durerea pe care o simțea Beatrix.

— Încetați! am strigat.

Am încercat să alerg spre Beatrix, dar Silva m-a prins bine din spate. M-am zbătut, dar nu m-am putut elibera din strânsoarea lui fermă.

Silva, bărbatul pe care Sky îl iubea ca pe un tată, mi-a gâfâit tăios la ureche:

— Asta nu te privește pe tine!

PĂMÂNT

Terra stătea cu Aisha, Musa și restul elevilor la intrarea în Alfea, alcătuind grup neliniștit care șoptea despre crimă și secrete.

Apoi a oprit un Rover, iar tatăl Terrei și Bloom au coborât din el. Bloom era palidă și tulburată, dar în siguranță. Terra, Aisha și Musa au țâșnit înainte.

Bloom s-a îndepărtat brusc de tatăl Terrei și s-a

oprit în brațele lor. Terra și-a ignorat tatăl când a îmbrățișat-o strâns pe Bloom, chiar dacă a văzut urma de suferință pe chipul lui când s-a îndepărtat. Dacă voia o îmbrățișare, el nu ar fi trebuit să o mintă.

Bloom tremura în brațele Terrei.

— Ne-am făcut griji pentru tine! a șoptit Aisha.

— Chiar ne-am speriat! a confirmat Musa.

— Ce ți-a făcut Beatrix? a întrebat Terra.

Cu o voce ciudat de încordată, Bloom i-a răspuns:

— Nu mi-a făcut nimic. Nu este un *monstru.*

Replica ei a fost surprinzătoare pentru toată lumea, având în vedere situația. Bloom probabil că nu știa.

— Bloom, a spus Terra. Ea l-a *ucis* pe Callum!

— Cine ți-a zis?

Musa a clipit.

— Dowling. Silva. Harvey.

Dacă Pietrele-Recipient se luminaseră pentru Beatrix, asta dovedea că ea îl ucisese pe Callum. Terra s-a așteptat ca Bloom să se îngrozească imediat, dar încordarea pur și simplu a cuprins și mai mult chipul lui Bloom.

— Au dovezi? a întrebat ea.

Aisha s-a arătat și mai îngrijorată.

— Bloom, de ce ar spune așa ceva dacă nu ar fi adevărat?

— Niciodată nu știi de ce fac oamenii de fapt unele lucruri, a răspuns, distantă, Bloom.

Asta le-a făcut pe toate să se simtă îngrozitor, inclusiv pe Terra. În tot acest timp, își făcuse griji

pentru Bloom, iar colega ei de apartament se purta ca și când Beatrix ar fi fost singura ei prietenă, smulsă cu cruzime de lângă ea.

— Poate ar trebui să ne odihnim, a sugerat Aisha.

Da! Aisha avea dreptate. Pesemne că Bloom era în stare de șoc. Îi trebuia o pătură și Terra avea să-i găsească una.

Doar că Bloom nu se mai uita la ele, ci îl fixa pe Sky cu privirea în timp ce se apropia.

— Puteți să plecați, fetelor, le-a șoptit și s-a îndreptat spre Sky, ca și când ar fi fost doi magneți care se atrăgeau.

Terra și-a mutat politicoasă privirea de la ce se întâmpla acolo, sperând că Stella nu era prin preajmă ca să vadă așa ceva. Bloom trecea prin destule și fără să fie orbită în seara asta.

Din mulțime s-au ridicat șoapte despre crimă, Callum, Beatrix și un spion aflându-se în centrul lor.

Riven stătea într-o parte în întuneric, singur și părând destul de supărat. Când Beatrix a fost luată, Terra l-a văzut pe Dane apropiindu-se de el.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Dane cu o voce subțiată de frică.

Probabil Dane chiar o plăcea pe Beatrix, și-a zis Terra în sinea ei și simțind un pic remușcare, deja mutându-și privirea de la Dane și uitându-se din nou la Riven.

Răspunsul lui Riven la întrebarea lui Dane a fost să îl împingă, într-un acces brusc de furie. Ea nu știa de ce e furios, dar bănuia că pe propria

persoană, tot la fel de mult ca și pe Beatrix. Pe toate.

Dane s-a îndepărtat clătinându-se, uitându-se șocat la Riven, dar Terrei i s-a părut că înțelegea situația.

Știa cum e să fii trădat. De Dane și de tatăl ei. Terrei mai că îi părea rău. Chiar și pentru Riven.

FOC

M-am îndreptat spre Sky, al cărui chip frumos era schimonosit de suferință.

— Îmi pare rău! mi-a spus imediat ce m-am apropiat. Te-am lăsat singură cu ea. Nu ar fi trebuit să o fac. Ea…

Știam că îngrijorarea lui era sinceră, dar nu mai suportam să mai aud o dată că Beatrix era un monstru.

— Nu m-a răpit, Sky. Sunt bine! Te asigur!

Am evitat să mă uit în ochii lui, dar el și-a aplecat capul și m-a făcut să îi întâlnesc privirea. De îndată ce m-am făcut, m-am simțit ușurată pentru prima dată de când văzusem orașul Aster Dell.

— Orice s-a întâmplat acolo… îmi poți spune, mi-a zis cu blândețe.

Între noi s-a așternut liniștea preț de o secundă și am simțit o legătură. Voiam să mă deschid în fața lui. Poate chiar aș fi reușit să o fac.

Apoi, cu coada ochiului, i-am văzut pe Dowling și Silva conducând-o pe Beatrix. Am înțepenit, iar el a surprins momentul.

— Când ai să fii pregătită, m-a asigurat el. Mă bucur doar că te-ai întors!

Sky m-a luat în brațe, părând să nu îi pese de cei care ne vedeau. Am simțit că ușurarea lui, la fel ca și brațele sale puternice, mă cuprind cu totul. Simțeam același lucru ca și el. Voiam să mă agăț de el și să îi șoptesc la ureche tot ce aflasem.

— Sky! s-a auzit apoi vocea poruncitoare a lui Silva.

Dându-mi drumul, Sky s-a îndreptat spre Silva, bărbatul care îi cerea loialitatea, și spre Beatrix, prizoniera care ar fi putut să aibă răspunsurile pe care le căutam. Răspunsurile care aveau să mă conducă spre casă.

MINTE

Când Musa a revenit în apartamentul Winx cu Terra și Aisha, starea de spirit a Terrei părea să se întunece cu fiecare pas, până ce Musa a avut impresia că un nor negru începuse să plutească deasupra lor în cameră. Cam douăzeci de pași i-a luat Musei să izbucnească:

— Terra, poți, te rog, să ne spui odată ce ai? a întrebat Musa disperată. Mă faci să îmi pierd mințile!

Terra a inspirat adânc.

— Tata m-a mințit azi. Mi-a zis niște minciuni sfruntate, iar când l-am înfruntat, a încercat să se poarte ca și când ar fi făcut-o pentru binele meu. Toți ne-au mințit!

— Au avut intenții bune, a spus Aisha, părând

neliniștită.

Vocea Terrei era rece:

— Pot să se justifice cât vor, dar nu îi minți pe cei la care ții! Nu dacă ei contează pentru tine.

Magia Musei a licărit de vinovăție când Terra a dat-o de gol fără să vrea. Și, pe moment, i s-a părut că avea un singur lucru de făcut.

Musa a înghițit.

— Trebuie să îți spun ceva.

Aisha și Terra s-au oprit. Musa nu a îndrăznit să își ridice privirea și să se uite la chipul Terrei, așa că pur și simplu i-a vorbit:

— În urmă cu ceva timp, am cunoscut un tip și mi-a plăcut de el, mult, dar nu știam cum ai să reacționezi dacă ți-aș spune, așa că nu ți-am spus, iar acum au trecut câteva săptămâni și... Mă văd cu fratele tău.

Mărturisirea Musei a surprins-o pe Aisha. Musa s-a uitat în sfârșit la Terra, temându-se de potopul de sentimente pe care urma să le trăiască.

Dar apoi Terra a râs mult și tare.

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul! a zis în cele din urmă Terra, cu vocea înecată de atâta râs. Chiar aveam nevoie de asta, în ciuda faptului că ai gusturi îngrozitoare. Sam este...

Musa începea să se simtă insultată în numele iubitului ei.

— Indiscutabil, atrăgător!

Ochii Terrei dansau.

— Seamănă leit cu tata la vârsta asta. Și cred că el a chelit la optsprezece ani? Probabil nouăsprezece. Adolescenți chei. Foarte mișto! Sper

să te distreze chestia asta!

Cele trei au râs și, pentru o clipă, tot stresul lor a dispărut, chiar dacă, în inima ei, Musa credea că toate simțeau că ziua de azi era doar începutul a ceva mai important decât își puteau ele imagina.

Apoi Musa a zărit pe cineva îndepărtându-se de apartamentul lor și le-a atins pe celelalte fete ușor pe brațe, în vreme ce toate trei se întorceau să se uite la străjerii care cărau geamantane elegante.

Au dat fuga spre apartamentul Winx, însă lucrurile Stellei deja dispăruseră.

LUMINĂ

Stella stătea liniștită în Rolls-Royce, așteptând să plece.

— Școala asta s-a schimbat de când am fost eu elevă, a remarcat mama ei. Acasă pot să te învăț tot ce trebuie să știi.

Era mai mult o amenințare decât o promisiune. Stella și-a reprimat un fior. Tânjea cu toată ființa după familiaritatea cordială a apartamentului Winx și fetele care o enervaseră. Nu și-a îngăduit să miște niciun mușchi.

Pe un ton supărat, Stella a mormăit:

— Ai fi putut să mă lași să îmi iau rămas-bun de la prietenele mele.

Mama ei părea calmă și amuzată. Regina controla mereu totul.

— Nu sunt prietenele tale, Stella. Dacă ar fi fost, le-ai fi văzut aici.

FOC

Am găsit-o pe Dowling la biroul ei, semnând formulare.

— Nu sta la pândă! mi-a spus fără să-și ridice privirea.

Am ezitat, apoi am intrat pe ușa biroului. Dowling s-a oprit din lucru și s-a uitat la mine.

— Pot să te ajut? m-a întrebat politicos, ca și când ar fi fost doar o altă zi obișnuită.

O echipă militară – asta spusese Beatrix că erau Silva, Dowling și profesorul Harvey. O trupă de atac, care distrusese orașul Aster Dell. Așa păruseră în momentul distrugerii lui.

I-am adresat și eu o întrebare.

— Ce erau… brățările alea?

— Limitatoare runice. Împiedică o zână să își folosească magia.

— Sunt o barbarie! am spus eu pe un ton sec. I-au sfâșiat pielea!

În mod evident, pe Dowling nu o surprindea informația asta. Stoicismul ei era înfiorător. Nu afișa nici cea mai mică urmă de vinovăție. Nu dădea înapoi, dar nici eu nu aveam de gând să o fac.

— Sigur nu ești rănită? m-a întrebat Dowling.

— Sunt bine. Nu m-a rănit.

— Totuși, ai stat ceva vreme cu Beatrix. Despre ce ați vorbit în tot acest timp?

Am cugetat bine la asta o clipă lungă, iar apoi am ridicat din umeri.

— Despre băieți. Haine. Cine poate să conducă

mai repede. A fost o călătorie de plăcere, doamnă Dowling! Nimic mai mult.

Dowling m-a privit cu atenție. Nu puteam să-mi dau seama dacă mă credea sau nu.

— Ei bine, poate data viitoare ai să-ți alegi cu mai multă înțelepciune însoțitorul! a spus în cele din urmă.

— Puteți să fiți sigură de asta! i-am răspuns uitându-mă în ochii ei.

SPECIALISTUL

Sky îl urmărea pe Silva închizând ușa de la celula unei fete care, în mod evident, îndura mari dureri. Care era și o criminală și probabil intenționase să o rănească pe Bloom. Și-ar fi dorit să știe ce să facă. Se temea că deja greșise.

Când el și Silva s-au îndepărtat de temnița lui Beatrix și au mers pe hol spre curtea castelului, Sky a spus:

— După petrecerea Specialiștilor, mi-ai spus „Stai pe lângă Bloom! Am vrea să știm mai multe despre ea”. Nu e același lucru cu „Bloom ar putea fi în pericol din cauza unui criminal”.

Silva nu a zis nimic. Sky a încercat să nu se lase copleșit de frustrare, dar Silva îl cunoștea prea bine.

— Ce anume faci este important, Sky! Trebuie să ai încredere în mine.

— Am, a replicat Sky. Știi că am.

El își încredința viața lui Silva, dar nu era același lucru cu a-i încredința viața lui Bloom.

Sky și-a ridicat bărbia.

— Dar trebuie să știu tot adevărul.

— Una dintre lecțiile pe care ai venit să le înveți la școala asta este că, uneori, un soldat trebuie doar să îndeplinească ordinele.

În tonul lui Silva nu s-a mai simțit nici cea mai mică urmă de blândețe când i-a spus poruncitor:

— Așa că am să ți le repet: trebuie să-i câștigi încrederea lui Bloom! Află tot ce poți, inclusiv ce s-a întâmplat în călătoria aia! Iar apoi, trebuie să îmi spui. Mie îmi ești loial, Sky. Mie! Școlii Alfea. Și nimănui altcuiva!

BASMUL #5

În mincinoasele zile ale tinereții mele
Mi-am legănat frunzele și florile în soare;
Acum pot să mă veștejesc în adevăr.

— W.B. Yeats

FOC

Turnurile din Aripa de Est erau ca două săbii care mă așteptau în întuneric. Doi Specialiști păzeau închisoarea lui Beatrix, chipurile adolescenților pe care îi cunoșteam devenind brusc macabre, transformându-se în soldați care ar fi tăiat pe oricine ar fi îndrăznit să intre. Soldați care nu păreau deloc alarmați de situația în care se aflau. Știam cum se simt.

Am urmărit totul din umbre. Dowling și Silva erau acolo, interogând-o pe Beatrix. Ceilalți elevi spuneau că o torturau în fiecare noapte și că directoarea noastră era obsedată de răzbunare.

Cât am stat la pândă, Dowling și Silva au părăsit Aripa de Est. Dowling era calmă. Nu semăna cu o femeie obsedată de răzbunare, dar nici cu una mulțumită de răspunsurile pe care le primise.

Puteam să pun pariu că Beatrix era încăpățânată.

Beatrix *îmi* dăduse răspunsuri, iar eu mi le dorisem foarte mult.

Mi-am notat în telefon: *12.15 Dowling și Silva.* Apoi, punând capăt misiunii de supraveghere în seara asta, mi-am băgat telefonul în buzunar și am dat să plec în clipa în care o siluetă s-a ivit din întuneric și s-a îndreptat spre mine.

Fusesem prinsă.

Însă apoi silueta a ieșit din umbre și l-am văzut pe Dane în uniforma de Specialist, în mod clar prezent la datorie. Ca și ceilalți gardieni, mi s-a părut, brusc, mai bătrân.

— O plimbare târzie de seară? m-a întrebat Dane.

— Aveam nevoie de aer, am pretins eu.

— De cel de aici? De aerul de lângă locul unde o țin închisă pe Beatrix? Știu ce faci.

Am râs brusc și neconvingător și am început să mă îndepărtez.

— Nu știi nimic!

— Vrei să vorbești cu ea, nu-i așa? a întrebat Dane.

Mergi mai departe, Bloom! m-am îndemnat în gând.

— Pot să te ajut! a strigat el în urma mea și asta m-a făcut să mă opresc și să mă întorc.

— Mâine seară sunt iar de gardă. Poate și atunci ai să simți nevoia de aer proaspăt.

Dane a plecat, lăsându-mă să mă uit din nou la Aripa de Est. Răspunsurile mă așteptau acolo, cu Beatrix.

Dar ca să ajung până în seara în care era el iar

de gardă, trebuia să trec de ziua de mâine.

FOC

Zidurile labirintului din gard viu erau înalte și verzi în jurul meu și al lui Sky, atât de înalte, încât în jurul meu nu vedeam decât verde, iar deasupra, doar albastru.

Până când un Incendiat și-a făcut brusc apariția și s-a năpustit mortal de repede spre locul în care stăteam împreună, la capătul unui braț lung al labirintului. Unul lângă celălalt. Sky și-a scos sabia, iar eu mi-am concentrat magia când Incendiatul s-a apropiat.

Mi-am simțit magia adunându-se. Incendiatul a izbucnit în flăcări, dar nu s-a oprit. Nu a șovăit, ci a venit spre noi precum o sferă de foc umblătoare. Sky a încercat să pareze năprasnicele lovituri ale pumnilor lui de foc.

Taman când Incendiatul era pe cale să îl nimerească, s-a auzit un fluierat și creatura a dispărut în praf. Un cristal, ale cărui fețe străluceau toate de magie, a căzut pe pământul unde se aflase până atunci monstrul.

Am încercat să mă adun și l-am ajutat și pe furiosul Sky să se ridice în picioare. Când s-a ridicat, am observat o tăietură pe fața lui.

— Sângerezi, i-am șoptit.

— Rău?

— Nu. Vrei să…?

Mi-am fluturat degetele, zâmbind. El a dat aprobator din cap, așa că i-am atins obrazul cu

vârfurile degetelor și magia a izbucnit în mine ca o mică scânteie care prinde viață, iar rana s-a închis când mi-am folosit magia ca să o cicatrizez prin ardere, dispărând ca și cum nici n-ar fi fost.

— Ești ca nou, am șoptit.

Rămânând pe loc, ne-am uitat unul la celălalt o clipă care s-a prelungit puțin prea mult. Părea că Stella și Sky se despărțiseră, dar poate doar pentru că mama ei o luase cu ea. Tot nu voiam să mă implic într-o situație complicată. Mi-am coborât mâna și m-am întors spre locul unde fusese Incendiatul și am luat cristalul.

— Aș vrea să ne spună odată cum să luptăm cu ființele astea! Îmi doream să ne spună multe lucruri.

— Cred că este o parte din distracție, a sugerat Sky. Ca noi să nu știm.

— Tipic pentru Alfea, am zis cu amărăciune.

Sky era un soldat în misiune; uitându-se împrejur, nu a părut să-mi observe amărăciunea.

— Domnule profesor Harvey? a întrebat el. Putem să mergem mai departe?

Acum ne îndreptam spre ieșirea labirintului, tatăl Terrei traversând terenul spre noi.

— Fiecare eșec vă aduce cu un pas mai aproape de succes.

Ar fi trebuit să coacă prăjituri cu răvaș.

I-am zâmbit vesel.

— O lecție bună, domnule profesor! Ca de obicei.

Sky mi-a aruncat o privire piezișă, dar l-am ignorat cu hotărâre. Profesorul Harvey a luat

cristalul, părând entuziasmat să împărtășească minunea cunoașterii cu noi.

— Folosită corect, magia focului este eficientă. În fiecare dintre Incendiați se află un miez magic numit Tăciune. În timp și cu îndemânare, magia ta îl poate stinge și distruge.

— Am înțeles! am spus.

Puteam să mă descurc și singură. Trebuia doar să aflu mai multe.

Ca și când ar fi putut să-mi audă gândurile, profesorul Harvey a continuat:

— Cheia este încrederea reciprocă. Trebuie să ai încredere în Specialistul tău că o să-l țină la distanță în timp ce îți canalizezi magia controlată. Și trebuie să ai încredere în zâna ta ca să termini treaba.

După ce Harvey a plecat, am zis în glumă:

— Așadar, presupun că întrebarea este... Pot să am încredere în tine?

Intenționasem să fie o glumă, dar Sky s-a uitat, peste câmp, la silueta distantă a lui Silva. Uneori, aveam impresia că Sky ține secrete față de mine.

— Oarecum voiam să te întreb același lucru, a zis Sky.

Poate că evita să-mi răspundă, dar avea dreptate. Și eu îi ascundeam unele lucruri.

Încredere reciprocă? Nu prea.

— „O *lecție bună, domnule profesor, ca de obicei”,* m-a imitat Sky cu o voce pițigăiată care cu siguranță nu semăna cu a mea. Cine era fata aia?

— După călătoria mea cu Beatrix, toți mă supraveghează ca niște șoimi.

Ăsta era adevărul, deocamdată.

Când am părăsit labirintul, ziua lungă de antrenament se întindea ca un festin în fața castelului. I-am văzut pe Dowling și Silva mergând pe lângă perechi de zâne și Specialiști, luptându-se cu asistenții de astăzi. Zânele de Apă scoteau apă din lac, Zânele de Pământ le împiedicau cu vrejuri, iar Zânele de Foc le loveau cu flăcări.

M-am uitat pe furiș la Dowling, care deja era cu ochii pe mine. Aisha și Musa mergeau pe lângă ea, luându-și notițe cu asiduitate ca niște ajutoare ascultătoare. Cu siguranță Musa nu mi se păruse niciodată genul de om care să dea o mână de ajutor. Aisha s-a strâmbat la mine, iar eu i-am zâmbit.

Era același zâmbet fals pe care i-l oferisem și profesorului Harvey. Doar Sky își dăduse seama de prefăcătoria mea. Pentru asta, puteam să spun că Sky mă cunoștea destul de bine. Mi se părea că, alături de Sky, puteam să-mi găsesc mereu liniștea.

— Trebuie să le arăt că nu sunt una dintre… acolitele ei rele, i-am explicat eu.

Sky mi-a zâmbit.

— Pentru că Beatrix este un personaj negativ din filmele cu Bond?

Aveam regrete.

— Mi-am ales prost cuvintele.

— Ai s-o ajuți să își cioplească numele pe lună cu laserul? a întrebat Sky.

— Taci din gură! m-am răstit eu.

Era atât de drăguț…

Sky a zâmbit ca și când ar fi știut asta.

— Să fure turnul Eiffel?

— Putem să revenim la ale noastre, te rog? i-am strigat.

Zâmbind amândoi, Sky și cu mine ne-am întors în labirintul de antrenament.

Încredere reciprocă? Poate cândva.

MINTE

Lângă Aisha și directoarea Dowling, Musa mergea cu greu pe câmpul de luptă. Aisha s-a uitat la plăcuța de scris ca o adevărată profesionistă.

— O să fie a cincea încercare pentru Sky și Bloom, a raportat Aisha.

Dowling i s-a adresat Musei:

— Și?

Musa i-a răspuns obosită:

— El este puțin încordat. Ea… frustrată? Dar niciunul dintre ei nu e obosit.

— Bun! a zis Dowling.

Directoarea s-a uitat la Aisha, care și-a notat repede ceva. Musa era obosită. Și nedumerită. Și invidioasă pe alții, ale căror sarcini erau mult mai simple, prin comparație.

— Știu că ei știu că îi citesc, dar tot mi se pare invaziv. Nu îmi pot folosi magia împotriva unui inamic adevărat?

— Nu toată magia zânelor se potrivește cu rolurile dintr-o luptă, a rostit Dowling pe un ton apăsat. Sprijinul este la fel de important, dacă nu chiar mai mult. Magia ta poate să te ajute să

evaluezi stări mentale fragile sau să descoperi inamici ascunși.

Vocea ei era tăioasă. Alarmate, Musa și Aisha s-au privit reciproc. Oare Dowling vorbea despre Bloom?

— Ca Beatrix? a spus repede Aisha.

Dowling a ezitat.

— Exact.

Musa a riscat să-și orienteze un strop din magia ei spre doamna Dowling.

— Apropo, ce mai face? Ați aflat de ce… l-a ucis pe Callum?

Zidurile lui Dowling erau mai înalte decât zidurile de gard viu din labirint.

— Haideți să nu ne pierdem concentrarea, a spus clar directoarea. Cine urmează?

PĂMÂNT

Terra s-a clătinat spre băncile de lângă Bastion, abia mai reușind să meargă după ședința ei de antrenament, însă tatăl ei i-a tăiat calea spre odihnă.

— Te descurci bine acolo, dragă?

Terra nu a catadicsit să-i răspundă.

— Mai devreme am făcut înghețată pe băț, dacă…

Terra a dat scurt din cap. Nu accepta înghețata pe băț pe post de mită ca să îl ierte pentru că o mințise.

— Nu vreau… dar mulțumesc!

Tatăl ei a dat din cap, înțelegând mesajul, și a

lăsat-o în pace.

În sfârșit, Terra a ajuns la bănci și și-a luat sticla cu apă. Îi era foarte cald și sete și se simțea foarte murdară. Era sigură că fața ei avea culoarea unei roșii răscoapte, a unei roșii care îi făcea pe toți să se mire cum de ajunsese într-o stare atât de îngrozitoare.

Zveltă, musculoasă și abia părând obosită, o Specialistă pe nume Kat și-a luat geanta de lângă Terra. Terra o ura din adâncul inimii.

— N-a fost deloc o idee rea să apelezi la lujerii ăia ca să blochezi mișcările, Ter.

De fapt, poate Kat era în regulă. Poate era chiar minunată, iar ele două aveau să se împrietenească.

— Mda, a răspuns Terra nerăbdătoare, chiar dacă bea apă. Totul are legătură cu... forța elastică... a celulozei...

Kat i-a aruncat o privire inexpresivă și s-a îndepărtat de bănci.

În mod clar, lui Kat nu îi păsa de forța elastică. Nimănui nu îi păsa. Terra era atât de proastă! Până acum, ar fi trebuit să-și dea seama că nu trebuie să vorbească așa.

Terra a închis ochii, impunându-și să se răcorească.

Când i-a deschis, Riven stătea lângă ea. Terra aproape a sărit în sus de frică. Oare Riven nu o văzuse acolo? Terrei i se spusese că nu era greu de observat.

Riven părea complet epuizat și nici nu mergea țanțoș ca de obicei. De nesomn, ochii îi erau

adânciți în orbite. Părea să-și fi pierdut pieptănul, iar părul îi aducea cu o tufa de flori galbene sălbatice și care trebuiau urgent tunse.

Studiind chipul obosit și trist al lui Riven, Terra s-a uitat întâmplător în ochii lui, însă și-a mutat repede privirea și s-a ridicat în picioare ca să își adune lucrurile. Riven a continuat să se holbeze la ea.

— Forță elastică? a rostit încet Riven. Tare! a mai adăugat și i-a zâmbit vag. Să știi că are dreptate. Ești o adevărată forță acolo!

Terra era uluită. Astea erau cumva complimente? Riven se simțea bine?

Dar aruncând o privire la el, oricine și-ar fi dat seama că nu.

— Și tu, i-a spus ea încet.

Riven i-a ignorat replica, înjurând:

— Am fost de rahat! După două încercări cu mine, Aisha a renunțat la luptă și a trecut la sprijinire.

Era complet normal că Riven să nu fie în formă după toate evenimentele traumatice. În mod normal, era bun, gândea Terra. Poate *încă* nu la fel de bun ca Sky, dar avea potențial.

Probabil Riven se simțea singur. Terra se simțea un pic singură, cu Stella plecată și cu un membru important mai puțin în Clubul lor Winx, iar Stella nu făcuse decât să plece cu mama ei. Nu era o criminală.

— A fost o săptămână ciudată, l-a liniștit ea. Tu... Îmi pare rău! Știu că tu și Beatrix erați apropiați. De bună seamă că îți e foarte greu.

Riven a înghițit în sec și s-a uitat la ea, iar de data asta, Terra nu și-a mai ferit privirea. S-a uitat în ochii ei și un zâmbet adevărat a început să îi curbeze buzele, transformându-i chipul într-o adevărată rază de lumină. Ea a crezut că urma să-i spună ceva important, când Dane s-a apropiat și i-a întrerupt. Dumnezeule, ce bine ar fi fost dacă Terra ar fi putut să arunce un pepene în chipul frumos al lui Dane!

— Faine mișcări, Riv! l-a lăudat Dane în batjocură. Nu am mai văzut pe nimeni să moară atât de rapid, în atât de multe feluri. Ar trebui să participi la *Alfea are talent.*

Riven a scuturat din cap, încercând să îl ignore pe Dane, iar Terra s-a gândit că asta era atitudinea corectă!

Dane îl luase peste picior și plecase, dar răul era deja făcut. River se pleoștise. Nu mai zâmbea.

— Ăăă…, a zis Terra către Riven. C-a fost asta?

Crezuse că Dane și Riven erau prieteni. Bineînțeles, cândva i se păruse că Dane era drăguț.

Riven a răspuns pe un ton obosit:

— *Asta* a fost o lovitură sub centură din partea monstrului-boboc pe care l-am creat. Sau pe care l-a creat Beatrix. Încă ține la ea. O fi vreo ciudățenie de-ale homosexualilor?

Stai, homosexuali? a gândit Terra. Crezuse că povestea de pe Instagram fusese doar un moment de răutate de-a zânelor populare. O, nu, oare Riven crezuse că lui Dane îi plăcea *de el?* Nu era de mirare că Riven îl îndrăgise pe Dane. Lui Riven îi

plăcea când oamenii îl plăceau. Iar așa ceva nu se întâmpla foarte des, deoarece Riven era cel mai groaznic tip.

Crezuse că lui Dane îi place de el, și bineînțeles, crezuse că și prietenei lui îi plăcea de el. Și se înșelase în ambele cazuri. O, Riven!

— Măcar e homo? Eu nu mai înțeleg nimic!

Riven a oftat resemnat, iar apoi s-a uitat obosit împrejur, de parcă s-ar fi întrebat unde se află. Lent, s-a ridicat și a plecat, târșâindu-și picioarele.

Ar fi fost de-a dreptul nebună să se grăbească după cea mai groaznică persoană din Alfea și să îi ofere o pătură și peria de care avea nevoie cu disperare.

Așa că Terra pur și simplu l-a urmărit pe Riven plecând, simțind, fără niciun motiv, că inima i se frânge un pic.

MINTE

Totul era liniștit în camera Musei și a Terrei. Ei bine, pe cât de liniștit era de obicei.

— După capul tău, eu doar stau în pat și ascult muzică grunge din anii ’90, în timp ce-mi fac tema cu rune și-i trimit mesaje deocheate fratelui tău, nu-i așa?

Terra s-a gândit la asta și apoi a devenit evident că nu voia să mai acorde importanță chestiunii, după care și-a luat un alt ghiveci.

— Încă alte câteva plante și locul n-o să mai pară atât de... fantomatic, a rostit apoi, adoptând în mod forțat un ton mai vesel.

— Pregătești un exorcism cu plante pentru Stella?

— O cameră goală *mă îngrozește* pur și simplu! A trecut o săptămână. Trebuie să acceptăm că nu se mai întoarce. Indiferent cât ne întrebăm ce face, îi trimitem mesaje, o sunăm sau ne uităm pe conturile ei de Insta, Snap, Tumblr sau Pinterest.

Ei bine, nu era un sentiment surprinzător, dar emana din Terra în valuri. Nu era de mirare că Dane se dovedise a fi un turnător. Terrei chiar îi plăceau oamenii oribili.

— Stai! Ți-e… dor de Stella?

— Nu! a protestat Terra. Era rea și mă insulta și a plecat fără să-și ia rămas-bun, iar asta a fost cu adevărat cea mai răutăcioasă…

— Vrei să te insult eu? a întrebat-o Musa. Te-ar face să te simți mai bine?

— Ce? Nu! Terra a făcut o pauză. Poate doar… dacă te referi la ținuta mea?

Chiar atunci, un pocnet s-a auzit din camera Stellei, iar Terra s-a grăbit să îndrepte situația. Probabil că nu așezase într-o poziție chiar bună cea de-a optsprezecea plantă.

Cu ușa deschisă, Musa o auzea pe Aisha încercând din răsputeri să aibă o discuție sinceră cu Bloom. Prea multă dramă în apartamentul lor! Musa nu crezuse vreodată că avea să simtă asta, dar chiar se bucura că Terra era colega ei de cameră. Terra era cea mai bună.

În plus, Terra avea un frate atrăgător.

— Bloom! s-a auzit Aisha. Știi că sunt aici dacă vrei să stăm de vorbă, da? Știu că după tot ce s-a

întâmplat... crezi că nu poți avea încredere în Dowling, dar eu niciodată nu aș... Mie poți să-mi spui orice. Rămâne între noi!

Mda, sau nu, a gândit Musa și și-a dorit ca Terra să fi închis ușa.

— Știu. Nu am despre ce să discut. Vreau să mă concentrez la antrenamentul de săptămâna asta. Mi-am petrecut prea mult timp concentrându-mă la orice altceva în afară de școală și...

Un telefon care suna a întrerupt scuza șubredă a lui Bloom.

— Ar trebui să răspund!

Bloom a ieșit din apartament.

Imediat ce ușa s-a închis în urma lui Bloom, Aisha a ieșit repede din cameră și a intrat în cea a Musei și a Terrei.

— Trebuie să vorbim despre Bloom! a spus ea. De săptămâni întregi se gândește doar la părinții ei biologici și la Rosalind. Chiar trebuie să credem că a... depășit pur și simplu momentul?

Terra a dat din cap, recunoscând cât de puțin probabil era scenariul ăsta și, resemnată, a lăsat jos plantele.

— A zis ceva despre ce s-a întâmplat în ziua aia cu Beatrix?

— Nimic, a răspuns Aisha.

Apoi Aisha și Terra s-au întors ca să se uite cu suspiciune la Musa.

— După ce m-ați luat peste picior că dau de gol sentimentele tuturor, credeați că am să vă spun de bunăvoie că Bloom e varză?

Asta era treaba lui Bloom. Aisha și Terra s-au

privit ca și când ar fi spus „Ai dreptate!”

— Știu că ne ascunde ceva, doar că nu știu ce anume. Adică, de ce să îi trimită mesaje lui Dane? a întrebat Aisha.

— Îi trimitea mesaje lui Dane? a întrebat Terra.

Musa s-a simțită lovită de un val de emoții dinspre Terra. Frică. Trădare. Dorință. Ceva despre niște pepeni.

— Am simțit mai multă panică decât ar fi trebuit, a observat ea.

Terra și Aisha s-au întors speriate spre Musa. Ea le-a fixat cu privirea, ridicând mental din umeri. Oamenii! Nu puteai să scapi fără să le citești emoțiile, nu puteai să-i împiedici să se supere din cauza asta. *Nu am deloc sorți de izbândă!*

Terra a luat o hotărâre.

— Mda… l-am văzut azi. Riven a spus că el încă ține la Beatrix.

Musa nu a fost nevoită să le citească emoțiile ca să își dea seama că informația asta le neliniștea pe toate.

FOC

Inima mi-a bătut repede când am respins apelul părinților mei și m-am îndreptat spre Aripa de Est – închisoarea lui Beatrix. Știind atât de puține și conștientizând că știu și mai puțin, nu puteam să dau ochii cu ei. Cu mama puteam să vorbesc doar după ce aș fi aflat cine eram cu adevărat.

Dane stătea de pază, așa cum promisese.

Lângă el, aparent adormit pe un scaun, era un alt Specialist.

— E-n regulă! a spus Dane. Doarme adânc!

Dane mi-a întins un săculeț cu putere, iar posibilitatea ca înăuntru să se fi aflat otravă sau droguri puternice m-a făcut să mă alarmez.

Dane a oftat.

— Relaxează-te! E doar un sedativ slab. O să se trezească peste o oră. Ea te așteaptă.

M-am aventurat mai aproape de gratiile celulei și am văzut-o pe Beatrix ghemuită într-un colț. Și-a ridicat privirea când m-a văzut. Mi s-a părut că-mi zâmbea sincer, dar tânăra asta aducea puțin a tigroaică.

— Cineva și-a rupt din timpul său prețios, a rostit mieros Beatrix, ridicându-se în picioare când m-am apropiat.

Dar eu nu aveam energie pentru prostiile obișnuite ale lui Beatrix.

— L-ai ucis pe Callum? am întrebat-o.

— Așadar, ai intrat direct în subiect. Bravo! m-a felicitat Beatrix.

— Ai făcut-o? am insistat eu.

— Hai să-ți răspund scurt: da!

Replica ei era destul de sinceră. Atât de sinceră, încât mă uluia.

— Vreau să aflu răspunsul lung?

— Ce-ai zice de unul mediu? a sugerat Beatrix. Callum nu era un asistent lingușitor. Voia același lucru ca și mine.

Atunci mi-am dat seama.

— Era aici ca să o scoată din închisoare pe

Rosalind?

— E un pic mai complicat decât „malefica Beatrix îl ucide pe asistentul ghinionist”. Asta e povestea pe care o susține conducerea, nu? Adică, înțeleg. Cine vrea să aibă de-a face cu nuanțările?

Mi-a luat o clipă să înțeleg și apoi am rostit numele celor la care s-a referit Beatrix când a zis „conducerea”:

— Dowling, Harvey, Silva… Nu mi-au spus adevărul despre multe lucruri. Însă doar pentru că nu mi-au spus, nu înseamnă că tu ai făcut-o.

— Tot nu mă crezi că ei au ars până-n temelii orașul Aster Dell? a întrebat Beatrix pe un ton încordat.

— Dacă au făcut-o… dacă mi-au *ucis părinții biologici…*

Nu știam ce aș fi făcut.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aia.

— Știu pe cineva care poate să-ți povestească, mi-a răspuns Beatrix pe un ton cântat.

Nu era nevoie să îi pronunțe numele. *Rosalind.*

— Unde o țin?

— Pot să-ți arăt, m-a asigurat Beatrix. Unde se află Rosalind și cum să ajungi la ea. Toate răspunsurile astea, și mult mai multe, pot fi ale tale.

— Ce vrei?

Beatrix mi-a arătat cătușele – limitatoarele runice, după cum fusesem informată.

— Accesoriile astea minunate pe care mi le-a dat Dowling dor ca naiba! La plecare, Dane o să-ți

dea o bijuterie falsă care mă poate ajuta să scap de ele. Consideră că este o baterie pentru zâne. Dacă îți folosești magia ca să o încarci în cercul de pietre…

— Vrei să te eliberez? am întrebat-o.

Am rămas fără cuvinte la îndrăzneala ei. Tocmai recunoscuse că omorâse pe cineva!

Dar Beatrix nu a insistat prea mult, ci doar m-a momit:

— Nu ai încredere în mine. *Nici nu ar trebui* să ai. Nu ar trebui să ai încredere nici în profesori. Nu ar trebui să ai încredere în prietenii tăi. Singura persoană în care ar trebui să ai încredere este Rosalind. Iar dacă vrei să o vezi, asta e singura ta opțiune.

Am părăsit celula fără să mai adaug și altceva, căznindu-mă să iau o decizie. Încă mă mai căzneam, când Dane s-a apropiat și mi-a dat un manual. M-am uitat la Dane. Era un șmecher, dar nu un criminal. Din câte știam.

Am început cu îndoială:

— Știu că tu și Beatrix ați fost prieteni, dar…

— De ce o ajut? Simplu! E singura persoană de aici care m-a făcut vreodată să simt că a fi diferit e un lucru bun. Șansele sunt împotriva străinilor în Alfea. Dane a făcut o pauză lungă. Nu de asta te afli aici?

MINTE

Musa stătea în zona de antrenament de lângă Bastion și testa echilibrul unui baston, întrebându-

se dacă mânuirea unei arme pentru un timp ar fi făcut-o să nu se mai gândească la unele lucruri.

— Îți place să ții bățul ăla mare? a întrebat Riven, prietenul enervant al lui Sky.

Musa a rotit bastonul, oprindu-se cu arma la câțiva centimetri de capul lui, și a rămas acolo o clipă, în vreme ce un zâmbet senzual începea să înflorească pe buzele lui Riven.

— Presupun că da, a șoptit Riven.

Of, tipul ăsta! Părea vraiște. Iar părul lui era și mai groaznic.

— Cred că tocmai am vomitat! l-a luat Musa peste picior.

Asta era atitudinea corectă față de Riven. Brusc, un licăr s-a aprins în ochii lui. Ei bine, poate nu chiar un licăr. Poate o scânteie.

— Te-am văzut la rundele de sprijin cu directoarea, la antrenament. Nu m-aș fi așteptat ca o Zână de Minte să se miște atât de bine!

Cu pulsul încă accelerat, Musa a recunoscut:

— Am fost dansatoare. Îmi cam lipsește mișcarea. Să îmi folosesc corpul.

Musa s-a înjurat pentru că îi spusese așa ceva lui Riven, care i s-a părut și mai morocănos. Aparent, voia să flirteze doar dacă exista șansa să ia bătaie.

— Păcat! Ești o zână. Lor nu le pasă de ceea ce vrei să fii aici, ci doar de ceea ce vor ei să fii.

Musa a mijit ochii când magia ei a clocotit. Disperarea a cuprins-o, făcând-o să tânjească și să-și dorească să fie… în altă parte. Cu altcineva.

— Chiar nu îți place aici, nu-i așa?

Riven s-a strâmbat de groază și dezgust. Înjurând, a plecat repede și l-a avertizat din mers pe Sam că Musa e acolo.

Sam s-a apropiat. Și, brusc, Musa a reușit să se gândească la un alt mod de a-și înfrunta toate sentimentele înăbușite.

— Vrei să ne întoarcem în apartament? i-a sugerat Musa.

Odată ajunși acolo, practic l-a doborât pe Sam.

— Câtă pasiune! a gâfâit Sam, cu buzele lipite de ale ei. Ești pasională.

— Sunt mai pasională când nu vorbești, i-a șoptit Musa.

L-a sărutat și mai apăsat, încercând să oprească vorbele și sentimentele, dar a simțit că Sam voia să protesteze.

— Corect! Bine! Este… Nu vreau să spun „agresiv”, dar…

— Sam, a șoptit Musa. Am promis că mă văd cu Terra și Aisha, deci hai să…

Stăm o clipă. Amândoi. Ea voia să se piardă în sărutări, dar Sam s-a îndepărtat.

— Nu pot să cred că mă comport așa, însă doar pentru că nu sunt empat, asta nu înseamnă că sunt lipsit de empatie. Ce se întâmplă?

S-a gândit la chipul lui drăguț și îngrijorat. Nu prea știa cum să fie o persoană deschisă.

— Mă deranjează antrenamentul… Să stau pe margine și să nu *pot face* nimic.

Sam i-a zis pe un ton liniștitor:

— Musa, Zânele de Minte sunt unele dintre cele mai puternice zâne…

— Prostii! Suntem neputincioase când lucrurile merg prost.

Își aducea aminte vremea în care lucrurile merseseră mai degrabă rău, decât prost.

Îi răspunsese tăios, dar și Sam o privea la fel de tăios.

— Mda, nu are legătură doar cu antrenamentul. S-a întâmplat ceva?

— Nu, adică, mda, dar demult. Chestiuni de familie. Și tot antrenamentul ăsta este pur și simplu… A lăsat-o baltă, după care a zis: Nu e mare lucru. Sunt doar frustrată. Și dacă aș fi în locul tău, aș profita de frustrarea aia cât aș mai putea.

Amabilul Sam și-a dorit în mod evident să insiste, dar a lăsat-o momentan să facă ce vrea.

— Ai dreptate! Fii frustrată!

Înțeleaptă decizie, Sam! El a zâmbit, iar ea l-a împins pe pat. Și-a scos cămașa și i-a văzut expresia uimită.

Când Musa l-a încălecat, un ghiveci a căzut de pe dulap și s-a spart, iar Sam, speriat, a scos un mic strigăt. La sunetul de neliniște, magia Musei a clocotit instinctiv, iar apoi a simțit un val de conștiință de sine dinspre Sam.

— Te rog să nu mă judeci după frica pe deplin legitimă și masculină de fantome care sunt în mod obiectiv înspăimântătoare și…!

Musa i-a zâmbit și l-a sărutat cu iuțeală.

— A trecut momentul! Cred că ar trebui să mă schimb și să le ajung din urmă.

El a sărutat-o din nou, iar ea l-a condus afară

din cameră.

După ce Musa a auzit ușa apartamentului închizându-se în urma lui Sam, s-a întors spre camera goală. A studiat cu atenție locul, apoi și-a proiectat magia și s-a așezat din nou pe pat. Știa ce simțise.

Pe cine simțise.

— Acum vrei să ieși afară? a întrebat încet Musa.

Multă vreme s-a auzit doar liniștea și, apoi, locul gol din fața Musei a licărit, dezvăluind-o pe Stella.

— Magie nouă? Nu-i rău, a apreciat Musa cât mai calm posibil.

— Mulțumesc! Stella se străduia să pară indiferentă. Am exersat o vreme.

— De când te ascunzi aici?

— De câteva zile?

Stella nu părea sigură. Era nemachiată și purta haine largi și părul prins într-un coc. Musa nu o mai văzuse pe Stella vulnerabilă.

— Vrei să discutăm despre asta? a întrebat-o Musa.

Stella nu i-a răspuns. Părea aproape speriată, și-a zis Musa.

Când Musa și-a proiectat puterea, și-a dat seama că Stella era îngrozită.

FOC

Razele de lumină străpungeau ceața dimineții, făcând cercul de pietre să pară un loc și mai magic

decât de obicei. Am rămas uitându-mă neliniștită împrejur, ținând manualul pe care mi-l dăduse Dane.

După ce m-am asigurat că drumul e liber, am deschis cartea și am scos un disc metalic lucrat cu grijă, purtând pe el rune ale căror semnificații nici măcar nu le puteam ghici.

Când mi-am chemat magia, chiar la marginile discului, metalul fasonat a strălucit roșu ca un tăciune, puterea mea semănând cu o scânteie care aprindea un fitil. Când mi-am lăsat magia să scadă, strălucirea a rămas. Acordasem discul la o sursă de putere, iar acum își trăgea magia din cercul de pietre. Focul și-a făcut loc încet prin metal. Am urmărit ornamentele delicate, fascinată, până când un sunet neplăcut m-a scos din reverie.

Vocea lui Sky a răsunat în aerul dimineții:

— Aici își petrec timpul geniile?

În mare grabă, am băgat discul în rucsac și m-am întors ca să îl urmăresc pe Sky apropiindu-se.

El și-a îndreptat privirea spre manual.

— În apartament e cam mult zgomot, i-am răspuns cât mai nonșalant posibil.

Nu mi-am dat seama dacă mă credea.

— Ce e chestia aia? a întrebat Sky.

Am căscat ochii.

— O carte? Sunt puțin îngrijorată că nu ai mai văzut una, dar…

Sky s-a strâmbat ca și când ar fi ajuns la capătul răbdării.

— Nu vreau să fac asta, Bloom! a izbucnit el. Nu vreau să ne mințim unul pe celălalt. Nu vreau

să joc niciun joc.

Însă eu am continuat cu jocul:

— Nu e niciun joc.

Sky se chinuia în mod clar, încercând să scoată forțat cuvintele. Ca și când fiecare cuvânt ar fi fost interzis și el ar fi încălcat un ordin direct.

— Silva vrea ca eu... să te supraveghez. I-am spus că e nebun! Că nu se întâmplă nimic ciudat. Că te simțeai frustrată, însă...

— M-ai *spionat?* l-am întrebat.

Chiar dacă tocmai recunoscuse că mă spiona, aparent era uimit să mă audă repetând cuvântul, de parcă ar fi fost sigur că era un băiat bun și c-ar fi fost imposibil să facă tot ceea ce făcuse.

Ce proastă eram!

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Iar tu ai urmat, orbește, ce ți-au spus...

— El mi-a dat un ordin, mi-a spus neputincios Sky.

— Pe care l-ar fi putut da oricui! Dar te-a ales pe tine. S-a folosit de prietenia noastră. Dar tot eu sunt personajul negativ, nu?

Drept răspuns, Sky mi-a apucat rucsacul, dezvăluind discul și faptul că nici eu nu eram chiar sinceră.

— Ce înseamnă asta, Bloom? a întrebat el.

Am ezitat un moment lung și și încărcat de vinovăție. Sky s-a calmat fără grabă.

— Vreau să fiu de partea ta, dar nu mă ajuți deloc. Spune-mi! m-a îndemnat încet și insistent. Poți să ai încredere în mine!

Tocmai îmi dovedise că nu puteam avea

încredere în el. Sau nu? Cel puțin îmi spusese. Poate trebuia să încerc și eu să îi spun ceva.

Am inspirat adânc și am început să îi zic adevărul despre Aster Dell.

LUMINĂ

Stella nu își dorise să se apropie de colegele ei de apartament. Ele erau în primul an și, în plus, ea știuse întotdeauna că Terra urma să le spună povestea lui Ricki, iar fetele aveau să o judece pentru ceea ce credeau că făcuse. Să o judece și să o urască.

Așadar, le judecase și le urase ea prima. O urâse pe Terra, pentru că zisese ce credea că era adevărat și pentru gusturile ei îngrozitoare în materie de bluze. Pe Bloom, probabil pentru că era fata visurilor lui Sky. Pe Aisha, pentru că încerca întotdeauna să facă ce e corect. Și pe Musa, pentru puterea ei îngrozitoare de a citi în sufletul Stellei.

Se temuse de magia Musei. Totuși, acum, puterea Musei i se părea aproape eliberatoare. Stella era forțată să devină invizibilă – la propriu. Se săturase să păstreze aparențele.

Musa cunoștea deja cele mai intime sentimente ale oamenilor. Stella ar fi putut să-i spună totul, să-și pună inima pe tavă, și tot n-ar fi contat.

— Am fugit în urmă cu câteva zile. Sunt sigură că mama a ordonat întregii armate să mă caute. Dar n-ai s-auzi de asta.

— Și nu o să te caute aici? a întrebat

neîncrezătoare Musa.

— La început, nu. Ca să o facă, ar trebui să recunoască faptul că, parțial, a pierdut controlul. Așa ceva nu o să se întâmple niciodată.

Ochii Musei au strălucit, iar Stella și-a dat seama că Musa simțea convingerea Stellei. Simțea exact cât de intimidată era Stella de mama ei, cum dorința ei de a fi iubită și plăcută de mama sa era depășită de o frică pură.

Stella se bucura. Stella voia ca Musa să o vadă. Avea impresia că fusese invizibilă nu doar câteva zile.

Vocea Stellei îi accentua emoțiile, spunând:

— Emană forță și putere! Nu da niciodată semne de slăbiciune! Doar de asta îi pasă, iar eu sunt o prelungire a forței ei. Magia mea trebuie să fie puternică cu orice preț. Asta m-a învățat mama. Mi-a dat lecții încă de mică. Când emoțiile pozitive nu funcționau, trecea direct la cele negative. A fost dur. Magia mea este haotică… din cauza ei.

Stella a înghițit în sec, fiind pe punctul de a avea cea mai importantă revelație. Îi era ușor să-i spună lucrurile astea Musei, deoarece Musa își dădea seama că fata din fața ei chiar era sinceră. Nimeni altcineva n-ar fi crezut cât de rău îi părea Stellei.

— Ricki era prietena mea cea mai bună. N-am vrut să o rănesc, a șoptit Stella, sperând ca adevărul și regretul să răsune prin oasele Musei la fel cum durerea răsuna prin oasele ei. Dar mi-am pierdut controlul și a fost mai bine… pentru mama… ca lumea să creadă că am făcut-o

intenționat. Pentru că, dacă sunt o ticăloasă ori un monstru, *nu sunt slabă.*

— Ce aiurea, Stel! a rostit Musa cu blândețe.

Stella era atât de extenuată, încât nici măcar nu putea să se simtă rușinată.

— Mie îmi spui? Și în secunda în care am ajuns acasă, a început din nou. Așadar, iată-mă aici! Până îmi dau seama ce urmează să fac. Te rog să nu spui nimănui!

Mama ei o educase să fie mândră, să se comporte ca o regină, iar acum implora. A așteptat, cu toți mușchii încordați, ca Musa să o ia peste picior pentru că decăzuse atât de mult. Stella era singură. De fapt, fusese singură dintotdeauna.

Purpuriul dispăruse din ochii Musei. Când s-a uitat la Stella, a făcut-o cu o privire plină de compasiune.

— Nu trebuie să te ascunzi! a asigurat-o Musa. Celelalte fete din apartament n-o să aibă nimic împotrivă să stai aici.

Preț de o clipă, Stellei i s-a părut că ar putea s-o creadă pe Musa. Ca și când mama ei s-ar fi înșelat, iar ea, până la urmă, ar fi avut prietene.

PĂMÂNT

Dane a băut cu sete din sticla mare de apă când și-a terminat prânzul, iar apoi s-a uitat împrejur într-un fel care Terrei i s-a părut dubios, îndepărtându-se de mulțimea din curte și mergând către o zonă liniștită din spate unde nu avea să fie văzut. Terra s-a furișat după el, chiar la timp ca să

îl vadă scoțând un joint și aprinzându-l.

Terrei i s-a părut că era momentul să-i vorbească.

— În mijlocul curții? Foarte inteligent din partea ta!

Terra s-a apropiat. Dane a mai tras un fum.

— Mda. Vrei și tu?

Dane i-a suflat agresiv fumul în față, iar Terra a fluturat din mâini, împrăștiindu-l.

— Ce e în *neregulă* cu tine?

— O, iar îți pasă de mine? a întrebat Dane cu amărăciune.

Era ultimul lucru pe care se aștepta Terra să îl audă. Nu îi trecuse niciodată prin minte că Dane chiar ar fi putut să îi simtă lipsa.

— Întotdeauna mi-a păsat de tine, s-a apărat ea cu o urmă de ezitare în glas.

Tonul lui Dane a devenit brutal.

— Serios? Deoarece mi se pare că am greșit o singură dată și m-ai și îndepărtat.

— Deci acum totul are legătură cu Beatrix? a întrebat Terra.

— Ea cu siguranță nu m-a făcut niciodată să mă simt prost!

Terra a izbucnit:

— Nu, doar a *ucis pe cineva,* Dane!

Iar dacă Dane și-ar fi bătut joc de Beatrix pe Internet așa cum își bătuse joc de Terra, poate Beatrix chiar *l*-ar fi ucis. Acum, Terrei i se părea că Dane ar fi meritat-o. De ce credea Dane că sentimentele lui rănite erau mai importante decât viața cuiva?

Dane și-a dat ochii peste cap, iar Terra a simțit cum îi piere și ultima urmă de compasiune.

— Am închis subiectul! a spus Dane și a vrut să se ridice în picioare, dar nu a reușit.

Și-a coborât privirea și a văzut cum un vrej se înfășura în jurul picioarelor și îl lega de scaun.

— Nu prea cred! a subliniat Terra.

Dane a râs, fără să pară deranjat. A mai tras sfidător un fum, dar un mic jet de apă i-a stins jointul.

Aisha s-a apropiat.

— Ce se întâmplă cu tine și Bloom?

Dane s-a uitat de la una la alta, afișând grijuliu o expresie neutră:

Terra și-a pierdut răbdarea și i-a ordonat:

— Spune-ne! Sau…

— Ce? Nu ai să mă faci să sufăr!

— Depinde ce înțelegi tu prin *suferință,* i-a răspuns Terra evaziv. S-ar putea să nu fie durere fizică. Dar să nu crezi că nu sunt în stare să te las pe scaunul ăla cât timp este nevoie ca să vorbești! Și aia… A gesticulat cu înțeles. Pare o sticlă mare cu apă. Sper că poți să te ții! Altfel, ai să te murdărești.

În cele din urmă, Dane a părut să își dea seama că era captiv. Terra și-a încrucișat brațele și a așteptat.

Poate Dane se simțea rănit că ea nu mai era prietena lui, dar asta era culmea, având în vedere că o vorbise de rău pe Terra ca să îi amuze pe Riven și Beatrix și nu se străduise să se revanșeze pentru asta. Nu încercase mai deloc. Nu crezuse că

fata merita efortul.

Terra voia să o ajute pe Bloom, dar ar fi mințit dac-ar fi spus că nu se bucură că se răzbună un pic la rândul ei.

FOC

Odată ce mi-am spus povestea, peste cercul de pietre s-a așternut tăcerea.

— Am locuit toată viața la Alfea. Silva m-a crescut, a spus Sky în cele din urmă, părând amorțit de cele auzite.

Înțelegeam că îi e greu să creadă, dar trebuia să afle adevărul.

— Am văzut cu ochii mei Aster Dell.

În mod clar, Sky încă se gândea numai la Silva. Dacă ar fi fost tatăl meu, și eu aș fi simțit la fel.

— Nu s-ar fi implicat niciodată în masacrarea unui oraș întreg!

— Nici dacă ar fi crezut că îi ucidea pe Incendiați? Dacă ar fi crezut că o să salveze mai multe vieți pe viitor?

Sky a deschis gura și a închis-o apoi.

Mda, așa credeam și eu.

— Nu cred că sunt *răi,* Sky. Cred doar că sunt... complicați, am spus neputincioasă. Cred că protejează locul ăsta. Dar se protejează și pe ei. Așadar, care-i adevărul? Ce s-a întâmplat în ziua aia? N-au de gând să-mi spună.

S-a apropiat de mine, ca și când ar fi auzit disperarea din vocea mea și simțind probabil încotro m-ar fi condus.

— Știu cât de greu îți este că nu îți cunoști părinții, Bloom, dar…

— Oare? Cel puțin tu ai fost crescut de oameni care i-au cunoscut pe ai tăi. Ai auzit povești. Ai văzut fotografii.

M-am uitat la dealurile verzi de dincolo de pietre, încercând să nu plâng când peisajul gol s-a încețoșat. Vântul s-a întețit, făcându-mă să mă înfior.

— Ți-e frig? a întrebat Sky, cuprins brusc de îngrijorare. Vrei un pulover?

Mi-am scos sticla de apă, întorcându-mă din nou ca să văd că Sky își scosese jacheta și mi-o întindea.

— Ești drăguț, dar… sunt o Zână de Foc.

Șase focuri s-au aprins în jurul nostru, încălzindu-ne, ca un cerc de stele care să se asorteze cu cercul de pietre. Sky s-a uitat împrejur și toate flăcările pâlpâitoare i-au strălucit în privire.

— Corect! m-a necăjit un pic Sky. Pentru că niciodată nu ai nevoie de ajutor.

I-am oferit apa mea. Când a luat-o și a băut, am încercat să îi ignor cuvintele.

— Face parte din farmecul meu.

Sky mi-a aruncat o privire care spunea că nu poate fi ignorat.

— Frustrant farmec!

— Asta pentru că vrei să repari lucrurile, iar eu n-am nevoie să fiu reparată.

Sky s-a întors puțin. M-am întrebat dacă nu cumva părusem mai dură decât intenționasem, dar apoi mi-a vorbit, deși cu greu, și mi-am dat seama

că pur și simplu încerca să-și găsească cuvintele.

— Despre Andreas am auzit mai multe povești decât pot număra. Cum ar fi că este încă în viață. Doar că a murit. Este un ideal. Un gol. O fantomă imposibilă. Știi cât de greu este să te ridici la nivelul ăla? Până și Silva... pare să joace un rol dintr-un simț al datoriei. Un tată e tot ce-mi doresc cu adevărat.

M-am apropiat de el și mi-am pus o mână pe brațul lui.

— Sky...

— Eu repar lucrurile pentru că asta trebuie să fac, a zis Sky, părând dezolat. Pentru că trebuie s-o fac. Pentru că, atunci când repar alți oameni, nu trebuie să mă gândesc la cât de distrus sunt eu!

S-a întors spre mine și a fost ca și când l-aș fi văzut pentru prima dată, masca datoriei pe care o purta cu grijă dispărând cu totul.

— Toți suntem distruși, Bloom! Toți trebuie să fim reparați. Are și asta un anumit farmec.

Chipul îi era apropiat de al meu, iar eu am simțit din nou dorința trăgându-mă spre el și de data asta nu m-am împotrivit. De data asta, n-am putut.

Buzele ni s-au întâlnit și, în cele din urmă, am înțeles de ce mereu mă atrăsese atât de mult. Ne potriveam ca două cioburi care puteau forma un întreg.

Prin întunericul din spatele ochilor, am văzut o strălucire puternică în clipa în care magia a aprins discul pe care mi-l dăduse Dane.

Eu și Sky ne-am despărțit, uitându-ne amândoi

spre lumină. Am ezitat și apoi am vrut să iau discul. Sky s-a întins spre mine și mi-a acoperit mâna cu a lui.

— Tot nu mi-ai spus pentru ce-i ăla. Tot nu ai încredere în mine?

Mi-am coborât privirea la mâna cu care mă apucase și simplul fapt de a ne vedea atingându-ne m-a umplut de tristețe.

— Ba da. Dar știu și că, dacă îți spun, ai să mă oprești.

Mi s-a părut că Sky era gata să mă contrazică, dar apoi s-a petrecut exact ceea ce așteptasem. S-a clătinat și privirea i s-a încețoșat, încercând să se țină de bancă în momentul în care a căzut la pământ. A fost sfâșietor să îl privesc pe Sky pierzându-și grația de soldat când corpul l-a trădat.

Deoarece eu îl trădasem.

— Ce se întâmplă...? a întrebat Sky, dar mi-am dat seama că știa deja, doar că nu voia să creadă.

Își dorise să aibă încredere în mine.

Am strecurat discul la loc în rucsac, împreună cu sacul de pudră pe care mi-l dăduse Dane. Ochii lui Sky se închideau deja. Avea să doarmă o vreme.

— Dane a spus că nu o să dureze mult, i-am spus trupului inconștient al lui Sky. Îmi pare rău!

Am stins flăcările pâlpâitoare din jurul nostru, știind că focul dintre noi se stinsese deja.

SPECIALISTUL

Silva trimisese un mesaj grupului de Specialiști, spunându-le să se echipeze. Riven nu

știa ce voia, dar și-a pus morocănos armura. Probabil era vorba despre o altă rundă de instrucții. Poate s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi lovit pe cineva. Poate i-ar fi tăiat capul lui Dane, într-un nefericit accident în timpul antrenamentului. A ieșit din cameră, fixându-și centura cu sabia și scuturând din cap, în încercarea de a se aduna.

Apoi Terra a venit în fugă prin holul Specialiștilor, îndreptându-se către Riven.

Ea l-a apucat de braț.

— Hei! Am nevoie de ajutor!

Riven și-a dus mâna spre sabie.

— Ce trebuie să fac?

Terra avea bucăți de vrejuri în păr și o privire sălbatică.

— Bloom e pe cale să facă o nebunie, așa că trebuie să îl găsesc pe Sky!

— Trebuie să îl găsești pe Sky, a repetat Riven pe un ton egal. Ca să te ajute.

— Da, evident!

— Măcar ai stat vreodată de vorbă cu Sky?

— Da, o dată. Îndoiala începea să se strecoare în glasul Terrei. Poate chiar de două ori. În orice caz, toată lumea știe că e un tip minunat, iar eu cred că îi pasă cu adevărat de Bloom. Sper că Stella nu…

— O s-o orbească, a șoptit Riven. Și eu mi-am făcut griji în privința asta.

— E foarte îngrijorător să orbești! s-a arătat de acord Terra. Dar acum nu asta e problema, ci alta: Dane este un turnător. Este un turnător fățarnic! Ai observat?

— Mi-am dat seama.

Nu îl deranjase. Crezuse că era ceva ce el și Dane aveau în comun.

Terra a arătat acuzator cu degetul.

— Și totuși, te-ai cam sărutat cu el!

— Iar tu *voiai* să îl săruți! i-a întors-o Riven.

— Nu asta e important acum! Dane punea ceva la cale, așa că l-am legat cu vrejurile de un scaun și l-am amenințat că îl țin legat acolo pentru totdeauna…

— Scuze, ce ai făcut? Riven i-a aruncat Terrei o privire șocată. Terra, ți-a trecut prin minte că ai o problemă cu gestionarea vrejurilor?

Terra i-a ignorat replica.

— Adică, nu pentru totdeauna, dar n-am de gând să-l las să își facă nevoile. Trebuia să scot cumva informații de la el! Cred că înțelegi.

Riven a înjurat.

— Ți-ai fluturat vrejurile amenințător la el și i-ai spus „Știm cum să te facem să vorbești”?

— Nu, Riven! Fii rezonabil! De ce aș face asta?

Terra a scuturat din cap și a fluturat un obiect spre el.

Riven a mijit ochii.

— Ăla e telefonul lui Dane?

— Mda. Vrei, te rog, să te concentrezi?

— Voiam să mă asigur c-am înțeles bine, a spus Riven. Acum tâlhărești oameni.

Terra înflorea cu adevărat, transformându-se într-o infractoare nebună.

— Bloom și Dane plănuiesc să o scoată din închisoare pe fosta ta nebună și periculoasă! i-a

dezvăluit Terra. Dane i-a dat lui Bloom un fel de cheie magică.

Ce făceau? Ce făcuse Dane?

— Practic, nu ne-am despărțit, a subliniat Riven.

— Crima înseamnă despărțire, l-a corectat Terra.

Riven a dat aprobator din cap.

— Mda, ai dreptate.

— Deci am nevoie disperată de ajutor și trebuie să îl găsesc pe Sky! Cine altcineva ar putea să mă ajute?

Riven i-a zâmbit strâmb.

— Cu siguranță nu eu.

— Nimeni nu ți-ar cere vreodată ajutorul, i-a confirmat distrasă Terra. Sky poate s-o facă pe Bloom să înțeleagă situația! Știi cumva unde este?

— Credeam că a plecat să o găsească pe Bloom, ca să fiu sincer.

— O, nu! Ochii Terrei erau mari ca niște farfurii. Dar dacă Bloom l-a îndepărtat deja din drum?

Ce, Terra suspecta o altă crimă? Orbiri. Crime. Răpiri și legături cu vrejuri. De ce nu se mulțumea nimeni să fie un infractor mărunt ca Riven însuși?

— Nu *cred* că Bloom l-ar ucide pe Sky, a spus hotărât Riven. Îl place prea mult ca să-i facă felul.

Terra i-a dat un pumn în braț lui Riven. Destul de puternic.

— Bloom este prietena mea! Nu ar ucide niciodată pe nimeni.

— Tocmai ai spus că vrea să scoată din închisoare o criminală!

— Nu e deloc același lucru! i-a spus aspru Terra. Sunt sigură că doar l-a legat pe Sky și l-a ascuns undeva, într-un loc sigur. Bine, mă ocup eu de Bloom. Poate că ar trebui să îl cauți pe Sky.

— Asta e tot ce vrei să fac?

— Ăăă, a spus Terra. Presupun c-ai putea să-l dezlegi și pe Dane?

Riven și-a simțit sprâncenele atingându-i linia părului.

— Nu l-ai dezlegat deja pe Dane?

— Nu, Riven, a zis Terra. Ar fi putut să-mi stea în cale!

Fata s-a întors și a plecat în grabă. Ei bine, discuția asta îl dăduse peste cap. Aparent, Terra era acum spioana ținutului.

Riven s-a uitat după Terra și a șoptit:

— Chiar nu cred că Dane ar îndrăzni.

A scuturat din cap și s-a îndreptat spre curte, când Silva a trecut pe lângă el. Maxilarul mereu încordat al lui Silva semăna acum cu granitul dezamăgit de lume.

— Bine că te-ai echipat! Unde e Sky? s-a răstit Silva.

— Mă bucur că nu se mai deranjează nimeni să spună măcar „Hei, Riven!”, a mormăit el. Direct la subiect, băieți!

Riven simțea că urma să fie implicat într-o acțiune militară. De ce trebuia să fie chinuit așa?

— Cel puțin șase Incendiați ne măcelăresc oamenii de partea cealaltă a Barierei, a scuipat Silva cuvintele! Echipa lui Marco deja a fost doborâtă. Este datoria noastră să îi oprim!

Riven s-a holbat la Silva cu gura căscată. Ura să sublinieze ce era evident, dar dacă toată echipa de Specialiști adulți fusese doborâtă, elevii de la Alfea tocmai urmau să fie uciși.

— Ce motivație am să fiu ucis? a întrebat, cu speranța că găsise o metodă să nu pară insubordonat.

— Nu pune întrebări! a mormăit Silva. Găsește-l pe Sky!

Bine, Riven înțelegea. Toată lumea îl voia pe Sky. Era treaba lui Riven să îl aducă înapoi.

Întrucât Incendiații aveau să-i ucidă pe toți, ar fi trebuit să se grăbească să îl dezlege și pe Dane.

FOC

M-am îndreptat spre poartă, iar apoi m-am oprit brusc în clipa în care am văzut un gardian ciudat.

În graba mare, i-am trimis un mesaj lui Dane în care i-am scris „Am cheia. Unde ești?”.

— Nu vine, am auzit-o pe Terra în spatele meu.

M-am întors, ca să le văd pe Terra și Aisha. Terra a ridicat telefonul lui Dane. Aisha aproape vibra de dezamăgire și furie.

— Ce naiba faci, Bloom? O scoți pe Beatrix din închisoare?

Toate justificările cărora mă gândeam să le dau glas păreau firave în privirile lor furioase. Dar prietenele mele nu erau soldați. Mă mai ajutaseră și înainte. Poate, dacă ar fi știut adevărul despre Aster Dell, m-ar fi ajutat din nou.

— Dowling mă minte! Toată lumea de aici minte! Nu știți ce știu eu.

— Știm! a spus categoric Aisha. Dane ne-a povestit despre Aster Dell.

— Tata n-ar face niciodată asta, Bloom! a răsunat vocea Terrei. Beatrix este o mincinoasă! Și o criminală!

M-am uitat de la una la cealaltă.

— Bineînțeles! Tu ești fiica lui, iar tu ești asistenta lui Dowling. Nu am să vă conving. Așa cum nici pe Sky nu l-am convins.

Am încercat să trec pe lângă ele, dar Aisha a pășit în fața mea, blocându-mi calea.

— Nu sunt asistenta lui Dowling! a spus ea. Am spionat-o. Mai multe zile. Pentru tine.

Terra părea confuză.

— Ce-ai făcut?

Aisha a ignorat-o.

— Ideea este că tot ce am văzut e că își dă silința – cu toții fac eforturi – să ne țină în siguranță.

Dowling încerca din răsputeri să ascundă adevărul. Măcar atât știam și eu. Nu puteam să o iert niciodată pentru asta.

— Au mințit că o femeie este moartă de șaisprezece ani și în legătură cu o crimă de război Știu că vrei să crezi în ei, dar sunt distructivi. Poate periculoși…

— Ascultă și tu ce spui! a izbucnit Terra. Chiar pari nebună!

Furia m-a făcut să încerc să trec pe lângă Aisha. Ea m-a blocat din nou, ca și când aș fi jucat

pentru echipa adversă și nu ar fi vrut să mă lase să înscriu.

Aisha se mișca cu siguranță, dar în vocea i se simțeau ezitarea și disperarea.

— Nu am spus nimănui ce faci. Dacă ne dai cheia, n-o s-o facem. Dar dacă nu... Nu vreau să te văd în celula de lângă ea.

Am rămas locului, furioasă și simțindu-mă ca un animal ținut la distanță. Doar că eu aveam dinți. Îmi simțeam magia ghemuindu-se și înfierbântându-se în mine, așteptând să țâșnească afară. Eram foarte tentată să o folosesc împotriva prietenelor mele ca să scap de ele.

Când Aisha a făcut un pas înapoi, nu am văzut frică pe chipul ei. Doar îngrijorare. Și suferință.

— *Bloom!* a spus Aisha.

Doar atât.

Expresia de pe chipul Aishei m-a scos din starea în care eram. Am pierdut controlul magiei, iar regretul mi-a făcut stomacul să bolborosească. Ce fusesem gata să fac?

M-a distrus, dar am băgat mâna în sac și am scos discul. Ultima mea șansă de a primi răspunsuri. L-am întins și Aisha l-a luat.

— Știu cât de greu îți e, a șoptit Aisha.

— Nu! am contrazis-o pe Aisha, iubind-o, urând-o și sperând să nu o disprețuiesc o veșnicie pentru asta. Nu știi!

MINTE

Stella s-a aplecat peste telefonul Musei, citind

o mulțime de mesaje de la Aisha despre Dane.

— Nu pot să cred că toată lumea o ascultă pe Aisha ca și când ar ști totul! a zis Stella pe un ton tăios. Habar n-ai cât de greu mi-a fost să-mi țin gura când toată lumea din apartament a luat-o razna. Nu pot să mă abțin prea mult!

Musa a ridicat din sprâncene.

— Deci din cauza ta tot cad lucruri și se strică și…

— Am și eu idei! s-a apărat, demnă, Stella. Iar dacă nu pot să mi le exprim verbal, nu mă deranjează să mă comport ca o fantomă.

Ușa s-a deschis chiar atunci, iar Aisha și Terra au intrat. De îndată ce ușa s-a clintit, Stella a dispărut.

Terra era deja plină de vervă.

— Doar mă-ntreb ce altceva putem să facem…

— Am putea să uităm de toate astea și… Aisha s-a oprit, văzând-o pe Musa. Unde ai fost? Nu mi-ai primit mesajele?

Musa nu știa dacă se poate abține să nu dezvăluie secretele Stellei.

— Le-am citit. Scuze! Am fost… ocupată. Sam a fost pe aici și…

Terra s-a strâmbat.

— Stai, nu în camera noastră, nu?

Aisha a ignorat-o, arătându-i un disc cu rune.

— E-n regulă! Am oprit-o pe Bloom. Cred că începe s-o ia razna. Știu că am zis că nu o s-o facem, dar mă întreb dacă trebuie să îi spunem lui Dowling.

Un licăr de enervare a făcut-o pe Musa să

tresară. Nu era enervarea ei. S-a uitat la raft, unde tremura un ghiveci, începând să se miște singur spre margine. Musa a arătat spre locul gol.

— Să nu îndrăznești!

Aisha, presupunând, de bună seamă, că Musa vorbea despre ea, a spus:

— Nu! Cred că ar trebui să îi spunem.

Vasul s-a mai mișcat doi centimetri. De fapt, Musa se săturase. Se simțea pe deplin pregătită să dezvăluie secretele Stellei.

— Stella are o idee în legătură cu asta, le-a anunțat ea.

— Ce? a zis Terra.

— Cum? a întrebat Aisha.

— Refuz să le tot curăț, i s-a adresat Musa Stellei. Spune-le odată!

Colegele ei de apartament s-au holbat la ea ca și când ar fi crezut că o luase razna... până când Stella s-a materializat lângă ghiveci. I-a aruncat Musei o privire ofensată, iar apoi s-a întors către Terra și Aisha.

— Am o idee, a spus Stella.

Fetele erau uluite. Terra a început să vorbească, dar tonul Stellei nu lăsa loc de contraziceri.

— Toată lumea din nenorocitul ăsta de apartament vede totul în alb sau negru! V-a trecut vreodată prin cap că există și o cale de mijloc?

Stella s-a uitat la Musa și cele două au părut să se înțeleagă. Era oarecum frumos.

— Bloom e o pacoste! a spus Stella, lucru care era mai puțin frumos. Dar merită să afle cine este.

Serios! Nu să asculte poveștile pe care i le spun profesorii. Așadar, putem să ne-ngrijorăm dacă avem dreptate sau să ne ajutăm prietena. Ce alegeți?

FOC

Am găsit-o pe Dowling în fața unui șifonier deschis, uitându-se la o ținută care semăna nițel cu hainele unui Specialist. Era ținuta pe care o purtase Dowling în fotografiile vechi. Ea s-a întors la sunetul ușii care s-a trântit în urma mea.

— Pardon? a spus încet Dowling.

— Vreau să o văd! i-am cerut. Pe Rosalind.

— Ți-am spus, este…

Vocea mea s-a auzit ca o altă ușă trântită.

— Știu că este în viață! Așa că să nu mă mai mințiți!

Se spuseseră prea multe minciuni. Nu știam dacă suportam să mai aud una.

— Acum nu am timp pentru asta, Bloom! a zis Dowling și a vrut să treacă pe lângă mine.

— Sunt din Aster Dell!

Am pronunțat pur și simplu cuvintele, care au făcut-o să încremenească acolo.

— Da. Acolo m-am născut. Și acolo au locuit părinții mei biologici. Asta până când dumneavoastră, domnul Silva și profesorul Harvey l-ați distrus.

În clipa aceea, Dowling n-a zis nimic. Nici măcar nu trebuia să-mi răspundă. Îi citeam vinovăția pe chip.

— Deci e adevărat, am șoptit cu glas tremurat.

Nu îmi dădusem seama că speram să nu fie adevărat. Ea era femeia care venise din altă lume ca să mă salveze, înconjurată de lumină. Femeia care mă mințise de nenumărate ori.

M-am agățat de furie, deoarece părea mai sigură.

— Cum ați putut să faceți așa ceva? Cum să fie uciderea Incendiaților mai importantă pentru voi decât salvarea viețiilor oamenilor? Decât... *părinții mei?*

Expresia lui Dowling s-a schimbat.

— Crezi că am făcut-o intenționat?

— Așa a spus Beatrix, am răspuns, ezitant. Că pe Rosalind a mustrat-o conștiința, dar că ați făcut-o oricum.

Spuneți-mi că nu este adevărat! Nu, am gândit eu. Nu voiam să îmi spună ce-mi doream să aud. Voiam adevărul.

Dowling a scuturat din cap.

— Rosalind. După atâta timp, încă mai manipulează pe oamenii...

— Ce *înseamnă* asta? am rugat-o pe Dowling. Povestiți-mi ce s-a întâmplat în ziua aia.

S-a așternut o liniște lungă, îngrozitoare. Am văzut-o pe Dowling inspirând adânc și m-am rugat să nu mă mintă din nou.

— În ziua aia..., a spus Dowling. Am făcut o greșeală.

Iar suferința și hotărârea de pe chipul lui Dowling m-au făcut în sfârșit să o cred.

— Rosalind a fost mentorul meu. Cea mai

puternică zână din Alfea. Temută, dar respectată. Nu m-am îndoit niciodată de ea. Nu i-am pus niciodată deciziile la îndoială. Așadar, când am auzit despre Incendiați în Aster Dell, noi am urmat-o.

În vreme ce Dowling povestea, mai că am văzut echipa lui Rosalind prinzând viață și mergând prin pădurea verde. Înainte de distrugerea orașului Aster Dell. Dowling, Silva, tatăl Terrei, tatăl lui Silva și Rosalind, lidera de încredere, formau o echipă care încerca să facă bine. Cum de mersese totul atât de rău?

— Magia pe care am dezlănțuit-o în ziua aia a fost foarte puternică. Până atunci, nu știam că zânele puteau să își combine magia. Era un secret păstrat de Rosalind. Nu primul. Totuși, nu ne-am îndoit niciodată de ea. Ne-a spus că s-a chinuit să evacueze orașul și că doar Incendiați urmau să fie uciși în explozie.

Mi-am amintit viziunea pe care mi-o arătase Beatrix: ravagii și atât de mulți oameni morți în orașul distrus. Părinții mei nu fuseseră dintre Incendiați.

Chipul lui Dowling era plin de regret. „Ar fi trebuit să ne îndoim de ea” era tot ce trebuia să spună.

Deci fusese vina lui Rosalind? Oare Beatrix știa? Cine mințea?

Poate că mințeau cu toții.

— Când ne-am dat seama ce făcuse? Ce făcuserăm noi? De șaisprezece ani tot retrăiesc ziua respectivă, a continuat Dowling cu o voce

răgușită. Dacă Aster Dell este orașul tău natal? Nu există cuvinte pe care să ți le spun și care să îndrepte răul pe care ți l-am făcut.

— De ce să fi mințit Rosalind? am șoptit.

De ce mințeau toți? Mă săturasem până peste cap.

— Era o fanatică. Voia ca toți Incendiați să moară, indiferent de preț. Sunt sigură că a crezut că dacă ne-ar fi spus că nu îi poate evacua pe localnici, am fi refuzat-o. Și-ar fi avut dreptate.

Am încercat să înțeleg, să descâlcesc toată încurcătura.

— Și cu mine cum rămâne? De ce m-a salvat? De ce m-a adus în lumea oamenilor? De ce mi-a spus să o găsesc?

Acolo, în biroul ei întunecat, cu ușile trecutului său deschise în fața noastră, Dowling mi s-a părut cuprinsă de oboseală.

— Nu știu, Bloom. Rosalind mi-a ascuns multe lucruri.

Speranța a înflorit în mine.

— Și de asta vreau să o văd! Știu că o țineți închisă. Beatrix mi-a spus că este sub școală.

Dowling s-a foit, jenată. Am bănuit că nu se aștepta să știu asta, însă nici n-a negat.

— Orice ar vrea să-ți dea, nu merită să fie eliberată iar în lume, Bloom!

Dowling s-a apropiat de mine. Mai deschisă ca niciodată, ca și când ar fi putut să se întindă și să mă ia de mâini, să verse adevărul în căușul palmelor mele – adevărul de care aveam nevoie. Despre părinții mei biologici.

— Am să te ajut să primești răspunsurile care îți trebuie, m-a liniștit Dowling. Îți dau cuvântul meu!

Îmi doream atât de mult să o cred, dar nu voiam să fiu nesăbuită. Și chiar atunci a sosit Silva și a chemat-o pe Dowling: era ceva mai important decât găsirea răspunsurilor mele.

Mereu părea să existe ceva mai important. Pentru toți, în afară de mine.

SPECIALISTUL

Când Sky și-a revenit în cercul de pietre, era întuneric și frig, iar Bloom dispăruse de multă vreme. El și-a ignorat toate mesajele de pe telefon, s-a ridicat în picioare clătinându-se și s-a întors spre castel, dar, înainte să ajungă acolo, l-a găsit Riven.

— Arăți ca naiba! l-a anunțat Sky, cel mai bun prieten al lui, mereu înțelegător.

— Așa mă și simt. Deci are logică.

Riven părea să creadă că se cuvine să își explice prezența în afara porților.

— Terra superspioana l-a făcut pe Dane să ciripească tot. I-a spus că Bloom a venit aici ca să facă o chestie cu o cheie magică, și nimeni nu a reușit să dea de tine, așa că…

Prietenul lui Sky purta armură și ținea o geantă cu echipament.

Sky s-a încordat.

— Unde e Dane? Trădătorul!

Sky urma să-l facă să plătească.

— Se echipează.

— *Ce?* a exclamat Sky. Te rog, spune-mi că Beatrix este…

— Încă închisă, i-a răspuns scurt Riven. Avem probleme mult mai mari.

I-a aruncat lui Sky geanta cu echipament. Riven arunca întotdeauna prea tare, dar Sky putea mereu să prindă orice-i azvârlea. Sky a deschis fermoarul genții și și-a văzut armura și sabia.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat încet Sky.

— Silva are nevoie de noi la Barieră! a spus Riven.

Sky a apucat strâns mânerul sabiei. Știa ce înseamnă asta. Incendiații atacau. Datoria lui Sky era clară.

Incendiații veneau spre ei în forță, i-a explicat Riven când s-au îndreptat spre Barieră. Circula o înregistrare video în care ucideau o echipă de Specialiști. Mintea lui Sky a evitat ideea unui număr atât de mare de Incendiați și de câte ravagii puteau să facă.

De îndată ce gândurile au început să-i hoinărească, s-au îndreptat spre Bloom.

— Când o să-l vedem pe Silva…, a spus Sky. Crezi că am putea să nu-i menționăm…

Riven a oftat.

— Oricine poate să fie destul de ghinionist încât să aibă o prietenă nebună. Două înseamnă că există o tipologie. Vrei să nu-i pomenesc că ai fost drogat de o nebună roșcată hotărâtă să elibereze criminali din închisoare?

— Ăăă. Mda, a replicat Sky.

Riven a ridicat din umeri.

— Mi-e indiferent, omule! Nu îți judec ciudățeniile! Uf, ce zi! Sper că Terra o să-i spargă telefonul lui Dane, a adăugat el și s-a luminat ca și când ar fi fost un gând plăcut.

Sky s-a încruntat.

— De ce i-a furat Terra telefonul lui Dane?

Riven a clătinat din cap.

— Ar trebui să-ți explic prea multe infracțiuni. Haide, frate! Trebuie să mergem la tăiere!

FOC

M-am așezat pe pământ și m-am uitat prin Barieră. Lumea Cealaltă de dincolo era frumoasă și ciudată și nu semăna câtuși de puțin cu casa mea. Nu vedeam nici măcar un licăr de speranță în tot peisajul ăsta.

Apoi, cu un sunet slab, ceva mic și strălucitor a căzut în iarba de lângă mine.

— Ai nevoie de răspunsuri, a spus Musa.

— Oamenii ți le-au ascuns, a completat-o Terra, pentru care adevărul era foarte important. Nu vrem să fim și noi ca ei.

M-am simțit incredibil de emoționată, ca și când cineva m-ar fi văzut în sfârșit pentru prima dată după mult timp. Prietenele mele erau acest „cineva”. După o clipă, mi-am dat seama cine lipsea.

— Unde e Aisha?

Terra s-a strâmbat.

— Știi că este încăpățânată și nu prea a fost de

acord cu lucrurile la care ne gândeam…

— E în apartament, a zis Musa pe un ton egal.

— Presupun că… n-aș putea să-mi doresc mai mult. Am dat din cap spre disc. Deci o să mă lăsați să o scot pe Beatrix din închisoare?

— Mda, deci cam asta e partea cu care n-a fost de acord Aisha…

Iar în clipa aia, Stella a ieșit din beznă. Am tresărit. De unde naiba venise și Stella?

— Oricum ei nu-i plac ideile mele, a spus ea cu viclenie.

APĂ

Scrâșnetele Incendiaților umpleau pădurea întunecată de parcă ar fi fost niște frunze cu dinți. Directoarea Dowling, profesorul Harvey și Directorul Specialist Silva, înconjurați de Specialiști, stăteau în fața Barierei, gata să lupte.

Restul colegelor de apartament veniseră cu Bloom. Era timpul ca Aisha să aleagă o echipă.

— Câți sunt? a întrebat ea.

Ceilalți s-au întors să o privească. Riven, prietenul ciudat al lui Sky, i-a aruncat Aishei o privire piezișă, însă Directoarea Dowling s-a uitat la Aisha sincer îngrijorată.

— Întoarceți-vă la școală! Nu ar trebui să fiți atât de aproape de Barieră!

— Am venit pentru că…

Aisha n-a putut decât să le ofere dispozitivul pe care îl găsise în biroul lui Callum.

— Un dispozitiv de ascultare! a spus profesorul

Harvey.

Pe chipul lui Dowling se citea seriozitate, aproape ca întotdeauna. Totuși, o alesese pe Aisha și îi încredințase responsabilități, iar Aisha o răsplătise înșelând-o ca să o ajute pe Bloom. Acum, că viețile multora erau în pericol, Dowling avea să înfrunte, curând, creaturile de coșmar ca să își salveze elevii, iar Bloom era încă hotărâtă să își facă vadă scopul împlinit.

Gândul că își trăda colega de cameră era oribil, dar dacă Aisha nu vorbea acum, o trăda pe Dowling și, totodată, trăda și Alfea.

— I-a aparținut lui Callum. L-am găsit când a fost... ucis, a mărturisit Aisha. L-am folosit. Mi s-a părut că sunt înconjurată de prea multe secrete și nu știam dacă am încredere în voi. Dar acum știu. Ne protejați.

— Trebuie să te întorci acum la școală! a izbucnit Silva. Nu este momentul să câștigi puncte în plus sau...

Aisha era de acord. Nu era vremea să se gândească la note mari sau să-și dorească prieteni. Nu era un joc. Era timpul să facă ce i se părea a fi corect.

Foarte hotărâtă, Aisha l-a întrerupt:

— Nu vreau puncte în plus. Am venit pentru că trebuie să știți ce se întâmplă și ce urmează să facă Bloom.

Riven se uita acum la Aisha atât de pieziș, încât avea și o sprânceană ridicată. Sky a implorat-o din priviri să tacă.

Aisha le-a zis oricum.

FOC

Am intrat în Aripa de Est ca să eliberez prizoniera. De data asta, cu ajutorul prietenilor mei.

— Și eu care mă îndoiam de tine! a spus Beatrix când a poziționat discul cu rune peste brățară.

Discul a funcționat repede. Magia lui Beatrix a revenit și mai repede. Ochii i-au strălucit gri și a fost înspăimântător să vedem cât de repede și-a accesat puterea. Cu un deget, a atins ușa încuiată. O mică scânteie s-a arcuit imediat prin metal, iar ușa s-a deschis.

— Începem! a spus Beatrix, ca și când am fi început o mare aventură.

Odată ieșită din celula ei, practic a început să țopăie în timp ce ne conducea spre biroul lui Dowling.

După ce am ajuns acolo, mi-a arătat cum să dau la o parte biblioteca de piatră, ca să expun ușa ascunsă. Am rămas lângă masa de scris a lui Dowling cât Beatrix s-a uitat precaută din pragul ușii.

— Când o să ajungă Dane aici, o să-l putem arunca înăuntru! m-a anunțat Beatrix veselă.

Aparent, așa funcționa.

— Mi se pare cam dur să îl folosești ca să declanșezi capcana, am constatat eu nonșalant.

— O să fie de acord! Beatrix s-a gândit la asta. Sau nu, dar oricum o s-o facem!

— Și cum rămâne cu tine? am întrebat-o. Ai să vrei?

Beatrix și-a înclinat capul ca o pasăre nedumerită. Mă studia. Nici măcar nu a avut timp să reacționeze când Stella a apărut chiar lângă ea și a împins-o cu putere prin tocul ușii. De îndată ce Beatrix a atins pământul, ochii i s-au încețoșat de magie și a rămas paralizată.

Am presupus că așa profitase de Callum. Era corect să pățească același lucru.

— A fost mai satisfăcător decât să împing un ghiveci de flori! a remarcat criptic Stella, scuturându-și mâinile de praf.

Terra și Musa au intrat pe ușa biroului lui Dowling, mai puțin vesele decât Stella, dar părând hotărâte. Terra cea loială a privit-o cu dispreț pe Beatrix.

— Apropo, a spus ea. Dane nu vrea să o facă.

Era clar că Stella își dorea să fie admirată imediat.

— Vezi? Scoți ticăloasa ca să obții ce are nevoie Bloom, iar apoi o prinzi din nou în capcană. Simplu! Ideile mele sunt grozave!

Cu ochi strălucitori, Musa s-a uitat în jos, la Beatrix.

— În caz că se întreabă cineva, a zis Musa pe un ton sec, ea nu se bucură.

Nu mă întrebam. Mă holbam la ușa secretă și mă gândeam la răspunsurile din spatele ei.

PĂMÂNT

Tunelurile de dincolo de ușa secretă erau întunecate și înfricoșătoare. Terra presupunea că are sens.

Stella își folosea magia ca să lumineze calea cu unul dintre mănunchiurile frumoase și strălucitoare pe care le folosea să își facă toate fotografiile acelea superbe. Terra mergea aproape de Stella, chiar dacă Stella era înspăimântătoare și rea din cauza acelei lumini.

Și pentru că se bucura să o revadă. Toate colegele de apartament erau împreună.

— Cred că am să regret că te-ntreb, dar… ești bine? a spus Stella.

Terra avea atât de multe pe cap, că nu prea știa ce să-i zică mai întâi. Era foarte ușurată că Stella o întrebase.

Stella nu părea ușurată, dar era prea târziu! Terra deja vorbea:

— Tocmai am eliberat o prizonieră. Am pătruns ilegal în biroul directoarei.

Stella a dat din cap. Mda, Terra presupunea că Stella fusese acolo tot timpul.

Terra s-a surprins vorbind mai repede, dând frâu liber sentimentelor:

— De când mă știu, când sunt speriată sau nesigură, întotdeauna apelez la o singură persoană pentru răspunsuri: la tatăl meu. Mereu am reușit să închid ochii în întuneric și să fiu sigură că el mă va conduce în direcția corectă. Dar nu cred că m-ar fi condus pe aici.

Stella a părut să se gândească la răspuns cu atenție înainte să vorbească.

— Chiar și cei mai buni părinți fac ce cred *ei* că este mai bine pentru copiii lor. La un moment dat, trebuie să preluăm noi inițiativa.

S-a oprit și s-a concentrat. Ochii Stellei au strălucit ca topazul și un alt mănunchi strălucitor de lumină și-a făcut apariția. Lângă Terra. Doar pentru ea, luminându-i calea.

Terra s-a uitat la lumina ei magică. Era atât de emoționată, încât îi venea să plângă. S-a întrebat dacă Stella s-ar fi lăsat îmbrățișată.

— O, și apropo, ținuta ta?

Stella a măsurat-o cu privirea din cap până în picioare. Nimicitoare, și fără să rostească un cuvânt măcar. Terra s-a simțit în mod firesc umilită, acolo, în tunelul înfricoșător. Și a radiat.

Îmi plac prietenele mele obtuze și răutăcioase, a cugetat Terra. *Ador Clubul Winx!*

FOC

În capătul tunelului se afla o ușă. M-am oprit în fața ei, știind că eram unde trebuia să fiu. Dar am rămas nemișcată, prea agitată din pricina fricii și entuziasmului ca să mă pot mișca. Aveam senzația că aș fi putut rămâne aici, așteptând răspunsuri toată viața.

Până s-a apropiat Musa. Ochii nu-i străluceau, dar oricum simțeam că ar fi putut vedea ce e în inima mea.

— Tot ce am căutat se află dincolo de acea ușă, am șoptit eu.

Preț de o clipă, am rămas toate în pragul ușii.

— O să ne găsești aici când ai să ieși, a rostit Musa calm.

Prietenele mele. Știam că mă vor aștepta.

Am ieșit pe ușă și am văzut o barieră asemănătoare celei din pădure, dar aceasta era o adevărată rețea din magie strălucitoare.

Am mai făcut un pas înainte, spre lumină.

BASMUL #6

Grozava ură și cămăruța
Ne-au schilodit de la-nceput.
Din pântecele mamei port
o inimă fanatică,
— W.B. Yeats

FOC

Am intrat în camera ciudată și strălucitoare. Zidurile se unduiau ca niște raze de lumină pe suprafața apei. Prizonieră într-o închisoare translucidă, Rosalind atârna suspendată. Arăta exact ca în viziunea mea, ca în fotografiile cu ea: o femeie cu o personalitate atât de puternică, încât ar fi putut să aprindă aerul din jurul ei.

Am atins lumina care se unduia între noi și vibrația unei magii interzise m-a făcut să sar înapoi.

— Scuze! Ar fi trebuit să te avertizez.

O voce a răsunat, însă doar în mintea mea. Vedeam buzele lui Rosalind, dar nu se mișcau.

— Rosalind? am șoptit totuși.

— Pot doar să-mi imaginez câte întrebări ai pentru mine, mi-a răspuns ea.

Vocea lui Rosalind din mintea mea era blândă, dar încrezătoare. Trecuse prea mult timp de când nu mă mai simțisem consolată. Auzind-o, aproape am lăcrimat.

— Doar câteva, am recunoscut eu.

— Ei bine, pentru tine am doar una. Știi cât de specială ești?

Nu mă așteptasem la așa ceva. Întrebarea ei era dură, dar plăcută. Sinceră. Partea cea mai bună era că părea complet diferită de doamna Dowling.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, uimită.

— Vrei să înveți un truc nou? m-a întrebat Rosalind pe un ton jucăuș.

— Acum?

Era momentul potrivit pentru trucuri?

— Accesează flacăra din tine. Folosește-te de bucuria pe care o simți, pentru că urmează să primești răspunsuri! Sau de cât de supărată ești pe mine pentru că te-am lăsat în Prima Lume fără ei. N-am să mă simt jignită.

Am închis ochii și am simțit toate emoțiile încâlcite din mine scânteind și apoi aprinzându-se.

Poate că *exact* acum era momentul pentru trucuri.

Rosalind m-a încurajat:

— Acum vine partea amuzantă! Flacăra aia? Instinctele tale îți spun că o să te ardă. Se înșală. Agață-te de ea!

Mi s-a părut că focul mă învăluie, dar fără să mă mistuie. Am suspinat, simțind că puterea se aprinde în mine.

— Acum. Atinge din nou bariera!

Am ezitat.

— Nu fi lașă! m-a certat Rosalind. Ai să te descurci! Fă-o!

Rosalind îmi dădea ordine cu o autoritate atât

de naturală, încât mi s-a părut normal să o ascult. Am atins bariera. De data asta, mâna nu mi-a fost respinsă.

Când mi s-a limpezit vederea, am văzut că bariera dispăruse. Rosalind stătea în mijlocul camerei.

— Șaisprezece ani! a zis tare și cu o voce răgușită, dar plină de personalitate. Fără nicio oglindă. Fără machiaj. Cât de minunat arăt acum? Să nu mă minți! Bine, poți să zici o mică minciună!

A schițat un zâmbet foarte dezarmant și, după ce a făcut un pas, picioarele i-au cedat. M-am grăbit spre ea.

— Ai nevoie de mâncare. De apă. De odihnă.

— Nu! s-a împotrivit Rosalind. Am nevoie de magie.

PĂMÂNT

— Bloom a intrat de ceva vreme, a spus Terra îngrijorară. Despre ce ar putea să vorbească?

Stella i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Odată te-am auzit vorbind despre pământ două ore. Despre *pământ!* Două ore!

— Despre sol, a corectat-o Terra serioasă. Nu încurca noțiunile, Stella! Era o diferență importantă. Și am lăsat-o pe Beatrix acolo. Vreau să mă asigur că nu e trează și nu-ncearcă să folosească trei șișuri.

— Nu fi ridicolă! Ar folosi un șiș, de trei ori. Poc, poc, poc!

O, Terra o adora pe Musa, dar colega ei de

cameră nu era o persoană care să-i inspire siguranță.

— N-am putea să intrăm ca să verificăm?

— Bine, dar exagerezi! a rostit Stella cu un aer superior.

Stella și-a păstrat atitudinea cât au străbătut tunelul și până când au ajuns în pragul ușii și s-au confruntat cu spațiul din podea unde fusese Beatrix. Terra s-a uitat acuzator la Stella. Musa a aruncat o privire spre ușă.

Corect! Trebuiau să se regrupeze. Terra alcătuia un plan.

— Aș vrea să primesc scuzele scrise de mână pe un bilet parfumat după ce o găsim!

Musa a șoptit:

— Devine și mai grav...

Dowling stătea cu Aisha lângă ușă. Și, mai rău de atât, acolo se afla și tatăl Terrei.

— Nici nu știți ce probleme ați creat! Mai ales tu, Stella! a spus Dowling.

O, nu! Stella trebuia protejată.

— Noi doar..., a început curajoasă Terra.

Tatăl ei a întrerupt-o, vorbindu-i pentru prima dată cu vocea de *profesor,* nu de părinte:

— Să nu mai aud un cuvânt! Vino cu mine!

Când tatăl Terrei le-a condus afară, Stella s-a oprit lângă Aisha.

— Sper că avantajele pe care ai să le obții cu ocazia asta o să-ți țină companie când nu o să mai ai prieteni, i-a spus suav.

Terra s-a trezit din nou un pic recunoscătoare pentru răutatea Stellei.

MINTE

Toți aveau prea multe sentimente stridente, intense și îngrozitoare, iar Musa le ura pe toate.

S-a așezat liniștită lângă Stella când profesorul Harvey le-a citit actul de rebeliune și a încercat să dispară în podea. Terra stătea lângă ușă, toți nervii ei zguduindu-se ca niște clopoței în vânt în mintea Musei. Aisha ocupa un loc în partea cealaltă a camerei, urmărind totul.

— Nu ați ascultat ordinele! a spus profesorul Harvey. Ați intrat prin efracție! Ați pus viețile colegilor în pericol. Și ați eliberat-o pe Rosalind? Aveți idee ce-ați făcut?

Niciuna nu a scos un cuvânt. Profesorul Harvey s-a întors ca să i se adreseze direct Terrei:

— Aș spune că m-ai dezamăgit, dar ai întrecut orice limită!

Harvey a dat să plece, clătinând din cap. Pe chipul Terrei se zărea un amestec de frustrare și dezolare. Dar, apoi, s-a uitat la Stella. Stella a dat aprobator din cap, încurajând furia care creștea în Terra ca o avalanșă, iar fiica profesorului și-a găsit vocea:

— Ai *mințit* din nou!

Musa s-a întrebat când aveau oamenii să nu o mai subestimeze pe Terra. Ea răspundea la toate provocările ca un taur care tânjea după un steag roșu.

— Poftim? s-a mirat profesorul Harvey.

— În legătură cu Rosalind. Cu Aster Dell. Cu

toate. Iar acum, tot tu ești supărat? Pe mine? Terra și-a fixat tatăl cu o privire serioasă și dezamăgită. Nu poți să mă pedepsești pentru că nu am știut ce nu mi-ai spus! Nu are nicio logică!

În mod clar, profesorul Harvey nu a avut ce replică să-i dea, așa că a apelat la poziția de părinte/profesor.

— Cred că voi toate ar trebui să vă calmați, a zis și a plecat imediat, închizând ferm ușa în urma lui.

Iar când Terra a apucat clanța și a încercat să o deschidă, ușa nu s-a clintit.

— Și-a folosit magia ca să o încuie! a zis și a zgâlțâit furioasă clanța. L-am prins într-o capcană logică, iar el și-a folosit magia ca să ne pedepsească!

— Asta înseamnă că ai câștigat, a spus Stella.

Informația nu a părut să o consoleze pe Terra. Musa a încercat să potolească frustrarea care emana în valuri dinspre Terra.

— Pur și simplu e copleșit.

Dar Terra nu asculta. Aisha a profitat de ocazie ca să încerce să se furișeze în camera ei, o mișcare înțeleaptă din punctul de vedere al Musei, dar Stella a împiedicat-o.

— Și tu unde te duci? a întrebat-o Stella. Știam că ești animăluțul unui profesor. Doar că nu știam că animăluțul e un șobolan!

— Intenționam să detensionez situația plecând, dar dacă tu vrei să o menții tensionată…

Aisha s-a apropiat de Stella, în mod clar pregătită să lupte. O, nu, dinții și sentimentele

aveau să zboare peste tot! Musa s-a uitat disperată împrejur.

— Puteți, vă rog, să așteptați treizeci de secunde? Lăsați-mă cel puțin să îmi pun căștile…, le-a implorat ea, sărind în picioare și fugind în camera ei.

Musa a închis ușa după ea și a inspirat adânc, simțind apoi o smucitură în magia ei – simțind ceva. De data asta, a făcut-o să zâmbească.

S-a întors și l-a văzut pe Sam. Zâmbetul lui a făcut-o să se liniștească imediat. A adoptat o expresie îndurerată, ca să-l impresioneze, și s-a cuibărit la pieptul lui. Sam a tras-o mai aproape. Cu el, se simțea la adăpost.

— Ce naiba se întâmplă acolo?

Sam putea să audă și singur ce se întâmplă. Dincolo de ușa aia, Aisha și Stella se certau de zor. Aparent, se auzeau numai țipete. Deocamdată.

— Indiferent de situație, nu te trezești zicând vrute și nevrute! a răcnit Stella înfuriată. Oricine a depășit vârsta de cinci ani știe asta. Până și Terra o știe!

— Hei! s-a auzit vocea Terrei, singura care nu țipa. Adică, da, dar… *hei!*

Aisha a strigat, furia ei umplând mintea Musei, căci ușa nu reușea să funcționeze ca o barieră.

— Incendiații sunt dincolo de Barieră. Bloom este egoistă. Ultimul lucru de care are nevoie doamna Dowling este să-și facă griji în privința lui Rosalind!

FOC

Am urmărit-o pe doamna Dowling pătrunzând în spațiul mistic al cercului de pietre. A rămas acolo o clipă, cercetând cu privirea iarba și pietrele, iar apoi a început să se îndepărteze.

Nu putea să ne vadă pe mine sau Rosalind stând chiar acolo, ochii fostei directoare strălucind ușor în beznă. Când am văzut-o pe Dowling plecând, m-am întors spre Rosalind.

— Credeam că ești slăbită? Că nu poți să folosești magia? Dar poți să ne faci invizibile?

— În interiorul cercului de pietre, pot să apelez la magia ținutului, a răspuns Rosalind. De aceea te-am rugat să mă aduci aici. Ca să îmi pot încărca bateriile astea bătrâne.

Rosalind și-a așezat mâna lângă una dintre pietre și tentacule de lumină magică s-au întins, legând mâna de piatră. Ea s-a așezat, scoțând un geamăt prelung de ușurare.

— Dacă ești destul de puternică să faci magie, poți să răspunzi la întrebări. Am riscat prea multe ca să te găsesc și să te scot de acolo. Te rog, spune-mi doar ce s-a întâmplat în Aster Dell!

Până și eu am tresărit la tonul meu imperativ, dar Rosalind n-a părut deosebit de impresionată.

— Tot ce ți-a zis Farah este adevărat. I-am mințit. Le-am spus că Aster Dell a fost evacuat. Nu era.

Farah, am chibzuit eu, iar apoi mi-am dat seama că se referea la doamna Dowling. Era

aproape imposibil să mi-o imaginez pe doamna Dowling având un prenume. Se străduia din răsputeri să fie o figură autoritară, un adult pe care elevii ei să se bazeze. Pentru o clipă, mi-am dorit să alerg după doamna Dowling și să îi povestesc tot ce făcusem.

În schimb, am întrebat încet:

— I-ai ucis pe oamenii ăia nevinovați?

— Aici, a zis Rosalind, situația se complică.

Ochii lui Rosalind au strălucit o clipă efemeră și lumina lunii a părut să îi răspundă, aruncând umbre ciudate. Șase siluete cu glugi au părut să plutească spre noi din afara cercului.

— Una dintre regulile fundamentale ale Lumii Celeilalte este că doar zânele pot să facă magie. Coloniștii din Aster Dell erau o excepție, fiind oameni care își trăgeau energia din sacrificii și moarte, la fel cum o facem noi din elemente: erau Vrăjitoare de Sânge. Este magie pierdută. Periculoasă. Dacă ar fi știut cineva că era posibil, ar fi zdruncinat din temelii Lumea Cealaltă. Prin urmare, i-am mințit chiar și pe cei mai de încredere sfetnici ai mei. Acele vrăjitoare trăiau ascunse de secole, dar acțiunile lor sugerau că începuseră să prindă curaj. Era doar o chestiune de timp să facă o mișcare.

Siluetele s-au oprit și s-au întors spre centru.

— Așa că în clipa în care Incendiații s-au repezit asupra lor, am întrevăzut ocazia. Mai mulți iepuri, o singură lovitură puternică.

Siluetele au dispărut într-un licăr de lumină, iar ochii lui Rosalind au revenit la normal.

Am făcut un calcul în minte.

— Stai! Dacă cei din Aster Dell erau *vrăjitoare,* iar părinții mei erau *zâne*...

— Ești isteață! m-a aprobat Rosalind. Bun! Treaba o să meargă mai repede. Ai dreptate. Părinții tău nu sunt din Aster Dell. Ai fost răpită. Zânele care-ți erau părinți erau de negăsit.

— Deci s-ar putea să mai trăiască pe undeva. Părinții mei zâne ar putea să fie încă în viață! De ce nu ai încercat să-i găsești?

Ochii de un albastru intens ai lui Rosalind erau fixați asupra mea, complet absorbiți de mine, ca și când aș fi fost vreo minune.

— Nu erai în siguranță în Lumea Cealaltă. Puterea din tine era prea mare. Mi-am dat seama de când te-am văzut. De asta te voiau vrăjitoarele: ca să îți folosească puterea. Și motivul pentru care te vor și Incendiații din afara Barierei: ca să scape de tine, înainte să poți fi folosită împotriva lor.

Nu era deloc minunat ce-mi povestea ea.

Toată lumea spunea că nu mai văzuse niciun Incendiat de șaisprezece ani. Acum, brusc, erau aici, aproape de Alfea, ucigând oameni și rănindu-l pe Silva, care era ca un tată pentru Sky.

Oare Sky m-ar fi urât, dacă ar fi știut că toate erau din vina mea? S-ar fi temut prietenii mei să se apropie de mine? Crezusem că, venind la Alfea, puteam să-mi protejez părinții, dar poate că purtam pericolul cu mine oriunde mă duceam. Abătându-l asupra tuturor celor pe care îi iubeam.

Nu am putut să alung fiorul care mă străbătea.

— M-au căutat în tot timpul ăsta?

— Uneori e nasol să fii specială. Rosalind a zâmbit. Dar acum mă ai pe mine. Iar asta o să fie și mai nasol pentru Incendiați. Ești pregătită pentru cel de-al doilea truc?

Rosalind a zâmbit. Era ciudat de liniștitor. Cel puțin nu eram singură în situația asta. Ea urma să mă ajute și să-mi dea răspunsul de care aveam cea mai mare nevoie: cum să îi protejez pe cei pe care îi iubesc.

SPECIALISTUL

Ei erau la marginea pădurii, în toiul nopții, iar Riven era destul de sigur că aveau să moară cu toții.

Sky și Silva, liderii neînfricați, se aflau în fruntea micului lor grup. Riven trăgea cu urechea la ei fără nicio rușine.

Din nefericire, supravegheau cu stoicism licărul palid al Barierei, căutând urme de monștri în pădurea de dincolo. Totuși, Riven își dădea seama că amândoi voiau să renunțe la reținerile masculine și să-și dezvăluie secrete. Silva își dresese glasul de patru ori.

— Ar trebui să mă îngrijorez că am fost nevoit să aflu de la Aisha că Bloom te-a drogat? a întrebat Silva în cele din urmă.

Aisha, tipa sportivă, își făcuse apariția, se aruncase în brațele lui Dowling într-o explozie de dragoste specifică preferatei profesorului și îi predase un fel de dispozitiv magic foarte avantajos de interceptare a discuțiilor pe care îl folosise ca să

o spioneze pe Dowling. Apoi, mărturisise totul despre abaterile lui Bloom și ea, Dowling și tatăl Terrei plecaseră probabil să o aresteze pe Bloom? Riven nu era sigur. Nu îi venea să creadă că Aisha, prietena de încredere, pârâse tot, iar el, Riven, nu. Cu siguranță ar fi trebuit să le toarne. Încercase, dar Dowling plecase deja ca să o împiedice pe Bloom să o elibereze pe Beatrix, iar Sky îl lovise în coaste când Riven începuse să îi spună vrute și nevrute lui Silva.

— Nu știu, a răspuns Sky acum, foarte încet. Să-mi fac griji că a trebuit să aflu de la Bloom ce s-a întâmplat în Aster Dell?

Tonul lui Sky era aproape amenințător. Bine, ce se *întâmplase* în Aster Dell? s-a întrebat Riven. Era un soi de club de striptease cu zâne pe care Silva avea plăcerea să îl frecventeze? Ridicol.

Știa că probabil nu ăsta era răspunsul, dar se gândea la moartea lor iminentă și voia să se înveselească.

Silva își adunase curajul și devenise dubios de nemișcat. Părea momentul potrivit să dezvăluie informațiile despre clubul de striptease.

— Cred că e pe acolo, a șoptit Kat.

Uau, Kat, Riven încerca să tragă cu urechea! De ce trebuia ea să fie în continuare un soldat foarte eficient și să se concentreze ca să nu fie uciși?

— O să discutăm mai târziu despre asta, a hotărât Silva.

Nu exista „mai târziu”; urmau să fie uciși! Riven voia să afle acum despre clubul de

striptease.

Dar Silva și Sky deja se întorceau spre grup, iar Kat își concentrase privirea rece de super-soldat asupra lui Riven.

— Mai scoate-l o dată!

Riven și-a scos telefonul și i l-a dat lui Kat.

— Fă-o tu!

Kat i-a aruncat o privire disprețuitoare.

Riven s-a apărat. Nu era vina lui că toți ceilalți erau niște nebuni însetați de sânge!

— E ceva *macabru* să vezi pe cineva murind! Nu te uita la mine ca și când aș fi un ticălos pentru că nu vreau să văd așa ceva.

Kat, o nebună însetată de sânge cu acte în regulă, și-a dat ochii peste cap când a luat telefonul. Când s-a uitat la ecran, Riven a auzit țipete. Carne sfâșiată. Cu greu și-a reprimat un fior.

— Recunosc golul ăla, a raportat Kat. Este aproape de hambar. Nu e departe.

— Să mergem! a izbucnit Silva.

Riven avea o idee mai bună. Să nu se ducă.

— Stați! Cum rămâne cu zânele? Am numărat cel puțin șase dintre Incendiați acolo. E o idioțenie absolută!

Afirmația evidentă l-a făcut pe Sky să se încrunte la rebelul Riven.

— Este un ordin, Riv! i-a spus Sky fără compasiune. Acceptă situația!

Riven s-a crispat. Erau momente în viața unui tip când trebuia să își pună întrebările care contau cu adevărat. De ce am fost de acord să folosesc sabia asta stupidă și de ce m-am împrietenit cu

idiotul ăsta critic?

Corect. Deoarece Alfea nu îi dăduse de ales, iar acum regulile de la Alfea îi spuneau să meargă și să moară.

Silva s-a adresat întregii echipe:

— Înțeleg că situația are darul să vă îngrozească. Ați fost destul de norocoși să creșteți într-o eră a păcii. Dar să intrați în pădure și să sfidați șansele ca să luptați cu o creatură care vă înspăimântă? Asta înseamnă să fiți Specialiști. Și măcar la atât mă aștept de la fiecare dintre voi.

Minunat discurs, a apreciat Riven, doar că era stupid. De ce să nu încerce să echilibreze șansele, în așa fel încât – Riven doar specula – să nu fie nevoie *să moară cu toții?*

Apoi s-a auzit un râcâit strident, de-a dreptul oribil – un sunet ca de șmirghel care a răsunat ca un tunet. S-au uitat toți spre pădurea în care ar fi trebuit să se afle inamicul lor, dar ceva era în neregulă aici.

Sky a fost cel care și-a dat primul seama.

— Nu se aude din pădure. Se aude de la școală!

Silva a trecut imediat la acțiune:

— Împrăștiați-vă! Mergeți la școală! Găsiți cât mai mulți elevi și duceți-i în curte! Plecați! ACUM!

În castel erau oameni la care ținea, s-a gândit Riven, și apoi s-a întrebat: Cine? Răspunsul i-a venit aproape imediat. *Beatrix!* Dacă Bloom nu o scosese afară, Beatrix era legată și neajutorată în castelul ăla.

Așa că s-a trezit și el alergând la fel de repede

ca Sky.

PĂMÂNT

Era minunat că Sam și Musa aveau o relație, și-a dat seama Terra, deoarece acum erau spectatorii ei prizonieri, iar ea putea să le împărtășească multe gânduri. În afara camerei ei, era prea înspăimântător. Tăcerea se așternuse peste tot, ceea ce însemna că Aisha și Stella ori plecaseră în camerele lor, ori se uciseseră una pe cealaltă. Terra nu voia să știe. Jucându-se cu plantele ei și vorbind cu Sam și Musa despre tatăl ei, gândul la el a durut-o mai puțin.

— Credeam că el nu se înșală niciodată, a spus ea întristată.

— Și părinții sunt tot oameni, Ter. Iar oamenii sunt imperfecți. Cu cât îți dai seama mai repede de asta, cu atât mai bine.

Musa era atât de înțeleaptă! Terra credea că, după ce Musa și Sam aveau să se căsătorească, Musa urma să aibă o influență foarte liniștitoare asupra familiei.

Sam a studiat-o pe Musa.

— Tu nu vorbești niciodată despre părinții tăi.

— Am un motiv, a răspuns scurt Musa.

Fratele ei era enervant, dar avea și dreptate. Era timpul să împărtășească toate secretele îngrozitoare ale familiei lor și să devină mai apropiați. Ei o puteau ajuta pe Musa.

— Știi, poți să... vorbești despre ei, i-a propus Terra. Indiferent ce s-a întâmplat. Noi suntem

prietenii tăi. Adică, Sam este mai mult de atât, în mod evident, dar de dragul discuției…

— Nu avem ce discuta! a răspuns Musa pe un ton sec.

Înainte ca Terra să mai poată insista, luminile au pâlpâit. Intermitent.

— Ciudat, a șoptit Terra, și toți trei s-au mișcat simultan spre ușă.

Și în camera comună luminile pâlpâiau intermitent. Aparent, tot castelul pâlpâia.

Stella și Aisha au ieșit din camerele lor, fiecare cu aceeași expresie speriată pe chip. Ura! Terra se bucura că nu se uciseseră una pe cealaltă. Dar tot era foarte ciudat.

— Avem o… pană de curent? a întrebat Stella.

Aisha s-a încruntat.

— Poate să se întâmple așa ceva aici?

Terra a intervenit repede ca să-i explice:

— Nu ar trebui. Alfea este un avanpost. „Electricitatea” funcționează cu magie. Sub școală, există puțuri de energie care au fost concepute de…

— Am să sar peste lecția de istorie și am să verific ce se întâmplă, a întrerupt-o Sam, care nu aprecia niciodată momentele în care Terra împărtășea informații fascinante.

Fratele ei enervant a trecut prin ușa de la intrare cu propria-i magie, părând să dispară în întuneric.

Frații erau atât de enervanți! Oare de ce plecase? Ca să dea peste alți tipi și să poată spune că era ciudat să rămână fără curent? Trebuiau să

analizeze situația și să ia măsuri ca să o remedieze.

Terra și-a continuat lecția, căci avea multe de spus:

— Bineînțeles, puțurile au fost concepute dintr-un spirit de cooperare între Zânele de Apă și cele de Aer. Iar când puțurile se umplu cu destulă magie, funcționează ca o baterie…

Sam a țâșnit înapoi prin zid și s-a prăbușit pe podeaua camerei comune, acoperit complet de sânge. Era foarte mult sânge.

Când fetele au alergat spre el, i s-a părut că lumea s-a învârtit.

— *Sam!* a exclamat Terra.

Brusc, numele lui părea singurul cuvânt pe care îl știa.

Sam a suspinat, înecându-se:

— Unul dintre Incendiați a pătruns în școală.

Luminile s-au stins de tot, lăsându-i în întuneric.

FOC

Am rămas în mijlocul cercului de pietre alături de Rosalind. Torțele se stingeau peste tot în jurul nostru, iar magia mea era un foc controlat în mine.

— Caută mai adânc decât înainte! m-a îndemnat Rosalind. Ce ai făcut ca să mă eliberezi este doar o fărâmă din magia care îți trebuie.

Torțele s-au aprins la cuvintele ei, iar eu i-am perceput sfaturile din ce în ce mai limpede. Când lumina torțelor i-a atins părul, pletele i-au strălucit

auriu.

— Mai mult! Lasă focul să te mistuie!

M-am simțit la fel ca înainte, ca și când aș fi avut prea multă putere în mine și trebuia să se reverse.

— Continuă!

Problema era că voiam s-o fac. Puterea curgea prin mine și mi se părea ceva grozav. Dar și când îmi incendiasem casa mă simțisem fantastic. Până la un moment dat. Până am rănit pe cineva.

— Dar dacă îmi pierd controlul? am întrebat-o.

— Controlul te limitează!

— Sunt speriată, am anunțat-o în șoaptă.

— Bun! mi-a răspuns Rosalind. Clipa în care înveți să te bucuri de acel sentiment este cea în care lumea se deschide pentru tine. Înlăuntrul tău arde un foc sălbatic, Bloom. Cu oamenii potriviți în jurul tău…

Era *bine* că eram speriată? Bine? Doamna Dowling nu își dorise niciodată să fiu speriată. Mi-am lăsat magia să se domolească și m-am întors spre Rosalind.

— Cu tine, adică? Cu tine în preajmă? Vrei să te ascult, să am încredere în tine și să te las să mă îndrumi, deși abia te-am cunoscut. M-ai ascuns de doamna Dowling. Nici măcar n-ai zis nimănui că exist!

Nu mă mai gândisem la situație din punctul ăsta de vedere, dar mi-am amintit de focul care pârâia prin dormitorul părinților mei, și la mama, întinsă pe podea. Eram un pericol pentru părinții mei, iar Rosalind mă adusese acolo!

— Aproape mi-am ucis părinții, pentru că m-ai lăsat în Prima Lume fără îndrumare și...

— *Îndrumarea de care aveai nevoie era dragostea!* mi-a tăiat-o Rosalind. Farah nu ar fi putut să ți-o dăruiască niciodată, spre deosebire de Vanessa și Michael.

Auzind numele părinților mei, m-am simțit doborâtă. Mama și tata. Mă tot gândisem la părinții mei, la părinții mei biologici și să mă întorc acasă. Ca și când, cumva, dacă aș fi primit toate răspunsurile, aș fi putut ajunge în vremea de dinainte de a-mi incendia casa și de a-mi pune mama în pericol.

Dar nu puteam să etichetez pe oricine drept *părinți. Acasă* nu era doar o idee, ci un loc real. Știam cine sunt părinții mei.

La fel și Rosalind.

— Știi cum îi cheamă, am spus încet.

— Eu i-am ales. Știam că urmau să piardă o fiică. Le-am oferit o a doua șansă. Și ți-am oferit o ascunzătoare de monștrii care te voiau moartă. Vocea tăioasă și poruncitoare a lui Rosalind s-a îndulcit: Întotdeauna am să am grijă de tine, Bloom! Și, când o să se termine totul, o să-ți găsim părinții tăi biologici, *împreună!*

Îmi doream atât de mult să cred în promisiunea ei! Toate răspunsurile primite până acum nu făcuseră decât să mă tulbure și mai mult. Cât am încercat să sortez dezvăluirile în mintea mea agitată, mi-a bâzâit telefonul și m-am uitat absentă la el, iar apoi am înțepenit. Era un mesaj de la Stella, care spunea: *Incendiații au intrat în*

școală. Suntem blocați în apartament.

— Sunt în școală? am întrebat eu aerul nopții. Cum așa?

Panicată, am încercat să-i răspund cât mai repede la mesaj, dar degeaba. Cu gândurile roindu-mi de viziunile a ceea ce ar fi putut să li se întâmple prietenilor mei din Alfea, m-am întors disperată spre Rosalind.

— Tocmai am rămas fără semnal… Trebuie să plec. Ți-ai mai revenit? Poți să mă ajuți?

— Nu pot, mi-a răspuns Rosalind. Dar n-ai nevoie de ajutorul meu.

Nu mai era timp pentru întrebări și răspunsuri, ci doar pentru fapte. Am fugit spre castel.

Alergând mâncând pământul, am ajuns aproape epuizată la castel, unde am auzit șoapte cunoscute. La marginea îndepărtată a pădurii, am văzut o lumină strălucitoare revărsându-se ca și când orizontul ar fi fost o cupă, umplând tot cerul. Ce *naiba?* M-am oprit din cursa mea nebunească și m-am îndreptat spre strălucirea aia.

O mână m-a atins pe umăr și o voce a exclamat:

— Iată-te!

M-am întors cu inima în gât.

— Sky, am spus eu. Salut!

Nu era o luptă pe viață și pe moarte cu un monstru, dar tot era un moment foarte jenant.

— Pari… bine? am adăugat.

— Sunt. Ce mi-ai administrat și-a pierdut efectul acum câteva ore. Haide, trebuie să îi găsim pe toți ceilalți! a continuat cu hotărâre.

Când s-a îndepărtat, am mai aruncat o privire spre marginea pădurii, dar orice s-ar fi aflat acolo dispăruse demult.

SPECIALISTUL

Kat și Riven au intrat în castel pe întuneric. Ținând niște torțe și mișcându-se ușor ca niște pisici pe holuri, Riven a auzit căpriorii scârțâind deasupra. În depărtare, s-a văzut un licăr de lumină roșie.

— Alo? a strigat Kat.

Era ca și când Kat nu ar fi văzut niciodată un film de groază.

— Ce naiba faci? a șuierat Riven. Dacă este una din creaturile alea?

O Zână de Foc pe care Riven nu o cunoștea a ieșit de după colț, iar apoi alte câteva zâne s-au apropiat, poticnindu-se, de Specialiști, spre a fi salvate. Kat i-a aruncat lui Riven o privire piezișă, vădit defensivă.

— Pe aici, oameni buni! le-a îndemnat ea.

— Am văzut mai mulți elevi în seră, a zis Zâna de Foc.

Kat a dat aprobator din cap.

— Am să-i aduc înapoi. Tu ocupă-te de hoinarii de pe lângă seră!

— Stai…, a început Riven.

El nu voia să se despartă – era un drum sigur spre orașul crimei! Și nu își dorea să fie singur, dar Kat deja plecase. Riven era liber.

Apoi s-a gândit… elevi în seră. Cine altcineva

ar fi putut să mai fie acolo?

Terra.

Riven a intrat fără zgomot în seră, luminând locul cunoscut, cei doi lujeri, bobocii înfloriți și ghivecele cu pământ atent separate. Nu, cu îngrășământ. Terra era foarte serioasă în privința asta. Lui Riven îi plăcea aici. Se simțea fermecat și împăcat.

Până când i-a zărit pe „hoinari”.

Beatrix zăcea inconștientă pe una dintre mese, iar deasupra ei stătea Dane, precum un om de știință nebun înarmat cu o sabie. În fața lui se aflau diverse plante și pahare și alte ustensile de laborator.

— Ce naiba? l-a întrebat Riven profund afectat.

Riven și-a dat seama că Dane era cuprins de panică.

— A declanșat o capcană din biroul lui Dowling! s-au rostogolit cuvintele din gura lui Dane. Un fel de chestie care paralizează. Mi-a dat instrucțiunile pentru o poțiune care să o ajute să-și revină, dar…

Riven s-a gândit la situație și apoi a luat o decizie.

— Nasol pentru ea! Haide!

— Nu o las aici! S-a opus Dane.

Riven ar fi putut să-l lase pe Dane cu Terra și să nu se amestece. Dane nu ar fi avut nimic împotrivă. S-ar fi bucurat. Acum ar fi fost în siguranță, nu disperat, aici, în întuneric. Riven era vinovat pentru ce se întâmplase cu Dane, așa că i-a vorbit cu toată furia născută din trădarea lui Beatrix; i-a vorbit ca și când Dane ar fi fost Riven la

începutul anului, arogant și pe cale să comită o îngrozitoare greșeală.

— Dane! *Nu merită efortul!*

— Ține la tine și știu că și tu ții la ea. Nu te preface că nu-i așa! *Te rog!* îl implora Dane, uitându-se la el ca și când ar fi avut încredere că Riven ar fi putut și ar fi vrut să îl salveze. Trebuie să mă ajuți!

Riven s-a uitat la ușă. Nu voia să iasă singur acolo și să-i înfrunte pe monștrii care sfâșiau oamenii membru cu membru. Nu voia deloc să fie singur.

Oare Beatrix ținea la el? Era oare posibil ca Dane să aibă dreptate?

S-a uitat din nou la Dane, cu ochii lui de cățel, și la Beatrix, care zăcea acolo neajutorată. Unde altundeva să plece Riven? Ce altceva putea face?

Nimeni nu o să-ți ceară niciodată ajutorul, îi spusese Terra. Dane i-l cerea, părând sigur că avea să i-l dea, și se uita la Riven ca și când Riven chiar conta pentru el.

Riven voia să îl creadă pe Dane. Și nu voia să se întoarcă afară.

Știind deja că e o idee proastă, Riven l-a întrebat:

— Ce instrucțiuni ți-a lăsat?

FOC

Eu și Sky ne-am îndreptat spre apartamentul Winx. Am fost nevoiți să ne facem loc prin valul de elevi care mergeau în direcția opusă, hotărâți să

scape. La început, tăcerea noastră a părut doar liniștea disperării, dar foarte repede a devenit limpede, chiar și în momentul ăsta frenetic și îngrozitor, că de fapt era vorba de liniștea unei stângăcii desăvârșite.

Am vorbit eu prima:

— Vrei să spui ceva?

— Ce-ar mai fi de spus? a întrebat distant Sky. M-ai sărutat și după aia m-ai drogat.

— Teoretic vorbind, mai întâi te-am drogat, am glumit eu.

Sky a devenit serios. Faptul că-l drogasem nu i se părea amuzant. Avea dreptate.

Am încercat să fiu serioasă.

— Nu știam că o să ne sărutăm când ți-am dres băutura. Apoi m-a luat valul și…

— Sărutul ți s-a părut o metodă bună să-mi distragi atenția. Mulțumesc pentru că mi-ai adus aminte!

Nu. Nu asta voiam să spun. Cum putea să creadă așa ceva? Sigur știa ce simt pentru el.

— Nu încercam să te distrag!

Am tăcut o clipă.

— M-ai fi oprit, Sky.

S-a oprit din mers. N-aș fi crezut că putea să-l oprească ceva pe soldățelul meu când era în misiune. Pe chipul lui se citeau o suferință și o frustrare sincere.

— M-am deschis în fața ta. Ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui, Bloom! Am avut încredere în tine și…

— Și tot m-ai fi oprit! am terminat eu. Așa că

poți să afirmi că ai încredere în mine, dar tot voiai să mă tratezi ca pe vreo domniță care trebuia protejată de ea însăși. Îmi pare rău, dar asta nu e încredere!

— Ai lăsat o criminală să iasă din închisoare ca să eliberezi o fostă directoare nebună, a zis Sky cu răceală.

Ei bine, când punea problema astfel… Trebuia să îi arăt un alt punct de vedere.

— Dar dacă Rosalind nu e nebună? Dacă a avut un motiv să mintă? Cu cât aflu mai multe, cu atât mai mult cred că e probabil ca toți să fi făcut ceea ce li s-a părut corect.

— Doar pentru că cineva crede că e corect ce a făcut, nu înseamnă că așa și este, mi-a răspuns din nou cu vocea de soldat care vede lucrurile doar în alb și negru.

Apoi, a plecat.

PĂMÂNT

Stella tot încerca să prindă ceva semnal, plimbându-se înainte și înapoi și trecând prin mijlocul camerei, unde se îngrămădiseră ceilalți. Aisha și Musa o ajutau pe Terra să îl țină la pământ pe Sam, care avea convulsii. Ochii fratelui ei se înnegreau.

— Infecția o să se răspândească în curând. O să devină agitat dacă nu-i dăm Zanbaq. Trebuie să ieșim *afară!*

Terra a sărit spre ușă, dar apoi a văzut-o pe Musa tremurând când Sam s-a zvârcolit.

— Musa, ești bine?

— Să facă cineva ceva! a șoptit Musa.

Asta avea și Terra de gând.

Brusc, s-a auzit o bătaie în ușă. Stella și Terra s-au privit neîncrezătoare și au dat înapoi. S-a mai auzit o bătaie. Dacă e unul dintre Incendiați, a cugetat Terra, trebuiau să se lupte cu el. Spera că Stella își pregătise spectacolul ei de lumini.

Lemnul s-a crăpat chiar în clipa aia, iar rămășițele ușii s-au deschis, dezvăluindu-l pe Sky, care doborâse ușa cu piciorul. Bloom se afla alături de el.

Preț de o fracțiune de secundă, o liniște plină de încordare i-a învăluit pe toți când Sky și Stella au ajuns față în față. Privirea lui Bloom s-a mutat de la unul la celălalt, dar tăcerea lor și ezitarea lui Bloom n-au durat mult.

— Bună! a rostit Sky încet.

— Salut! i-a răspuns Stella.

— Trebuie să aducem ajutoare! a zis Terra.

Terrei chiar nu îi păsa de relația dintre cei doi. Fratele ei sângera, cu otravă în vene.

Atunci Bloom și Sky s-au uitat pe lângă Terra și Stella și l-au văzut pe Sam pe podea.

— O, nu! a șoptit Bloom.

Sky a înjurat și apoi a spus:

— Să îl ducem în curte! Toată lumea este acolo.

În timp ce ieșeau din apartament, Bloom a zăbovit o clipă.

— Ce? a zis Aisha. Credeai că n-ai să fii nevoită să dai ochii cu ea?

Terra nu a rămas ca să audă ce i-a răspuns Bloom. Nu îi păsa de triunghiul amoros dintre Aisha, Bloom și doamna Dowling, tot așa cum nu-i păsa de relația dintre Sky, Bloom și Stella. Pe Terra o preocupa doar fratele ei.

Rezistă, Sam! a rostit ea în gând în vreme ce mergeau pe holurile întunecate, auzindu-i respirația sacadată din cauza durerii. *Rezistă până-l găsim pe tata! O să se ocupe el de tine și totul o să fie bine!*

Curtea era acum scena unui castel sub asediu. Mănunchiurile strălucitoare de magie invocate de Zânele de Lumină învăluiau aerul nopții, oferindu-le suficientă lumină cât să vadă ce se întâmplă, dar ce se petrecea era îngrozitor. Dowling le poruncea Zânelor de Foc să sudeze ușile. Silva le dădea ordine Specialiștilor, toți înarmându-se și mai mult și ajutându-le pe zâne să își pună armurile. Terra a văzut-o pe Kat ungând cu ulei o sabie, dar nu l-a văzut nicăieri pe Riven. Tipic.

Sam a gemut. Musa a scos un sunet slab, ca și când geamătul lui ar fi fost o lovitură pentru ea.

— Aproape am ajuns, i-a șoptit Terra lui Sam, bucurându-se că nu trebuia să își mintă fratele.

Cantina din curte unde luau prânzul în fiecare zi era acum o linie de producție pentru distribuirea plantelor medicinale.

Zânele tăiau Zanbaq și distilau uleiul, pregătind bandajele și îngrijind pacienții. Tatăl ei era în mijlocul lor, înfășurând un bandaj în jurul rănii unui Specialist, întorcându-se și făcând o pauză înainte să se apuce de altceva. Arăta exact

ca profesorul care era și soldatul care fusese. Foarte calm. La cârma tuturor.

— Tată? a spus Terra.

Tatăl ei și-a ridicat privirea ca să le vadă pe Terra și Musa ținându-l de sub brațe pe un Sam abia conștient. Bărbatul s-a albit la față. A deschis gura și, pentru o secundă, nu a rostit niciun cuvânt. Încrederea disperată a Terrei în el s-a zdruncinat.

Tatăl ei s-a întors spre o zână și i-a spus:

— Am nevoie de Zanbaq! *Acum!*

După ce Terra și Musa l-au întins ușor pe Sam pe o masă goală, profesorul Harvey l-a consultat în mare. Sam era extrem de palid și plin de sânge. Tatăl ei a tresărit văzând rănile fiului său, iar apoi s-a întors spre Terra. Vocea lui furioasă a răsunat lovindu-se de pietrele din curte, chipul lui familiar și de încredere fiind la fel de ciudat pentru ea ca și școala cea fortificată.

— A pierdut foarte mult sânge! De ce nu l-ați adus mai devreme aici?

Terra încă mai spera că adulții aveau să-i salveze, că, în ciuda tuturor dovezilor, tatăl ei era în cele din urmă capabil și invincibil. Acum, ultima ei speranță se stingea.

A întâlnit privirea acuzatoare a tatălui fără să tresară.

— Eram pedepsiți, tată! Ai uitat?

FOC

Toate zânele din curte au aplaudat când doamna Dowling a ținut un discurs anunțând că

regina Luna venea cu întăriri.

Dar eu nu puteam să rămân în mulțime. Trebuia să găsesc o cale să vorbesc doar cu ea.

Am profitat de moment de îndată ce Zâna de Apă căreia îi dădea instrucțiuni a plecat. Doamna Dowling mi-a aruncat o privire care anunța următoarea eră glaciară.

— Știu că sunteți supărată, am început eu.

— Puțin spus, mi-a răspuns doamna Dowling.

Odată ce i-aș fi explicat, ar fi înțeles și apoi am fi reușit să lucrăm toți împreună.

— Rosalind nu este monstrul pe care o credeți. A mințit cu un motiv. Oamenii din Aster Dell nu erau nevinovați. Erau *Vrăjitoarele de Sânge.* Iar părinții mei biologici nici măcar nu erau acolo.

Era posibil ca părinții mei biologici să fie în viață și doamna Dowling să-și recapete mentorul! Cu siguranță doamna Dowling s-ar fi bucurat.

Însă mi-a aruncat o privire evaluatoare.

— Chiar se pricepe să-i convingă pe oamenii, nu-i așa? mi-a spus pe un ton puțin condescendent.

Sau ceva mai mult decât condescendent.

— Oare egoul dumneavoastră e atât de fragil, încât nici măcar nu puteți lua în calcul că poate v-ați înșelat în privința ei? am replicat eu.

Ea a tăcut o clipă, ca și când i-aș fi atins un punct sensibil. Totuși, când mi-a răspuns, a făcut-o pe un ton cumpătat:

— Rosalind ți-a dat informații doar cât să te convingă. Te manipulează, Bloom! Asta face ea.

— Atunci, ce naiba ați făcut *dumneavoastră?* Dumneavoastră ați fost cea care mi-a ascuns

informații. Nu ea.

— Și de ce nu îmi spune personal asta? De ce nu luptă lângă tine? Întrebarea doamnei Dowling a spintecat aerul ca un bici. *Unde este?*

Tot nu înțelegea. Trebuia să o apăr pe Rosalind.

— Este încă slăbită. Nu și-a revenit suficient. Dar a spus că atunci când este…

— Deci *ați fost* în cercul de pietre? a întrebat brusc doamna Dowling.

— Și-a folosit magia ca să ne ascundă, i-am explicat.

Răspunsul meu a obligat-o pe doamna Dowling să se gândească un minut la ce-i spusesem și, imediat ce a făcut-o, emoția ivită pe chipul de obicei atât de calm m-a uluit. Înțelegeam că e supărată că fusese păcălită, dar furia de pe fața și din vocea ei m-a făcut să dau înapoi.

— Cercul de pietre este un canal de magie a ținutului. Magia aceea alimentează totul în Alfea. De exemplu, electricitatea. Și Bariera.

Mi-a luat o secundă să înțeleg ce spunea doamna Dowling. În seara asta, castelul se întunecase. Bariera dispăruse, iar Incendiații reușiseră să treacă de ea.

Mai că n-am fost în stare să rostesc cuvintele.

— Spuneți că Rosalind este motivul pentru care Bariera a fost suficient de slabă, încât Incendiații să ajungă aici?

Spunea că Incendiații veniseră după mine, iar eu o eliberasem pe Rosalind și îi ajutasem să ajungă aici. Eu eram vinovata. Stricasem totul de

două ori.

Tăcerea lui Dowling a fost singurul răspuns de care am avut nevoie. Abia am reușit să profit de un răgaz ca să înțeleg totul înainte ca în fața porților să răsune râcâitul oribil al Incendiaților care îți făcea oasele să zăngănească. Al doilea râcâit s-a auzit în afara cantinei. Și încă două din părțile laterale ale construcției.

Expresia lui Dowling s-a transformat într-una în fața căreia îl văzusem deseori pe Sky înjurând: determinarea unui soldat.

— Știți, ei vin după mine, am fost nevoită să-i spun.

— Da. La început nu mi-am dat seama, dar acum sunt conștientă de asta. Doamna Dowling a îndreptat forța acelei determinări soldățești spre mine. Ceea ce înseamnă că e datoria mea să te protejez.

Nu voiam să fiu protejată. Voiam să ajut. Am scrâșnit din dinți, uitându-mă prin castel. Puteam să îndrept situația.

— O să-i înfruntăm, nu? Rosalind mi-a spus cum să lupt cu ei.

Doamna Dowling a schițat un zâmbet acru.

— Acțiunile tale sunt motivul pentru care școala este în pericol, Bloom. Aș spune că ai făcut destule.

SPECIALISTUL

Râcâitul Incendiaților răsuna prin seră. Riven și-a reprimat panica tot mai mare cât a distilat

uleiurile, întrucât, pentru o astfel de sarcină, mâinile nu trebuiau să-i tremure. Terra ar fi leșinat dacă ar fi văzut cu câtă nepricepere măcina Dane plantele alea.

Riven i-a luat pisălogul și mojarul lui Dane, intenționând să se ocupe personal de asta.

— Ăăă... cum de te pricepi atât de bine la așa ceva?

Dane părea foarte surprins. Bineînțeles, cugeta Riven. Dane chiar nu știa nimic despre el. Văzuse doar ce încerca să devină Riven.

— Eu și Terra obișnuiam să ne petrecem mult timp aici. Am să neg că am spus asta, dar... nu e ea cea mai rea persoană din lume, a recunoscut Riven.

Eu sunt cel mai rău. A *avut dreptate tot timpul.*

— Probabil te-am indus în eroare anul ăsta.

Crezuse că ăsta avea să fie anul lui de glorie, în care urma să fie popular, priceput și înconjurat de admiratori. Fără să se mai îndoiască de locul lui, fără să mai fie nesigur. Era ciudat să constate că, de fapt, fusese mai fericit anul trecut. În seră, înconjurat de lucruri care-l interesau cu adevărat și pe care le făcea cu plăcere.

Mda, atunci se distrase cu adevărat.

Riven a turnat uleiul în pudră și vaporii s-au ridicat, având culoarea care trebuia. Terra ar fi fost mândră de el.

O, stai, în mod clar n-ar fi fost, deoarece el era un infractor malefic. Riven a lăsat preparatul lângă chipul nemișcat și frumos al lui Beatrix.

Când Riven s-a uitat împrejur, l-a văzut pe

Dane privind-o adorabil de intens pe Beatrix inspirând.

— Nu ai făcut-o, i-a șoptit Dane. Beatrix este deosebită.

Riven s-a uitat la Dane, mai mult decât confuz. Oare Dane era homosexual, heterosexual sau doar îi plăceau oamenii îngrozitori? Dacă lui Dane îi plăceau fetele, poate Riven ar fi reușit să găsească o cale să îl apropie de Terra. Dane ar fi fost în siguranță atunci. Riven nu putea fi salvat. Nimeni nu îl voia înapoi, dar poate Dane avea să fie în regulă.

Lumea era întoarsă acum pe dos, monștrii veneau să îi ucidă pe toți, iar el își dorea să fi avut măcar o urmă de certitudine.

În cele din urmă, l-a întrebat pur și simplu pe Dane pe cine-și dorește și nu a rămas foarte surprins când răspunsul lui a fost „Du-te naibii!"

Însă a fost foarte surprins când Beatrix a spus cu răutate:

— Ăsta-mi pare un răspuns în toată regula!

Amândoi s-au întors ca să o vadă pe Beatrix agitându-se și întinzându-se când s-a ridicat, iar asta i-a amintit lui Riven cum se trezea în patul lui, când o crezuse iubita lui. Când era fericit. Și amăgit.

— Nu e nevoie să mă puneți la curent. Am auzit tot. I-a fixat pe amândoi cu ochii ei negri, neobișnuit de serioși. Voi doi ați făcut alegerea corectă. Când toate astea o să se termine, o să vreți să fiți de partea noastră.

N-am ales nimic! s-a gândit Riven măcinat de

panică. Dar o făcuse, nu-i așa? Îl ajutase pe Dane. O ajutase pe Beatrix. Ca de obicei, făcuse alegerea greșită.

Uau, Terra ar fi trebuit să îl lege pe Riven cu lujerii ei când avusese ocazia să o facă.

MINTE

Sam era ud de transpirație și tremura, venele negre fiindu-i vizibile pe sub piele. Lângă Terra, Musa îl urmărea pe profesorul Harvey injectând uleiul direct în antebrațul lui Sam. Venele s-au retras o clipă, doar ca să revină ca un val negru de petrol.

— De ce nu funcționează Zanbaq? a întrebat Terra.

Profesorul Harvey s-a încruntat: Musa îi simțea concentrarea și îngrijorarea.

— Este o rană adâncă. E posibil să se întâmple altceva.

Harvey a luat tifonul însângerat de pe rană și, în aceeași clipă, Sam a țipat. Durerea lui a trecut prin mintea Musei ca un al doilea țipăt, dublându-l parcă pe-al lui.

— Suferă! *Ajutați-l!*

— Fac tot ce pot! a spus profesorul Harvey.

El și-a îndreptat atenția spre Musa, care simțea greutatea indeciziei și a privirii lui.

— Dar poți face tu ceva. Ești Zână de Minte. Să simți emoții e doar o mică parte a magiei tale. Ai o legătură. Poți să-i iei o parte din suferință.

— Ce? s-a bâlbâit Musa. Cum?

— În loc să o alungi? Adu-o în tine. Încearcă!

Musa a întins brațul și l-a luat pe Sam de mână, concentrându-și magia asupra lui, dar Sam a țipat. Să îi atingă mintea era ca și când ar fi încercat să apuce un spin. Musa și-a îndepărtat instinctiv magia.

— Nu pot! Îmi pare rău!

— Nici măcar nu ai încercat! a exclamat Terra.

— Am spus că nu pot, bine? s-a răstit furioasă Musa, copleșită de rușine și groază pentru Sam și pentru ea.

Nu putea să facă așa ceva. Nu suporta. Își dorea să fi fost în stare.

Când Musa a plecat clătinându-se, a văzut-o pe Bloom privind totul cu ochi mari și vinovați, ca și cum Bloom ar fi fost cea care eșuase.

FOC

Celelalte Zâne de Foc se adunaseră la porți, spunând că regina Luna și întăririle lor nu aveau să ajungă aici până a doua zi. Sam n-ar fi rezistat atât. Dacă porțile nu rezistau, mureau cu toții.

Mă înșelasem îngrozitor de mult, dar dacă doamna Dowling credea că intenționez să rămân nemișcată și să nu fac nimic, când toate astea erau din vina mea, se înșela și ea la rândul ei.

Dar măcar în privința unui singur lucru îmi învățasem lecția.

M-am îndepărtat de Zânele de Foc și am plecat să îl găsesc pe Sky.

Încerca să care singur o bucată mare și grea

de lemn – tipic pentru el. S-a oprit lângă ușa baricadată, ridicând cam stângaci un capăt, iar eu am apucat celălalt capăt ca să îl fixez. Era timpul pentru adevăr. Era timpul să vorbim serios.

— Ar fi trebuit să îți spun ce făceam la cercul de pietre. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine, așa cum ai fost și tu cu mine. Îmi pare rău!

— Mulțumesc! a zis Sky.

Am inspirat adânc. Era timpul să fiu și mai înspăimântător de sinceră.

— Și sărutul ăla? Sky, dacă ai crezut că nu e real ce am simțit…

— E în regulă, Bloom! Orice a fost…

Nu și-a terminat gândul. Nu l-am lăsat. În schimb, l-am tras ca să îl sărut. De data asta foarte pasional, arzător ca focul, adevărat ca magia. După ce ne-am despărțit, am văzut în sfârșit masca de soldățel a lui Sky spărgându-se cu un zâmbet.

— Dacă spun că tot nu te cred…, a zis Sky. Mă mai săruți o dată?

I-am zâmbit și eu și m-am simțit mândră de legătura care se refăcuse între noi. Dar nu pentru asta venisem la el.

— Ce s-a întâmplat? Poți să-mi spui.

— Oare pot?

Nu era o întrebare adevărată, nu de data asta. Chiar acum, în cel mai disperat moment, toate dureroasele mele îndoieli în privința celor în care puteam avea încredere și cui trebuia să îi spun ce m-apasă păreau să fi dispărut. Totul părea clar ca lumina zilei. Zâmbetele noastre s-au transformat în rânjete șirete – eram doi poznași.

— Orice te-ai gândi să faci, îți sunt alături, m-a asigurat Sky.

Dar Sky nu era singurul poznaș de care aveam nevoie în viața mea.

Am plecat să le caut și le-am găsit pe Aisha și Stella vorbind în șoaptă într-un colț al curții. Discutau despre mine.

— O cunosc pe Bloom, a spus Aisha. Nu o să stea cu mâinile-n sân. Mai ales dacă se crede vinovată pentru toate astea.

Am zâmbit la Aisha fără să mă vadă. Hei, *chiar* mă cunoștea!

— Măcar dacă prietena și colega de cameră nu s-ar fi întors împotriva ei…, a remarcat Stella cu o răutate tristă.

— Tot nu renunți? a izbucnit Aisha, iar apoi a oftat. Îmi pare rău, bine? Asta vrei să spun? M-am gândit că, dacă dintre toți oamenii vin chiar la tine, ai să-ți dai seama că îmi pare rău. Ce vrei mai mult?

Stella părea să se gândească la ce voia.

— Cred că pur și simplu mă bucuram, pentru prima dată, de avantajul prieteniei, a recunoscut ea. Nu e ceva ce trăiesc în fiecare zi. Bine, atunci! Ce crezi că are de gând să facă?

Am hotărât să îmi fac simțită prezența.

— Probabil ceva nesăbuit și puțin nebunesc, am recunoscut eu.

Amândouă s-au întors ca să mă vadă stând în fața lor. Fără să fug din proprie inițiativă.

— Dar, pentru prima dată, le-am spus prietenelor mele, n-am s-o fac singură!

SPECIALISTUL

Sky a inițiat o conversație cu bucătăreasa lor despre preparatele medicinale când Bloom, Aisha și Stella s-au furișat pe lângă ei. El a dat din cap spre Bloom când ea a trecut pe acolo, părul ei fiind cel mai strălucitor lucru în toiul nopții.

Succes, iubito! era mesajul pe care băiatul spera ca ea să-l înțeleagă din gestul lui.

Mă rog. Probabil iubită. Presupunea că puteau să eticheteze relația dacă supraviețuiau nopții.

Se gândea cum să încheie conversația cu bucătăreasa, când l-a auzit pe Silva:

— Sky! Vreau să-ți spun ceva.

Sky s-a apropiat de locul în care Silva întărea o ușă și l-a ajutat fără să zică nimic. Întotdeauna i se păruse liniștitor doar să se afle în prezența lui Silva, realizând ceva împreună. Când trebuiau să-și facă datoria, nu existau neînțelegeri între ei.

— Crezi că o să reziste? a întrebat Sky.

— O vreme, a răspuns Silva abătut. Dar nu știu cum o să se termine noaptea asta, Sky, a adăugat cu o voce atât de blândă, încât băiatului i s-a părut ciudat să o audă. Așadar… trebuie să afli adevărul despre Aster Dell.

— Bloom mi-a povestit totul, l-a asigurat Sky.

— Aster Dell este locul în care a murit Andreas, a zis Silva.

Bine, Bloom nu îi spusese asta. De fapt, Bloom nu menționase niciodată numele tatălui său. Toți ceilalți îl repetaseră de nenumărate ori. *Andreas*

din Eraklyon, marele erou.

Dar să fi murit tatăl lui în Aster Dell? Ei își încolțiseră inamicii în Aster Dell. Nimeni nu ar fi avut șansa să îl atace pe Andreas.

— Cum e posibil așa ceva? Ai spus că tata a murit în bătălie. Luptând.

— Așa a fost, a zis Silva. Doar că nu ți-am spus cu cine lupta.

Silva i-a povestit acum, în noaptea asta haotică și cu lumini ciudate. Cu o voce lentă și șovăitoare, Silva i-a spus cum își dăduse seama ce făcea Rosalind în Aster Dell – că oamenii de acolo trebuiau evacuați. Fusese nevoit să îi informeze pe doamna Dowling și pe profesorul Harvey.

Andreas, loial lui Rosalind, stătuse în calea lui Silva cu sabia în mână, așa că Silva se văzuse nevoit să îl doboare.

Crezuse că va reuși să îi avertizeze la timp pe ceilalți. Se înșelase.

Sky a încercat să nu își lase vocea să tremure când i-a zis:

— Mi-ai spus că tata a fost un erou!

Brusc, înțelegea mai bine cum se simțise Bloom, mințită de toți adulții din jurul ei.

Silva i-a răspuns șovăitor:

— El a salvat nenumărate vieți înainte de ziua aia. A ucis mai mulți dintre Incendiați decât oricare dintre noi. Dar nu era... perfect, Sky. Niciun om nu este.

— *Nu era perfect?* a protestat furios Sky. Asta-i tot ce poți? A ucis sute de oameni, iar tu l-ai omorât. Și nu-mi zici decât că nu *sunteți perfecți?*

— Sky...

— Cum naiba ar putea să mă mulțumească asta?

Toată lumea lui Sky se prăbușea în jurul său. Cine trebuia să fie el, dacă nu putea fi ca tatăl lui, ca Silva? Nu avea niciun motiv să fie mândru și nu mai era sigur de nimic.

De aceea îl ghidase dintotdeauna Silva cu atâta seriozitate. Niciodată nu fusese vorba de dragoste, nici pentru Sky, nici pentru tatăl lui. Silva îl crescuse doar din simțul datoriei și din vinovăție.

Nu fusese niciodată o figură paternă.

— Maturizează-te și acceptă faptele! i-a spus Silva tăios. Și concentrează-te la ce contează.

Ca și când i-ar fi răspuns lui Silva, s-a mai auzit un râcâit strident, ca solzii unui aligator imens care zgâriau zidurile de granit ale castelului. Apoi în ușă s-a auzit o lovitură atât de puternică, încât Sky s-a întrebat dacă mai rezista mult.

— Au ajuns! a spus Silva.

PĂMÂNT

Musa stătea singură într-un colț al curții, cu căștile pe urechi. Cu spatele la măcel. Când Terra s-a apropiat, și-a amintit cum Musa obișnuia să o ignore în camera lor și s-a enervat și mai tare.

— Ce naiba? a întrebat-o pe Musa, care stătea cu spatele.

Dar Musa nu s-a întors, așa că Terra i-a scos căștile.

— Nu poți să fugi! El suferă. Și tatăl meu își dă

silința, dar…

Când Musa s-a întors, Terra a văzut cumplita panică de pe chipul ei.

— Te rog să mă lași în pace! a implorat-o Musa.

Să o vadă pe Musa cuprinsă de panică era ca și când ar fi primit o palmă peste față, amintindu-i Terrei că lumea de dincolo de cea a lui Sam era plină de oameni și suferință. Dar oare chiar ar fi ajutat-o pe Musa dacă ar fi lăsat-o să rămână acolo în colț, ignorând lumea?

Terra a ezitat.

— Știu că ții la el, a început ea cu blândețe.

Musa tremura.

— Asta e problema! Nu pot să simt așa ceva! Nu pot să simt cum moare cineva la care țin. Nu din nou.

— Ce? Musa…

— Mama a murit anul trecut, Terra. Iar eu eram cu ea. Am simțit clipa în care s-a întâmplat. Am simțit tot ce a simțit ea. Vorbind, Musa se lupta cu lacrimile. De asta nu pot să discut despre familia mea. Și de asta nu pot să fiu acum cu Sam. Mi-e imposibil să mai simt așa ceva. Te rog, nu mă face să retrăiesc sentimentul!

Musa părea pe cale să aibă un atac de panică. Terra și-a dat seama că nu ajungea nicăieri. Tot ce putea face era să fie amabilă cu Musa, sau nu.

— Bine! Este în regulă, a asigurat-o Terra.

Terra a tras-o pe fata mai măruntă într-o îmbrățișare și a simțit-o pe Musa inspirând sacadat, apoi începând să se liniștească.

— Și nu am de gând să-l las să moară! i-a

șoptit Terra în păr, făcându-i o altă promisiune.

Tatăl ei nu obținea niciun rezultat. Musa nu putea încerca, așa că Terra trebuia să facă ea ceva.

Terra a mângâiat-o ușor pe Musa, i-a dat înapoi căștile, iar apoi s-a întors și a plecat spre baricadele unde stăteau Silva și Sky. Ușile castelului răsunau din cauza loviturilor. Zânele din curte își țineau strâns armele. Undeva, departe, s-a auzit sticla spărgându-se.

Stând lângă uși, Silva a spus:

— Nu mai rezistă mult.

Minunat! și-a zis Terra în gând. Trebuia să ajungă la Incendiatul care îi rănise fratele și să îl ucidă, ca să-l facă pe Sam să-și revină. A tras de baricadă, încercând să o dărâme.

— Terra!

Sky a apucat-o de umăr.

Terra i-a aruncat o privire enervată.

— Ne ascundem, în loc să luptăm!

— O să luptăm când o să fim nevoiți să o facem! a izbucnit Directorul Silva. Nu putem să periclităm viața nimănui!

Terra se săturase deja de ce îi spuseseră adulții astăzi.

— Viețile ne sunt *deja* în pericol. Nu putem să ajutăm decât ucigând creaturile alea.

— Nu este atât de ușor pe cât ai…

Silva nu a avut șansa să termine, fiind întrerupt de o parte din baricadă, care a căzut la câțiva centimetri de fața Terrei.

Terra s-a retras un pas și a urmărit cum

baricada se dărâmă sub ochii ei.

Prin tot castelul, brațe arse ieșeau prin crăpăturile din ziduri. Lemnul se prăbușea. Râcâitul îngrozitor era strident ca tunetul. Prin baricada spartă, se zăreau Incendiații care mârâiau și întindeau mâinile, cu ochii lor oribili strălucind. Brațul unuia dintre monștri a trecut prin lemn, întinzându-se spre ei cu degetele răsfirate.

S-a auzit un bubuit când s-a prăbușit tavanul de sticlă, unul dintre Incendiați prăvălindu-se din cer. În altă parte, flăcările aruncate de o Zână de Foc au măturat podeaua într-un val distrugător. Mâna arsă a încercat să o prindă pe Terra.

Apoi brațul Incendiatului s-a retras. Cu coada ochiului, au văzut umbrele mișcându-se, iar noaptea a devenit liniștită când râcâitul a încetat. Terra s-a uitat uluită împrejur.

— Ce s-a întâmplat?

O liniște plină de încordare a învăluit locul. Dowling a înaintat spre mijlocul curții. Râcâitul nu se mai auzea aproape deloc. Silva s-a îndreptat spre ea, mișcându-se cu iuțeală.

— Pleacă, i-a spus Dowling. Se duc afară.

— Se mișcă împreună, ca și când ar urmări ceva, a anunțat Silva încruntat.

Calmul controlat al directoarei lor a dispărut brusc în clipa în care și-a dat seama.

— *Unde e Bloom?* a întrebat doamna Dowling.

LUMINĂ

Stella, Aisha și Bloom au ieșit de pe culoar în

aerul rece al nopții. Parcă s-ar fi furișat de lângă mama ei, singură și tremurând. O parte din Stella voia să se întoarcă la doamna Dowling, să o aștepte pe mama ei și armata, sau să rămână lângă Sky și să ceară cuiva, oricui, să o protejeze și să îi rezolve problemele.

Doar că asta nu funcționa.

Era datoria unei prințese să își protejeze poporul, iar Stella voia să fie o persoană care ajuta și nu își rănea prietenii. Voia ca Alfea și cei dinăuntru să fie în siguranță. Voia să fie la fel de curajoasă ca Bloom, care era atât de hotărâtă să îi protejeze pe toți de amenințarea pe care ar fi putut să o prezinte.

Bloom a aruncat o privire în spate, spre luminile școlii, iar Stella s-a întrebat dacă Bloom avea să cedeze nervos. Dacă ar fi făcut-o, Stella nu ar fi condamnat-o.

— Haideți! le-a îndemnat Bloom, curajoasă ca un cavaler. Trebuie să ne asigurăm că Incendiații mă urmează.

S-au îndreptat împreună spre întunericul de care Stella se temuse întotdeauna, dar nu și acum. Pentru prima dată, Stella nu era singură în întuneric.

PĂMÂNT

Dacă Incendiații o urmăreau pe Bloom, Terra trebuia să meargă după ei și să îi vâneze. Măcar asta era clar. Kat Specialista a luat o armă și a dat din cap spre Terra. Au pășit amândouă în față.

— Terra, să nu ieși! și-a auzit tatăl în spate.

Terra și-a adunat puterile ca să reziste rugăminții lui.

— Tată, știu că vrei să mă protejezi, că tu crezi că sunt doar un copil, dar nu sunt. Trebuie să fac ceva!

— Ai dreptate! i-a răspuns tatăl ei, iar asta a făcut-o pe Terra să se întoarcă speriată. Am nevoie de ajutorul tău!

Când Terra a văzut frica din ochii tatălui ei, a alergat înapoi la el.

Părea că trecuseră doar câteva secunde înainte ca Terra să intre în luptă, dar nu în lupta pe care o anticipase. Se lupta pentru viața fratelui ei. Sam țipa agonizând. Grămezi însângerate de tifon zăceau împrăștiate pe masă. Tatăl ei a luat și a folosit forcepsul când Terra s-a aruncat asupra lui Sam, disperată să oprească hemoragia.

— Am găsit o așchie lângă inima lui. O bucată din Incendiat. De aceea infecția se răspândește în continuare. Dacă mai înaintează…

În mod clar, tatăl ei nu suporta să termine propoziția.

— Cum o scoatem? a șoptit Terra.

— Încerc să o fac, dar dacă o ating accidental…, a zis tatăl lor.

Bărbatului i-a tremurat mâna când a introdus forcepsul în rană. Terra și-a mușcat buza cu putere. De fiecare dată când țipa Sam, tatăl ei se cutremura.

— Mă doare! a scâncit Sam.

— Tată! l-a grăbit Terra.

— Trebuie să fii tare, Sam! l-a implorat tatăl lor. Încearcă să nu te miști!

Sam a închis ochii, dar până și asta a părut să îi provoace dureri.

— *Nu pot!* a strigat Sam.

Terra a strigat, acoperind țipetele.

— Tată, o să-l pierdem!

Fiindcă nu suporta să se uite la chipul lui Sam, și-a coborât privirea spre mâna lui, pe care și-o strângea și deschidea, disperat, în aer. Era îngrijorată c-avea să-i cadă moale, dintr-odată.

Apoi, altcineva l-a apucat de mână.

Brusc, zvârcoleala a încetat. Sam a deschis ochii, iar Terra a văzut că privirea lui devenise pe deplin violetă de la magia minții. Musa stătea deasupra lui, ochii ei strălucind puternic. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Musa…, a spus Sam încet.

— Cred că e rândul meu să te liniștesc, i-a șoptit Musa.

Musa l-a strâns de mână și a suspinat de durere. Cei doi o împărtășeau, și-a dat seama Terra, și, împărțită între doi oameni, durerea ar fi putut să fie suportabilă. Destul cât să îi permită tatălui lor să facă ce trebuie.

— Ești bine? a șoptit Terra, aproape la fel de îngrozită pe cât era de ușurată.

Musa, atât de controlată și distantă, plângea.

— Fă ceea ce trebuie!

Spunând asta, tata și-a îndreptat din nou atenția la rană. Sam și Musa păreau pierduți în lumea lor intimă a suferinței împărtășite. Terra a

văzut că Musa se străduia din răsputeri, dar nu și-a mutat privirea din ochii lui.

Tatăl ei nu avea la cine să apeleze, în afară de Terra. Așa că s-a uitat, rugător, la ea.

— Nu pot s-o apuc, a rostit neajutorat profesorul Harvey.

Părea la fel de tânăr ca Sam, la fel de tânăr și nesigur cum era și ea. Dar Terra știa cum să fie sigură pentru alții, când aveau nevoie de ajutorul ei.

— Ba da, tată, poți! i-a spus Terra. Știu că poți!

Tatăl ei a inspirat adânc. Mâinile i s-au oprit. Cu o ultimă încercare, Sam și Musa au suspinat.

Venele negre s-au retras când tatăl ei a scos așchia imensă. Cu toții au răsuflat ușurați, dar sentimentul de ușurare nu a durat prea mult.

— E bine pentru moment, a spus încet tatăl ei. Dar starea lui este tot gravă. Nu o să scape până când Incendiatul care l-a atacat nu o să fie ucis.

FOC

Aisha, Stella și cu mine ne-am postat în spatele școlii, în zona eliberată a Bastionului. Aisha s-a uitat la suprafața strălucitoare a apei.

— Pot să folosesc apa din lacuri, a propus Aisha.

Stella se uita la mine foarte îngrijorată.

— Mama o să ajungă aici în curând. Cu o armată adevărată. Nu trebuie să faci asta, Bloom!

Totul se întâmpla din vina mea. Eram hotărâtă.

— Nu o să ajungă la timp, Stella.

Am privit în întunericul pădurii. Un râcâit a răsunat pe sub frunze și plutind apoi spre cer.

— Mă caută Incendiații. Mă caută dintotdeauna.

În mijlocul pădurii, mi s-a părut că-i văd pe monștri furișându-se printre copaci. Umbre, mișcându-se cu mare viteză și îndreptându-se spre ținta lor.

— Dacă pot să creez o legătură între mine și ei, așa cum a spus Rosalind? Pot să-i opresc.

Încercam să par calmă, dar, dincolo de asta, știam că amândouă îmi simțeau frica.

— Dar ca să reușesc... Am înghițit în sec. Trebuie să adun mai multă magie ca niciodată. Nu știu ce o să se întâmple în clipa aia.

— E-n regulă! m-a liniștit Aisha. Am să mă asigur că nu pățim nimic. Și că nici tu nu ai să pățești.

— Nu ai să ne vezi, dar o să fim chiar aici, a șoptit Stella.

Aisha m-a apucat de o mână și Stella m-a apucat de cealaltă. Aisha era apa focului meu. Iar Stella, cea care o putea ascunde pe Aisha de inamicii noștri.

Am privit de la un chip la celălalt și am găsit puterea.

— Rosalind vrea să cred că ea este cea de care am nevoie ca să trec prin asta. Nu am nevoie de ajutorul ei!

Apoi am inspirat și m-am întors spre poiană. Aisha și Stella s-au îndepărtat de mine. Când m-am întors din nou, păreau să fi dispărut.

Am făcut câțiva pași spre poiană.

Așadar, să vină! Toate lucrurile de care mă temeam. Trebuia să devin toate lucrurile de care mă temusem sau pe care mi le dorisem vreodată.

Apa s-a învolburat din lacuri, magia Aishei scoțând-o într-un râu argintiu care se mișca prin aer ca o rafală de vânt. M-a învăluit într-o cortină de apă, un cocon strălucitor ca un diamant care se înfășura în jurul meu, izolându-mă de lume. Suspendată acolo, m-am simțit ușoară, ca și când aș fi putut zbura.

Apă și foc. În mod ciudat, acolo, la capătul călătoriei mele, nu m-am gândit la cuvintele lui Rosalind și nici măcar la ale doamnei Dowling. M-am gândit la mama, la cum obișnuiam să ne jucăm de-a prințesele într-un castel și cum îmi cânta cântece vesele.

Închide ochii și deschide-ți inima!

Bine, mamă! Am închis ochii.

Am văzut flăcările prinzând viață chiar în vârful degetelor, încercuindu-mi mâinile.

Am simțit scânteile urcându-mi pe picioare în timp ce m-am ridicat de la pământ.

Iar din spate, am simțit ieșindu-mi fuioare de foc, desfăcându-se ca o floare din flăcări.

În cele din urmă, am deschis ochii și am văzut cum perdeaua de apă s-a evaporat, picăturile de ploaie dispărând în aer. Ardeam strălucitor și simțeam aerul nopții înfoindu-mi aripile strălucitoare.

Am atins pământul cu picioarele și mi-am întors privirea scânteietoare spre pădure.

Incendiații veneau spre mine. Am ridicat un deget ca să îi chem și am văzut o flacără mov ieșindu-mi din vârful degetului. Părea să invoce un ecou de foc în piepturile Incendiaților. În fiecare dintre ei, am văzut o lumină ciudată și îngrozitoare. Probabil că era Tăciunele la care se referise profesorul Harvey. Dar de ce puteam să-i văd? De ce îmi păreau Incendiații atât de ciudați?

— Ce *sunteți?* am șoptit când ei au sărit spre mine printre copaci, iar eu am alergat ca să-i întâmpin.

Cel mai apropiat m-a lovit, așa că am ridicat mâna. Focul a sărit din pieptul lui spre mine, iar când Tăciunele l-a părăsit, silueta carbonizată a Incendiatului a oscilat și s-a transformat. Era din nou om.

Zăcea mort pe pământ, iar ceilalți Incendiați atacau. Mi se părea că se mișcau cu încetinitorul, ca și când nu ar fi fost în elementul lor, iar eu aș fi fost în al meu. Am ridicat mâna și lumina mea a chemat-o pe a lor, Tăciunii preschimbându-se într-un rând de torțe când magia lor a venit la mine.

Incendiații au picat în jurul meu ca frunzele în pădure. Trupurile umane au atins pământul și, în cele din urmă, m-am trezit în mijlocul unui cerc de morți.

Incendiații dispăruseră. Școala mea era în siguranță. Reușisem.

M-am întors și am văzut-o pe doamna Dowling la marginea poienii, uitându-se la mine așa cum îmi dorisem să o facă întotdeauna: cu mândrie.

— Bravo, Bloom! a spus ea.

Am dat din cap. Dar apoi, mai repede decât se ridicase magia mea, flăcările s-au retras. Întunericul a început să pâlpâie în privirea mea periferică și mi-am simțit genunchii cedând când m-am prăbușit. Doamna Dowling a străbătut în fugă poiana și m-a prins în brațe.

Aisha și Stella au ieșit repede din întuneric.

— Ce este în neregulă? a întrebat Aisha.

— Cumva a...? s-a auzit vocea plină de teamă a Stellei.

— E bine. Doar slăbită. Doamna Dowling s-a uitat de la Aisha la Stella. Poate vreți să încercați să o duceți înapoi în camera ei?

Când fiecare mi-a pus câte un braț pe umerii lor, am reușit să mă uit la ele, pe rând. La Stella cea frumoasă și mândră. La Aisha, liniștită și hotărâtă. Amândouă prezente aici, hotărâte și îngrijorate pentru mine. Ținându-mă ferm, așa cum o făcuseră toată noaptea.

— Am reușit, am șoptit eu.

— Da. Vocea Aishei era cordială și puternică precum umărul care mă sprijinea. Am reușit!

MINTE

Musa stătea ghemuită lângă Sam, simțind cum agonia îi lovea pe amândoi ca niște valuri negre care încercau să îi despartă, să îi ducă departe și să îi înece.

Apoi, brusc, valul s-a retras.

Musa a clipit, încercând să își limpezească vederea.

— Durerea lui. Dispare! Ea a început să zâmbească. Cred că fetele au reușit.

Sam a strâns-o de mână pe Musa, ridicându-și privirea spre ea. S-au privit în ochi. Acum nu mai spuneau glume. Nici ironii. În ochii lui Sam se citea doar recunoștința, profundă și dulce ca un adevărat început.

— Mulțumesc! i-a șoptit.

Musa a dat din cap și apoi s-a uitat la familia Harvey, simțind cum valuri de recunoștință vin spre ea din toate direcțiile.

Lacrimile i-au umezit ochii. Musa a clipit repede, ca să și le ascundă. Nu era genul emotiv. Nu fusese niciodată. Nu era bine.

Profesorul Harvey s-a întors spre Terra, chipul lui strălucind de mândrie.

— Da! a zis el. Vă mulțumesc amândurora!

Terra radia, dar pentru Musa era prea mult. Totul i se părea o altă mare care încerca să o înghită; prea multe sentimente o copleșeau de peste tot. A dat să se întoarcă, până când Terra a cuprins-o cu un braț pe colega ei de cameră și a oprit-o, ținând-o ușor pe Musa cât a fost nevoie. Marea de emoții nu a înecat-o pe Musa, așa cum se temuse. Ușurarea și bucuria din jurul lor nu semăna câtuși de puțin cu lupta în ape întunecate, ci cu o ieșire la lumină.

— Nu! i-a șoptit Terra la ureche. Trebuie să simți și lucrurile bune.

Și, spre uimirea Musei, s-a liniștit în brațele celei mai bune prietene și a simțit.

SPECIALISTUL

În vremurile astea tulburi și dureroase, Riven și-a găsit consolarea în una dintre cele câteva constante ale lui: amuzamentul de a-l face pe Dane să se simtă confuz.

— Deci stai așa! „Lupți ca o fată”? „Arunci ca o fată”? „Alergi ca o fată”?

— Toate! Problematice! i-a spus Dane.

Și cum rămâne cu eliberarea criminalilor, în timp ce porți pică unei fete nevinovate care chiar te plăcea, Dane? a gândit Riven. *E problematic?*

Dar, într-un fel, fraierul de Dane era simpatic.

Din poziția ei de lângă fereastra serei, Beatrix a vorbit cu o voce deloc amuzată:

— Râde de tine, Dane! Riven înțelege limbajul contemporan al genurilor mai bine decât vrea să dea de înțeles. Totuși, e drăguț din partea lui că se preface neștiutor.

Riven i-a zâmbit lui Beatrix și s-a gândit că-l prinsese. Nimeni nu o mai făcuse vreodată în afară de ea, care îl credea isteț și drăguț. Asta îl făcea să creadă că îl place.

Apoi, el i-a zâmbit lui Dane. Da, erau cam groaznici, dar la fel era și Riven. Gașca lor ciudată se reunise și, în mijlocul ororilor, părea un lucru destul de bun.

Când Beatrix a vorbit, a făcut-o pe un ton mai cordial decât de obicei.

— Termenul ăsta… Nu a fost nasol, băieți. Mulțumesc pentru asta!

Luminile s-au aprins pâlpâind, iar discuția a

încetat. Riven s-a uitat la Dane.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus el.

— Ar trebui, a zis Dane.

Nu s-a mișcat nimeni. Dacă plecau, totul se termina. Riven ar fi rămas singur, cu toate fricile și regretele lui.

— Rosalind o să vină curând aici, a spus Beatrix abia atunci. Să o ascultați! Ea și tatăl meu au un plan. Voi puteți să faceți parte din el. Asta… nu trebuie să se termine.

Asta. Deci Beatrix chiar credea că exista așa ceva. Nu fusese totul o prefăcătorie. Exista ceva între ei.

Iar asta însemna că era și ceva de pierdut.

Dane a spus pe un ton revelator:

— Stai puțin! Tatăl tău a fost cel care te-a trimis aici?

— Teoretic vorbind, nu e tatăl meu, dar știe ce să…

Apoi, ușa s-a deschis și o femeie blondă mai în vârstă a apărut la intrarea principală în seră. Avea un zâmbet tulburător. Riven era Specialist de suficient de multă vreme încât să recunoască aerul de conducător.

— *Rosalind!* a șoptit Beatrix.

Rosalind. Ura! Geniul din spatele planului malefic, fără îndoială, despre care vorbea Beatrix.

— Nu m-ai uitat, a spus geniul Rosalind. Bun!

Ea s-a uitat la Riven și la Dane cu aroganță, de parcă s-ar fi întrebat *Cine naiba mai sunt și ăștia?* Iar Riven a privit-o ca și când i-ar fi răspuns: *Cine naiba mai ești și tu, doamnă?*

Însă nu a dat glas cuvintelor. Doamna asta îi dădea niște impresii foarte contrastante. Ca și cum, dacă ar fi fost cu cincizeci de ani mai tânără, Sky ar fi încercat să o invite în oraș.

— Sunt prieteni, a răspuns Beatrix. Amândoi.

Părea drăguț. Real.

Ochii lui Rosalind au strălucit, iar Riven i-a simțit magia ca pe o torță care strălucea în toate colțurile întunecate ale sufletului său. În cele din urmă, Rosalind a dat aprobator din cap, ca și când i-ar fi acceptat.

Pesemne că asta însemna că sufletul lui Riven era destul de întunecat.

— Întotdeauna e bine să ai prieteni, a spus Rosalind. Pariez că vor să știe ce urmează să se întâmple?

Rosalind a surâs, afișând un zâmbet lent care, cumva, părea cald ca razele soarelui și rece ca un șarpe, totodată. Riven nu era sigur că vrea să afle ce urma să se întâmple.

FOC

După ce Stella m-a ajutat să ajung în camera mea, Aisha a tras pătura și a arătat poruncitor cu degetul. M-am urcat cu greu în pat chiar în clipa în care Terra a intrat cu un ceai calmant. Musa venea din urmă, fără vreun ceai menit să mă calmeze.

— Și ești sigură că Sam este bine? am simțit eu nevoia să întreb a doua oară.

Terra mă privea, radios, peste cana de ceai.

— Da! Mulțumită ție și Musei!

Musa i-a aruncat o privire tandră.

— Te rog! Ar fi trebuit să o vezi pe Terra! O să ne opereze pe toți peste o săptămână. De antrenament. Chiar dacă nu avem nevoie.

— Trebuie să spun că sunt puțin dezamăgită că n-am văzut aripile, a recunoscut Terra. Erau desăvârșite, ca ale Clopoțicăi!

— Mult mai frumoase!

Din partea Stellei, era un adevărat elogiu!

— Mai frumoase? Îmi place Clopoțica, a spus visătoare Terra.

— Bineînțeles că îți place! a șoptit Stella.

Telefonul mi-a bâzâit pe noptieră. *Mama și tata!*

— Odihnește-te! a spus Aisha. Te acopăr eu! O să fie singura minciună pe care am să mi-o permit lunar.

Când Aisha mi-a luat telefonul și a ieșit din cameră, am auzit cum vocea ei s-a umplut de viață. Mamei avea să-i placă.

— Domnule și doamnă Peters, *bună ziua!* Ce? Nu, Bloom e bine. Da, a fost o săptămână grea. Examenele sunt criminale!

M-am uitat la prietenele mele, care mă înconjurau din toate părțile. Zâmbeau. Erau fericite și în siguranță. Erau cu mine. Nu eram singură.

Mi-am îngăduit să închid ochii.

SPECIALISTUL

Bloom reușise. Sky știuse că era în stare să reușească.

El doar își dorea să știe ce are de făcut cu el însuși.

Stătea lângă școală, pe iarba din fața intrării principale. Stelele s-au mișcat. Cerul s-a luminat. Soarele a răsărit. Castelul în nuanțe aurii, care contrasta cu văzduhul albastru, era la fel, știa asta, dar nu părea același. Alfea era singura casă pe care o cunoscuse, dar acum era pângărită.

Vocea lui Bloom i-a întrerupt starea de zăpăceală în care se afla de ore bune.

— Aici erai!

S-a așezat în iarbă lângă el și s-a înclinat un pic, lăsându-și umărul să îl atingă pe al lui. Ar fi fost drăguț, dacă n-ar fi părut că Sky se afla la un milion de kilometri depărtare de ea.

— Am auzit un zvon – cum că aseară chiar te-ai transformat în zână, a spus el.

— A fost unul bun sau rău? a zis gânditoare Bloom. De fapt, nu îmi pasă. Indiferent ce crede lumea, a fost prima dată când m-am simțit în largul meu. Absolut. Locul meu e aici, a adăugat încet.

Sky s-a uitat spre ea. Spre deosebire de școala lui, spre deosebire de lume, Bloom avea mai mult sens pentru el. Nu mai părea pierdută. Se regăsise, așa cum el fusese dintotdeauna sigur că avea s-o facă.

— Ai dreptate! i-a șoptit Sky.

Nu era sigur că despre el poate spune același lucru.

— Porți aceleași haine ca aseară? a rostit Bloom pe un ton brusc tăios.

Privirea ei a încetat să mai fie visătoare,

concentrându-se la chipul lui.

— Sky! Ce s-a întâmplat?

Fusese atât de fericită când ieșise ca să îl întâlnească, strălucind ca răsăritul și simțind că aici era locul ei. Iar el nu voia să fie norul negru de la orizontul ei.

— Sunt bine! Te asigur!

Apoi i-a făcut semn spre alee, unde stătea Dowling. Era scuza perfectă.

— Se pare că cineva vrea să discutăm.

Personal, Sky se săturase de vorbe.

FOC

Încă un interogatoriu în biroul doamnei Dowling. Atât de des dădusem buzna aici cerând să mi se spună adevărul, încât acum era puțin ciudat că încercam să fim politicoase una cu cealaltă.

— Cum te simți? m-a întrebat doamna Dowling.

— Puțin obosită, dar am să supraviețuiesc.

Doamna Dowling a dat aprobator din cap.

— Ai atras multă magie. Sunt sigură că ai să fii epuizată câteva zile și...

Gata cu prefăcătoria! Poate sufletul pedant al doamnei Dowling s-ar fi îngrozit, dar trebuia să spun ce gândeam:

— Am fost o răzgâiată! Mă tot gândesc la ce v-am spus aseară.

Fără doamna Dowling, nu le-aș fi avut pe Aisha, Sky, Terra, Musa sau Stella. Nu aș fi avut Alfea sau magia. M-am luptat cu sentimentul de

vinovăție care mă cuprinsese din cauza modului în care o tratasem. Acum, știam că ea se străduise. Acum, știam cât de greu e să te străduiești.

— Pentru mine, ați fost incredibilă! M-ați găsit când eram pierdută. M-ați adus într-un loc unde eram în siguranță. M-ați îndrumat. M-ați înconjurat cu oameni buni. Iar eu am fost…

Atât de nerecunoscătoare…

Doamna Dowling semăna puțin cu Rosalind, ca și când ar fi luat-o, probabil, drept model cu mult timp în urmă. Poate ăsta era motivul pentru care mă-ncrezusem atât de repede în Rosalind, dorindu-mi ca ea să fie tot ce hotărâsem că doamna Dowling nu putea fi pentru mine. Părul blond al doamnei Dowling era un pic mai închis decât al lui Rosalind, ochii ei fiind negri, față de cei de un albastru închis ai lui Rosalind. Nu era Rosalind, care strălucea precum bijuteriile false. Doamna Dowling era aur adevărat.

Doamna Dowling a zâmbit, brusc, vesel și sincer. Ca și când, de acum înainte, urma să fim sincere una cu cealaltă.

— Te-am iertat!

Am crezut-o.

— Vreți… putem să ne… îmbrățișăm?

Am zis-o pur și simplu: era o rugăminte jenantă și probabil ridicolă. Doamna Dowling, calmă și distantă, s-ar fi îngrozit de mine, ca de obicei.

Doar că doamna Dowling a dat aprobator din cap, a înaintat și m-a luat în brațe. Prima dată când o văzusem, era înconjurată de lumină. Păruse o adevărată revelație, dar lumina fusese rece.

Îmbrățișarea asta era caldă. Am îmbrățișat-o și am strâns-o cu putere.

De acum, urma să ne înțelegem mai bine.

Avea să fie mentorul meu, iar Alfea, locul de care aparțineam de astăzi înainte.

Doar că era un lucru pe care trebuia să îl fac mai întâi.

FOC

Casa mea din California arăta mai bine decât arunci când o văzusem ultima dată. Totul putea fi reparat, în timp.

Tata a fost foarte surprins să mă vadă. Singurul lucru la care s-a gândit a fost să o strige pe mama.

— *Bloom!* a zis mama de îndată ce m-a văzut. De ce ai venit acasă? Ai probleme?

Mama nu știa ce probleme avusesem sau cele pe care bănuiam că le-aș fi avut în viitor.

— Am să vă explic totul, i-am liniștit. Trebuie doar să vă întreb ceva.

Am gesticulat spre prietenele mele.

— Bună! a șoptit Aisha.

— Bună! a intonat Stella cu un aer regal.

— Mă bucur să vă cunosc! a spus Terra.

— Sal'tare! a rostit tărăgănat Musa.

Părinții mei au făcut ochii mari.

— Se poate ca prietenele mele să rămână aici în weekend? am întrebat.

Mama era uimită, dar se înveselea. Vedeam că îngrijorarea ei, cum că „fiica mea a luat-o razna”, se lupta cu bucuria care spunea „fiica mea are o

viață socială!”.

— Ăăă… Sigur!

Iar apoi le-am spus prietenelor mele să mă aștepte în camera mea cât discutam cu părinții mei și le spuneam adevărul. Despre cine eram și ce le făcusem. Despre prima lor fiică și pe cine pierduseră fără să își dea seama.

Prima lor fiică ar fi fost om. Nu ar fi iscat incendii și nici nu s-ar fi aventurat în ținuturi ciudate, dar nici nu ar fi putut să îi iubească mai mult decât mine.

Eram prea speriată să mă uit la mama. Când am reușit, în sfârșit, să o fac, ea se uita la cicatricele arse de pe brațele ei.

— Îmi pare rău! am șoptit când lacrimile mi-au curs pe față.

Mă simțeam de parcă aș fi așteptat câteva luni să spun asta. Să plâng.

Și, ca de fiecare dată în toată copilăria mea când am plâns, mama a fost lângă mine. M-a luat în brațe și m-a strâns, iar eu am știut că sunt a ei și că mă aflu acasă.

Am vorbit mai mult timp, iar cu prietenele mele am vorbit mai târziu în camera mea.

În dimineața următoare, am coborât la parter, iar părinții mei mi-au întâmpinat cum se cuvine prietenele. Mama l-a lăsat pe tata să comande pizza în seara aia și a mâncat chiar și ea, de vreme ce era o zi specială. Mama își dorise întotdeauna să am suficienți prieteni încât să dau o petrecere cu pizza.

La fosta mea școală, citisem poezii în care se

spunea că zânele îndeplinesc dorințe, iar tărâmul de basm se numește Ținutul Dorinței Inimii.

Toate dorințele mele se împliniseră, chiar dacă niciuna nu așa cum mă așteptasem. Totuși, reușisem să merg acasă cu noile mele prietene. Acum, că acceptasem adevărul despre mine, puteam avea tot ce îmi dorisem dintotdeauna.

Poate că tărâmul basmelor era, până la urmă, Ținutul Dorințelor Inimii.

SPECIALISTUL

Sky îl ajuta pe Silva să care armele printre resturile școlii lor distruse. Ferestrele erau sparte, porțile erau doborâte, dar cel puțin armurăria avea să fie în ordine.

— Unde e Riven? a întrebat Silva.

— Probabil se droghează pe undeva cu Dane.

Asta era tot ce făcea Riven în ultimele zile. Aparent, asta făcea în noaptea în care Incendiații atacaseră. Bloom și prietenele ei plecaseră să fie eroine, iar prietenul lui Sky ce făcea?

Pe de altă parte, Riven văzuse cât de distrusă era Alfea cu mult timp înaintea lui Sky. Poate că Riven era cel inteligent.

Silva i-a aruncat o privire directă lui Sky, care crezuse dintotdeauna că expresia lui Silva e foarte sinceră.

— Într-o zi, sper să conștientizezi că tot ce am făcut a fost pentru binele tău! Lumea nu e perfectă, Sky. Nu e în alb și negru. Nu se împarte în eroi și antieroi, în lucruri bune și rele.

— Atunci de ce mi-ai risipit toată viața convingându-mă contrariul? a întrebat Sky deznădăjduit.

De fapt, întrebarea era *m-ai iubit vreodată?* dar niciodată nu-i spusese așa ceva lui Silva. Nici acum nu avea șansa să-l întrebe. Pe alee a intrat un cortegiu de mașini de teren care însoțeau Rollsurile reginei Luna.

Silva s-a apropiat de mașini încruntându-se.

— Nu ar trebui să fie aici! Le-am spus că atacul s-a încheiat.

S-a îndreptat spre cortegiul reginei Luna, încrezător și neînfricat ca întotdeauna. Silva s-a oprit brusc în clipa în care toți străjerii reginei și-au îndreptat arcurile direct spre el.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Sky.

Regina Luna a ieșit din Rolls.

— Saul Silva, regret, dar trebuie să te arestez!

Poate că inima-i era grea, dar vocea îi răsuna ca niște clopoței veseli.

— Pentru ce? a întrebat răgușit Silva.

— Tentativă de omor asupra lui Andreas din Eraklyon, i-a răspuns Luna.

Cu un cuvânt, Sky s-a simțit de parcă o piatră i-ar fi lovit întreaga lume, răsturnând totul.

S-a deschis o portieră și din mașină a coborât un bărbat. Sky îi știa chipul dintr-o sută de fotografii, dintr-o sută de povești pe care i le spusese Silva.

— Bună, Sky! a rostit tatăl lui.

Nu prea aveau timp pentru o reuniune emoționantă de familie. Luna le-a ordonat

soldaților ei să intre în Alfea și să remedieze problema.

O asemenea problemă era Silva. Directorul lui Sky părea încă uluit când a fost încătușat, iar lui Sky i s-a ordonat să se retragă împreună cu restul Specialiștilor.

Sky a fost nevoit să urmărească soldații care i-au invadat casa, răsturnând totul, și cum l-au luat pe Silva, cu cătușe la mâini.

Și, în tot acest timp, tatăl lui a rămas nemișcat. Trăia și nu se deranjase niciodată să ia legătura cu Sky.

Lângă Andreas, sprijinindu-se de el ca și când ar fi fost tatăl *ei,* stătea Beatrix. Fata care ucisese pe cineva și fugise din școală. Acum Beatrix le zâmbea cu îngâmfare lui Riven și Dane.

Cu toate că șocul făcea totul să pară foarte distant și ireal, Sky a reușit să gândească: *Bloom! Mă bucur atât de mult că nu ești aici! Nu te întoarce! Alfea nu e un loc sigur. Nu mai e.*

Poate că nu fusese niciodată.

SUFLETUL ÎMBĂTRÂNEȘTE

Când Rosalind a venit să o caute, Farah îngropa cadavrele celor care fuseseră cândva Incendiați. Ce gest nobil! Dar așa era Farah. Atât de nobilă, încât, în cele din urmă, era ineficientă.

— Povestea din spatele Incendiaților este neobișnuită, i-a spus Rosalind fostei discipole. Crede-mă!

Aparent, Farah nu o credea. Ce trist! Rosalind a atins ușor banca de lângă ea, invitând-o pe Farah să se așeze, dar Farah nu intenționa să se apropie nici măcar un pas. Farah nu fusese niciodată amabilă. Era un mare defect. Rosalind a aflat că abilitatea de a-i face pe oameni să o placă era foarte utilă.

Doar ca să o tachineze, i-a spus lui Farah că Incendiații fuseseră cândva soldați într-un străvechi război, soldați transformați prin magia cunoscută ca Flacăra Dragonului. Aceeași flacără care ardea în fetița schimbată la naștere, Bloom.

— I-ai lăsat pe Incendiați să intre în școală ca să o pună la încercare! a spus Farah furioasă. Ai riscat viețile nenumăraților elevi…

Da, da! Și ce voia să spună Farah?

— Se întrevede un război la orizont. Incendiații nici nu se compară cu ceea ce urmează. Rosalind spusese ce avea de zis. Mă tem că îți lipsește calmul de a conduce noua generație într-un război.

Un zâmbet strâmb a schimonosit buzele lui Farah.

— Și iată unde voiai să ajungi!

— Nu mă înțelege greșit, te-ai descurcat de minune! i-a spus condescendent Rosalind.

Farah – directoarea Dowling, ce glumă – a observat:

— Am avut de ales. Să continui cu metodele tale sau să învăț din neajunsurile lor.

Chiar părea să creadă ce spunea. Părea sigură. Rosalind nu și-o amintea pe Farah Dowling atât de sigură pe ea. Cândva, fusese sigură doar pe Rosalind.

— Uită-te la tine, a șoptit Rosalind. Te-ai maturizat!

Farah a privit-o pe Rosalind cu un aer de superioritate.

— De îndată ce am ieșit din umbra ta, am văzut o lume plină de lumină. S-a dovedit că locul ăsta nu e rău. Doar tu erai.

— Era bine dacă regina Luna ar fi fost de acord cu tine! a zis Rosalind.

Nici măcar nu fusese nevoită să o șantajeze pe Luna să creadă că Alfea avea nevoie de o nouă conducere. Aparent, Luna era supărată pe Farah din cauza unui lucru care avea legătură cu fiica Lunei. Așa era Farah – atât de naivă, că întotdeauna își făcea dușmani.

Luna era nerăbdătoare ca Rosalind să schimbe școala. Ben Harvey avea să o susțină, de dragul fiului și al fiicei lui dragi. Iar Rosalind era mai degrabă încântată să o informeze pe Farah că dragul ei Silva era dus la închisoare. Pentru *tentativa* de omor asupra lui Andreas din Eraklyon.

Andreas își lua fiul înapoi. Iar Rosalind lua totul. Castelul ei, și pe Bloom.

Farah s-a întors, încercând să ascundă cât de tulburată era de dezastrul care se abătuse asupra ei. Dar bineînțeles, Rosalind o cunoștea prea bine pe Farah. Nu trebuia să o vadă. Știa cum percepea Farah disperarea. Și îi plăcea asta.

— Deci acum mai rămâne doar să vorbim despre tine. M-am gândit că ar fi mai bine dacă ți-ai lua un concediu. Să pleci în munți. Să iei o pauză. Ai lucrat din greu, Farah!

Vocea lui Farah a răsunat ca fierul forjat:

— Acum eu sunt directoarea școlii Alfea! Și în niciun caz n-am s-o las pe mâinile tale!

— Știu, a șoptit Rosalind. Dar restul lumii ar putea să creadă lucrul ăsta.

Draga de Farah, întotdeauna prea plină de onoare! Crezuse că purtau o discuție civilizată. Farah s-a întors acum, atrăgând magia spre ea, dar a lui Rosalind se dezlănțuise deja. A trebuit doar să își fluture mâna ca să îi rupă gâtul lui Farah. De fapt, a fost aproape prea ușor.

Ultimul gând al lui Farah Dowling a fost că ar fi trebuit să o avertizeze pe Bloom, să o păzească, să o învețe mai multe. Să o învețe mai bine.

Dar era prea târziu.

Toate gândurile au încetat pentru Farah Dowling. Lumina a pierit din ochii ei, iar pământul s-a ridicat ca să o revendice. Șapte noi morminte, în loc de șase pentru cadavrele Incendiaților.

Rosalind s-a asigurat că florile creșteau din abundență peste pământul răscolit. Noile flori erau

splendide. Părea că avea să fie o zi frumoasă.

O, toate s-ar fi putut termina foarte diferit, presupunea Rosalind. Dar nu se întâmplase.

În viața îndrăgitei ei Bloom era loc doar pentru un singur mentor.

FOC

Când eu și prietenele mele am înaintat pe aleea din Alfea, discutând și chicotind, lumina soarelui s-a reflectat în turlele castelului și l-a făcut să semene, mai mult ca niciodată, cu o ilustrație dintr-o carte de basme cu margini aurite. Acum, priveliștea îmi era atât de cunoscută, încât m-a făcut să zâmbesc. La castel mă simțeam ca acasă și era o zi frumoasă.

Eu, Aisha, Stella, Musa și Terra am intrat pe porți.

Apoi, în mijlocul prafului și ruinelor din Alfea, toate discuțiile și râsetele au încetat. Stella a șuierat printre dinți când și-a țintuit mama cu privirea. Lângă regina Luna stătea un bărbat pe care îl văzusem doar în fotografii, un bărbat care avea chipul lui Sky. Un bărbat care trebuia să fie mort.

Și, stând în mijlocul școlii Alfea ca și când i-ar fi aparținut și zâmbind ca un demon, era femeia pe care o eliberasem.

— Bine ați revenit, domnișoarelor! ne-a întâmpinat Rosalind.

Cinci puteri. Un singur destin.

Școala internațională Alfea găzduiește elevi din toată Lumea Cealaltă, sosiți acolo să se antreneze, să învețe magie și să descopere cum să-și controleze puterile. Între zidurile castelului, cinci tinere care nu se cunosc se văd nevoite să împartă același apartament.

AISHA e o fată sportivă și isteață, invidiată de toți colegii pentru controlul ei asupra apei.

TERRA e cumsecade și stângace, iar influența ei asupra lumii naturale îi surprinde adesea pe rivalii ei.

MUSA, o tânără introvertită, se închide în sinea ei pentru a nu se lăsa copleșită de emoțiile celor care o înconjoară.

STELLA e prințesă — da, o prințesă adevărată —, iar controlul pe care-l exercită asupra luminii inspiră și intimidează deopotrivă.

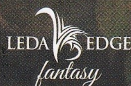
Și apoi mai e și BLOOM, proscrisa, fata care vine din lumea oamenilor și care a fost la un pas de a-și distruge familia cu puterea focului.

Tinerele își doresc aceleași lucruri ca toți ceilalți adolescenți — să descopere cine sunt cu adevărat, să-și facă prieteni și să se integreze la noua școală. Dar când o forță malefică străveche, de mult izgonită, își face apariția în afara castelului, cele cinci eleve vor fi silite să facă dovada puterilor cu care sunt înzestrate. Iar secretul pe care-l vor descoperi e atât de năucitor, încât va pune la îndoială tot ce știu despre Lumea Cealaltă... și despre ele însele.

Nu rata acest roman bazat pe noul serial *Soarta: Saga Winx*, disponibil acum pe Netflix!

Fotografiile de pe copertă ©: scânteile: Shutterstock.com;
coperta IV: Drunaa/Trevillion Images
Designul copertei: Katie Fitch

ISBN: 978-606-95079-5-7

www.edituracorint.ro